

DYREKTYWA 98/34/WE:
instrument współpracy między instytucjami
i przedsiębiorstwami w celu zapewnienia sprawnego
funkcjonowania rynku wewnętrznego

Przewodnik po procedurze udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego

DYREKTYWA 98/34/WE:

instrument współpracy między instytucjami
i przedsiębiorstwami w celu zapewnienia sprawnego
funkcjonowania rynku wewnętrznego

Przewodnik po procedurze udzielania
informacji w zakresie norm i przepisów
technicznych oraz zasad dotyczących
usług społeczeństwa informacyjnego

Komisja Europejska

***Europe Direct to serwis, który pomoże Państwu
znaleźć odpowiedzi na pytania dotyczące Unii Europejskiej.***

Oto numer bezpłatny:

00 800 6 7 8 9 10 11

Bardzo wiele informacji na temat Unii Europejskiej znajduje się w Internecie.
Dostęp można uzyskać przez serwer Europa (<http://europa.eu>).

Dane katalogowe znajdują się na końcu niniejszej publikacji.

Luksemburg: Urząd Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich, 2006

ISBN 92-894-6930-7

© Wspólnoty Europejskie, 2006

Powielanie materiałów jest dozwolone, pod warunkiem że zostanie podane ich źródło.

Printed in Italy

DRUK NA PAPIERZE BIAŁYM BEZCHLOROWYM

Spis treści

Wprowadzenie

<i>Dyrektywa 98/34/WE, instrument przejrzystości na usługach rynku wewnętrznego</i>	10
---	----

Rozdział I

<i>Zakres dyrektywy</i>	16
-------------------------	----

<i>Definicje (artykuł 1)</i>	16
------------------------------	----

– produkt	16
– usługa	16
– specyfikacja techniczna	18
– inne wymagania	18
– zasada dotycząca usług	19
– norma	21
– program normalizacyjny	23
– projekt normy	23
– europejska organizacja normalizacyjna	23
– krajowa jednostka normalizacyjna	28
– przepis techniczny	29
– projekt przepisu technicznego	32

Rozdział II

<i>Procedura udzielania informacji w zakresie norm</i>	36
--	----

– Udzielanie Komisji i organizacjom normalizacyjnym informacji o nowych tematach w krajowych programach normalizacyjnych (artykuł 2)	36
– Komunikaty dotyczące projektów norm, kierowane do europejskich i krajowych organizacji normalizacyjnych oraz do Komisji (artykuł 3)	39
– Środki, co do których kompetentne są państwa członkowskie (artykuł 4)	39
– Obowiązek państw członkowskich zapewnienia, by europejska harmonizacja techniczna przebiegała bez utrudnień (artykuł 7)	41

Rozdział III

<i>Procedura mająca zastosowanie do przepisów technicznych</i>	44
– Zgłaszanie i wymiana informacji o projektach przepisów technicznych i możliwe reakcje ze strony Komisji i państw członkowskich (<i>artykuł 8</i>)	44
Etap pierwszy: obowiązek informowania	45
a) Obowiązki państw członkowskich:	45
1. Zasady ogólne	45
2. Konkretnie przypadki	46
b) Obowiązki Komisji	48
Etap drugi: możliwe reakcje ze strony Komisji i państw członkowskich	49
Obowiązek przestrzegania okresu wstrzymania procedury legislacyjnej (klauzula <i>standstill</i>) (<i>artykuł 9</i>)	50
Wyjątki od obowiązku notyfikacji lub przestrzegania okresu wstrzymania procedury legislacyjnej (<i>artykuł 10</i>)	55

Rozdział IV

<i>Stały Komitet (artykuły 5 i 6)</i>	60
1. Uprawnienia ogólne	61
2. Uprawnienia szczegółowe wynikające z procedury mającej zastosowanie do przepisów technicznych	62
3. Uprawnienia szczegółowe wynikające z procedury dotyczącej norm	62

Rozdział V

<i>Stosowanie dyrektywy</i>	66
– Sprawozdania i statystyki (<i>artykuł 11</i>)	66
– Odniesienie do dyrektywy w chwili przyjęcia przepisów technicznych (<i>artykuł 12</i>)	66
– Chronologia i metody stosowania	67

Rozdział VI

<i>Dostęp osób fizycznych i przemysłu do informacji oraz dostępne im środki prawne</i>	70
1. Informacje publikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, seria C	70
2. Inne źródła informacji	71
3. Niemożność zastosowania „nienotyfikowanych” przepisów technicznych	72

Wnioski	74
----------------	----

Wybrana bibliografia	78
Załączniki	86
<i>Załącznik 1</i>	
– Punkty kontaktowe w Komisji i państwach członkowskich w sprawach dotyczących dyrektywy w zakresie przepisów technicznych	86
<i>Załącznik 2</i>	
– Punkty kontaktowe w sprawach dotyczących dyrektywy w zakresie norm (Komisja, europejskie i krajowe organizacje normalizacyjne)	88

Wstęp

W 2000 r. Unia Europejska przyjęła strategię lizbońską – ambitny program reform, którego celem było uczynienie, do 2010 r., gospodarki UE najbardziej konkurencyjną i dynamiczną gospodarką świata opartą na wiedzy. W połowie drogi, w 2005 r., Komisja zaproponowała zmianę podejścia do tej strategii, koncentrując się na wzroście i miejscach pracy. Za kluczowe wyzwanie pod tym względem Komisja uznała poprawienie jakości europejskich i krajowych przepisów mających zapewnić sprawne funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

Jednym z najtrudniejszych i najważniejszych zadań w zarządzaniu rynkiem wewnętrznym jest zapobieganie przyjmowaniu krajowych przepisów i norm technicznych, które tworzą nowe bariery w handlu. Dwadzieścia lat po wejściu w życie dyrektywa notyfikacyjna (dyrektywa 83/189/EWG, skodyfikowana przez dyrektywę 98/34/WE) okazała się podstawowym instrumentem rynku wewnętrznego.

Mechanizm stworzony przez pierwotną dyrektywę 83/189/EWG oparty jest na zgodzie państw członkowskich na informowanie i zasięganie opinii innych państw członkowskich i Komisji *przed* przyjęciem przepisów technicznych oraz na zmianę swoich projektów, jeżeli okaże się to konieczne. Poprzez przejrzystość i wymianę informacji na etapie propozycji legislacyjnych państwa członkowskie zgodziły się na zapobieganie pojawianiu się nowych przeszkód w realizacji jednolitego rynku.

W związku z tym ustanowiono, a następnie stopniowo rozszerzano procedurę przeglądu prawa przed jego przyjęciem dla wszystkich projektów przepisów i norm technicznych dotyczących produktów. W ten sposób Komisja, państwa członkowskie, przemysł i osoby fizyczne mają wgląd w działalność techniczną, co umożliwia im eliminowanie u źródeł wszelkich barier w swobodnym przepływie towarów.

Przez ostatnie 20 lat zakres dyrektywy był stopniowo zwiększany, tak by objąć nim wszystkie produkty przemysłu, rolnictwa

i rybołówstwa. Dyrektywa 98/48/WE rozszerzyła system tak, by obejmował usługi społeczeństwa informacyjnego, gdyż dostrzeżano potrzebę stworzenia mechanizmu nadzoru nad tą nową i szybko rozwijającą się dziedziną, który jednocześnie zostawiałby zarówno podmiotom gospodarczym, jak i państwom członkowskim maksimum możliwej swobody w zapobieganiu powstawania przeszkód w rozwoju technologicznym tego sektora.

Procedura ta przyczynia się do stosowania zasady pomocniczości zarówno poprzez umożliwienie usprawnienia legislacji krajowej, jak i za sprawą określenia obszarów, w których harmonizacja jest rzeczywiście konieczna. W ten sposób proces podejmowania decyzji może przebiegać na najbardziej odpowiednim poziomie, umożliwiając decentralizację, która chroni różnorodność tradycji politycznych, kulturowych i regionalnych. Dyrektywa zapewniła wgląd w krajowe inicjatywy regulacyjne, doprowadziła do stworzenia autentycznego forum dyskusyjnego, otwierając w ten sposób drogę do wspólnych działań na rzecz wzmocnienia rynku wewnętrznego i przyczyniła się w ostatnim czasie do powstania rozszerzonego rynku wewnętrznego 25 państw członkowskich.

Ponadto mechanizm ten stanowi narzędzie lepszej regulacji, gdyż pozwala różnym właściwym organom, zarówno na poziomie wspólnotowym, jak i krajowym, zapobiegać problemom *przed ich powstaniem*, unikając w ten sposób kosztownych i kontrowersyjnych postępowań w sprawie naruszenia prawa wspólnotowego, które można wszcząć dopiero *po fakcie*. Wymiana i gromadzenie informacji stanowi również skuteczny sposób mający na celu zapewnienie, by najlepsze praktyki krajowe stały się znane i były stosowane jako wzór dla innych inicjatyw regulacyjnych.

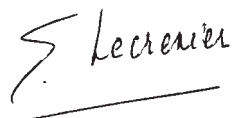
W następstwie raportu Komisji z 2002 r., który analizował bariery w swobodzie świadczenia usług i swobodzie zakładania przedsiębiorstw na rynku wewnętrznym¹, służby Komisji pracują nad możliwym rozszerzeniem dyrektywy 98/34 tak, by obejmowała ona usługi inne niż usługi społeczeństwa informacyjnego.

¹ COM(2002) 441 wersja ostateczna.

W procedurze notyfikacji uczestniczy przemysł oraz Komisja i państwa członkowskie. Oprócz możliwości zapoznania się z ustawodawstwem własnych krajów przedsiębiorstwa w państwach członkowskich mają możliwość zapoznania się z przepisami proponowanymi przez kraje, do których eksportują lub chcą eksportować lub też w których świadczą albo zamierzają świadczyć usługi społeczeństwa informacyjnego. W rezultacie mogą one planować dostosowanie swoich produktów lub usług do nowych wymagań, jak również identyfikować elementy protekcjonizmu w projektach i podejmować działania zmierzające do ich eliminacji.

Aby wykorzystać wszystkie możliwości systemu, przemysł musi znać sposób jego funkcjonowania i metody uzyskiwania dostępu do tekstów notyfikowanych dokumentów. Można to zrobić, odwiedzając naszą publiczną bazę danych pod następującym adresem: <http://europa.eu.int/comm/enterprise/tris>.

Niniejsza broszura jest jedną z wielu inicjatyw Komisji mających na celu przybliżenie prawa wspólnotowego jego użytkownikom. Mam nadzieję, że jej publikacja pomoże usprawnić wymianę informacji, dialog i współpracę, które tworzą nową kulturę wspólnotową.

Sabine Lecrenier
kierownik jednostki
Dyrekcja Generalna
ds. Przedsiębiorstwo i Przemysł

DYREKTYWA 98/34/WE:

**instrument współpracy między
instytucjami i przedsiębiorstwami
w celu zapewnienia sprawnego
funkcjonowania rynku wewnętrznego**

Wprowadzenie: Dyrektywa 98/34/WE, instrument przejrzystości na usługach rynku wewnętrznego

Na początku lat 80. Komisja, opierając się na orzeczeniu Trybunału Sprawiedliwości znanym jako wyrok „Cassis de Dijon”, przyjęła nową politykę mającą na celu dokończenie procesu tworzenia rynku wewnętrznego, opartą na trzech założeniach:

- akceptacji w każdym państwie członkowskim produktów wytworzonych legalnie w pozostałych krajach Wspólnoty („wzajemne uznawanie”);
- harmonizacji ograniczonej do ważnych sektorów gospodarczych, obejmującej w szczególności kwestie zdrowia, bezpieczeństwa i środowiska;
- prewencyjnego podejścia do monitorowania przepisów krajowych.

Od 1984 r. dyrektywa 83/189/EWG², która po kodyfikacji stała się następnie dyrektywą 98/34/WE³, wprowadziła mechanizm zapobiegawczy, którego zakres stopniowo rozszerzano.

Obecnie państwa członkowskie Unii Europejskiej są zobowiązane powiadamiać Komisję i pozostałe państwa członkowskie o każdym projekcie przepisów technicznych dotyczącym produktów i usług społeczeństwa informacyjnego, zanim zostanie przyjęty w prawodawstwie krajowym.

Koncepcja ta była w tamtym czasie rewolucyjna i taką pozostała, do tego stopnia, że Komisja bada możliwości rozszerzenia jej na inne obszary.

Wymiana informacji jest prowadzona zgodnie z procedurą dwutorowości, która dzieli dyrektywę na dwie osobne, lecz uzupełniające się części.

Część pierwsza dotyczy procedury udzielania informacji w zakresie nowych inicjatyw krajowych, która powinna prowadzić do uzgodnienia norm krajowych między krajowymi jednostkami normalizacyjnymi, europejskimi organizacjami normalizacyjnymi, to jest CEN (Europejski Komitet Normalizacyjny), CENELEC (Europejski Komitet Normalizacyjny Elektrotechniki) i ETSI (Europejski Instytut Norm Telekomunikacyjnych), a Komisją Europejską. Komisja przekazała europejskim organizacjom normalizacyjnym odpowiedzialność za wdrożenie tej procedury na podstawie rocznej umowy.

Druga część dyrektywy jest adresowana do państw członkowskich, które zgodziły się uczestniczyć w systemie wzajemnej przejrzystości i monitorowania w dziedzinie regulacyjnej. Ta inicjatywa była oryginalna pod kilkoma względami:

- System ma charakter zapobiegawczy: informacje są udzielane wówczas, gdy przepisy techniczne odnoszące się do produktów lub zasady dotyczące usług społeczeństwa informacyjnego są nadal na etapie projektu i mogą zostać zmienione w celu zachowania zgodności z zasadami rynku wewnętrznego.
- Oprócz Komisji wszystkie państwa członkowskie mogą analizować i monitorować teksty projektów w okresie obowiązkowego wstrzymania procedury legislacyjnej. Te ostatnie uznały korzyści płynące z procedury, która pozwala na wzajemne wpływanie na swoje procesy legislacyjne. Sam Traktat przewidywał jedynie retrospektywne monitorowanie przez państwa członkowskie poprzez wykorzystanie bardziej uciążliwych procedur w przypadku naruszenia prawa wspólnotowego, rzadko stosowanych wśród państw członkowskich.

² Dyrektywa z 28 marca 1983 r., Dz.U. L 109 z 26.04.1983, str. 8.

³ Dyrektywa z 22 czerwca 1998 r., Dz.U. L 204 z 21.07.1998, str. 37.

- System pozwala również na odroczenie przyjęcia projektu legislacji krajowej na pewien czas, by ułatwić dyskusję w danej sprawie na poziomie wspólnotowym w świetle inicjatyw harmonizacyjnych. Ponadto dzięki takiemu obserwatorium legislacyjnemu łatwiej można określić rzeczywiste potrzeby w zakresie harmonizacji.

System ten, który wystartował bardzo wolno, nabrał rozpędu i stał się dla Komisji, państw członkowskich i przedsiębiorstw oknem na działalność krajowych władz i krajowych jednostek normalizacyjnych w dziedzinie technicznej (przepisy dotyczące składu produktów, etykietowania, nazewnictwa, badań itp. oraz przepisy dotyczące cyklu użytkowania produktu do chwili, w której staje się odpadem). Zakres dyrektywy był stopniowo rozszerzany i obecnie obejmuje wszystkie produkty wytwarzane w rolnictwie i przemyśle oraz uwzględnia stale wzrastającą liczbę przepisów, w szczególności zapobiegając pominięciu jakichkolwiek środków, które pośrednio wymagają zgodności ze specyfikacjami technicznymi. W 1998 r. procedurę rozszerzono na mocy dyrektywy 98/48/WE tak, by obejmowała ona zasady dotyczące usług społeczeństwa informacyjnego⁴.

Zasięg geograficzny dyrektywy był również stopniowo rozszerzany. Dyrektywą 98/34/WE, która od 1990 r. była już wdrożona częściowo w krajach EFTA⁵, objęto częściowo również Turcję na mocy Układu o Stowarzyszeniu zawartego z tym krajem⁶. Dyrektywa stała się też modelem dla Konwencji Rady Europy⁷.

Stosowanie procedury notyfikacyjnej dało początek nowym praktykom. Między państwami członkowskimi powstała cała filozofia wymiany informacji, dialogu i współpracy. Mechanizm ten okazał się też doskonałym narzędziem przeglądu porównawczego, które pozwala państwom członkowskim korzystać z pomysłów swoich partnerów w celu rozwiązywania wspólnych problemów dotyczących przepisów technicznych, zwłaszcza w sektorach od niedawna regulowanych, takich jak organizmy zmodyfikowane genetycznie, nazwy domen i terapia genowa.

Ponadto Komisja wykorzystuje dyrektywę 98/34/WE jako narzędzie edukacyjne w celu modyfikowania stylu legislacyjnego państw członkowskich.

Za pośrednictwem tego instrumentu Komisja nie tylko odnosi sukcesy w zakresie usuwania przepisów, które są sprzeczne z prawem wspólnotowym, ale również przyczynia się do tworzenia przepisów, które mają zostać włączone do krajowej legislacji w celu zapewnienia podmiotom gospodarczym pełnej informacji o ich prawach oraz umożliwienia stosowania zasady „wzajemnego uznawania”, zawartej w interpretacji art. 28 i nast. Traktatu, dokonanej przez Europejski Trybunał Sprawiedliwości.

Zgodnie z tą zasadą, każde państwo członkowskie musi zaakceptować na swoim terytorium sprzedaż każdego produktu, który został legalnie wytworzony lub wprowadzony na rynek w innym

⁴ Dyrektywa 83/189/EWG została zasadniczo zmieniona dyrektywą Rady 88/182/EWG z 22 marca 1988 r. (Dz.U. L 81 z 26.03.1988, str. 75) oraz dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 94/10/WE z 23 marca 1994 r. (Dz.U. L 100 z 19.04.1994, str. 30). Dyrektywa 98/34/WE z 22 czerwca 1998 r. skodyfikowała dyrektywę 83/189/EWG i wszystkie jej późniejsze zmiany, zaś dyrektywa 98/48/WE z 20 lipca 1998 r. zmieniła dyrektywę 98/34/WE.

⁵ Porozumienie między państwami członkowskimi EFTA i EWG ustanawiające procedurę udzielania informacji w zakresie przepisów technicznych weszło w życie w listopadzie 1990 r. Następnie dyrektywa 83/189/EWG wraz z niezbędnymi zmianami adaptacyjnymi została włączona do Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, obowiązującego od 1 stycznia 1994 r. Szwajcaria, mimo iż nie jest sygnatariuszem tego porozumienia, stosuje procedurę w zakresie wymiany informacji.

⁶ Układ o Stowarzyszeniu między Europejską Wspólnotą Gospodarczą i Turcją (Agreement establishing an Association between the European Economic Community and Turkey – Dz.U. C 113 z 24.12.1973, wersja angielska) oraz decyzja Rady Stowarzyszenia UE–Turcja nr 1/95 z 22 grudnia 1995 r. w sprawie wprowadzenia w życie ostatniego etapu unii celnej (Dz.U. L 39 z 13.12.1996, str. 1).

⁷ Konwencja Rady Europy nr 180 w sprawie informacji oraz współpracy prawnej w zakresie „usług społeczeństwa informacyjnego”.

państwie członkowskim, z zastrzeżeniem, że w przypadkach gdy w grę wchodzi uzasadnione interesy, takie jak kwestie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa, produkty takie muszą gwarantować równoważny poziom ochrony. Następstwem takiej akceptacji produktów z pozostałych krajów Wspólnoty, rozszerzonej na mocy Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym na produkty z krajów EFTA – sygnatariuszy Porozumienia⁸ – jest wzajemne uznawanie przepisów dotyczących projektowania, wytwarzania i badania produktów, a także stosowanych procedur oceny zgodności. Państwa członkowskie i Komisja są informowane o takich przepisach za pośrednictwem procedury udzielania informacji ustanowionej w dyrektywie 98/34/WE.

Co więcej, postanowienia decyzji Rady Stowarzyszenia WE–Turcja nr 1/95 z 22 grudnia 1995 r. w sprawie wdrożenia ostatniego etapu unii celnej⁹, która przewiduje eliminację ograniczeń ilościowych lub środków o równoważnym skutku między UE i Turcją, są interpretowane dla celów ich wdrożenia i stosowania wobec produktów objętych unią celną, zgodnie ze stosownymi decyzjami Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości dotyczącymi postanowień Traktatu UE, w szczególności jego art. 28–30.

Dyrektywa 98/34/WE, rozszerzając zakres zastosowania procedury udzielania informacji na zasady dotyczące usług społeczeństwa informacyjnego, zapewniła, od sierpnia 1999 r., zapobieganie powstawaniu nowych barier w swobodzie zakładania przedsiębiorstw i swobodnym przepływie usług społeczeństwa informacyjnego, dostarczając mechanizmu analizy zgodności nowych przepisów krajowych w tej dziedzinie z art. 43 i 49 Traktatu WE.

Zgodnie z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości artykuły 43 i 49 Traktatu wymagają wyeliminowania ograniczeń, tj. wszystkich „*środków, które zakazują korzystania z takich swobód, utrudniają je lub czynią mniej atrakcyjnymi*” (swoboda zakładania przedsiębiorstw i swoboda świadczenia usług)¹⁰.

Ograniczenie krajowe, aby mogło zostać dopuszczone jako wyjątek od podstawowych swobód rynku wewnętrznego w obszarze niezharmonizowanym, musi, na podstawie tego orzecznictwa, być zgodne z zasadami niedyskryminacji, konieczności i proporcjonalności¹¹.

W odniesieniu do swobody świadczenia usług oznacza to w szczególności, że przepisy krajowe, które nie uwzględniają wymagań już spełnionych przez podmiot gospodarczy w państwie członkowskim, w którym ma on swoją siedzibę i w którym oferuje swoje usługi¹², zostaną uznane za nieproporcjonalne ograniczenie, a zatem będą niedopuszczalne w świetle prawa wspólnotowego w przypadku gdy usługi, jak ma to miejsce w przypadku usług społeczeństwa informacyjnego, są świadczone bez konieczności obecności na terytorium państwa członkowskiego, w którym usługi są odbierane¹³.

W związku z tym, celem nadrzędnym Komisji przy badaniu krajowych projektów zasad w dziedzinie usług społeczeństwa informacyjnego jest, na przykład, na podstawie orzecznictwa Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości, sprzeciwianie się wszelkiej krajowej polityce regulacyjnej dążącej do stosowania zagranicznych umów ramowych, ustaleń, które nie wprowadzają rozróżnienia między podmiotami z siedzibą w notyfikują-

⁸ Należy wskazać, że odpowiednie przepisy Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym stosują się jedynie do „produktów pochodzących z krajów Umawiających się Stron”, a zatem nie do produktów jedynie wprowadzonych na rynek w tych krajach.

⁹ Dz.U. L 35 z 13.02.1996, str. 1.

¹⁰ Sprawa C-439/99 *Komisja przeciwko Włochom* – „*Targi handlowe*”, Zb.Orz. 2002 str. I-305.

¹¹ Sprawa C-76/90 „*Dennemeyer*”, Zb.Orz. 1991 str. I-4221; sprawa C-369/96 „*Arblade*”, Zb.Orz. 1999 str. I-8453 i sprawa C-55/94 „*Gebhard*”, Zb.Orz. 1995 str. I-4165.

¹² Patrz orzeczenie w sprawie „*Arblade*” cytowane powyżej, przypis 11.

¹³ Patrz orzeczenie w sprawie „*Dennemeyer*” cytowane powyżej, przypis 11.

cym państwie członkowskim i tymi, które pragną świadczyć usługi w takim państwie członkowskim, jednakże bez ustanawiania w nim swojej siedziby. Komisja upewnia się również, że planowane przepisy krajowe nie nakładają niepotrzebnych lub nadmiernych kosztów prawnych lub administracyjnych na podmioty i pośrednio na użytkowników.

W celu zapewnienia pełnej skuteczności dyrektywy wszyscy zainteresowani – władze krajowe, krajowe jednostki normalizacyjne i podmioty gospodarcze Unii Europejskiej – muszą dokładnie rozumieć jej przepisy, a zatem muszą być w pełni świadomi swoich praw i obowiązków. Jest to o tyle ważne, że Trybunał Sprawiedliwości w kwietniu 1996 r. ustanowił

zasadę, iż niedotrzymanie obowiązku notyfikacyjnego powoduje, że dane przepisy techniczne stają się nieważne, a zatem nie mają one mocy obowiązującej w stosunku do osób fizycznych¹⁴.

Celem niniejszej broszury jest poinformowanie wszystkich uczestników – a zwłaszcza europejskich producentów i dostawców usług społeczeństwa informacyjnego – o celach, treści i zakresie kluczowego instrumentu prawa wspólnotowego dotyczącego likwidacji u źródeł barier technicznych w swobodnym przepływie towarów, w zakresie swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług społeczeństwa informacyjnego na rynku wewnętrznym.

¹⁴ Sprawa C-194/94 „CIA Security”, Zb.Orz. 1996 str. I-2201.

Rozdział I:

Zakres dyrektywy

Rozdział I: Zakres dyrektywy

Artykuł 1 definiuje znaczenie nadane przez dyrektywę wielu kluczowym pojęciom używanym w jej postanowieniach. To wyjaśnienie terminologiczne i semantyczne jest istotne dla właściwego zrozumienia tekstu, a jednocześnie określa zakres dyrektywy.

Zakres dyrektywy

Artykuł 1

Dla celów niniejszej dyrektywy stosuje się poniższe terminy:

1) „produkt” oznacza każdy wyprodukowany przemysłowo produkt lub każdy produkt rolny, włącznie z produktami rybnymi;

Zakres pierwszej wersji dyrektywy (tj. 83/189/EWG) wyłączał produkty kosmetyczne w rozumieniu dyrektywy 76/768/EWG¹⁵, produkty medyczne w rozumieniu dyrektywy 65/65/EWG¹⁶, produkty przeznaczone do spożycia przez ludzi i zwierzęta oraz produkty rolne¹⁷.

Zakres dyrektywy został poszerzony, ponieważ funkcjonowanie procedury udzielania informacji wykazało, że liczne krajo-

we przepisy i normy powodujące bariery w handlu wewnątrz-wspólnotowym nie były monitorowane przez Komisję i państwa członkowskie, gdyż pewne produkty nie były objęte dyrektywą.

W celu wyjaśnienia obecnie stosowanej, bardzo szerokiej definicji warto przypomnieć, że Trybunał Sprawiedliwości uwzględnił w ramach postanowień dotyczących swobodnego przepływu towarów na mocy art. 28 Traktatu „produkty, których wartość można wyrazić w pieniądzu i które, jako takie, mogą stanowić przedmiot transakcji handlowych”¹⁸. W tym kontekście Trybunał orzekł również, że odpady, przetwarzalne czy też nie, mają być uważane za produkt, którego przepływowi z zasady nie należy zapobiegać¹⁹. Należy wziąć to pod uwagę przy ustalaniu zakresu dyrektywy.

2) „usługa”, każda usługa społeczeństwa informacyjnego, to znaczy każda usługa normalnie świadczona za wynagrodzeniem, na odległość, drogą elektroniczną i na indywidualne żądanie odbiorcy usług²⁰;

Dla celów niniejszej definicji:

– „na odległość” oznacza usługę świadczoną bez równoczesnej obecności stron,

¹⁵ Dz.U. L 262 z 27.09.1976, str. 169.

¹⁶ Uchylony na mocy dyrektywy 2001/83/WE z 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi. Dz.U. L 311 z 28.11.2001, str. 67.

¹⁷ W rozumieniu ówczesnego art. 38 ust. 1 Traktatu (obecnie art. 33 ust. 1 Traktatu).

¹⁸ Sprawa 7/68 *Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej*, Zb.Orz. 1968 str. 617.

¹⁹ Sprawa 2/90 *Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii*, Zb.Orz. 1992 str. I-4431.

²⁰ Pojęcie usług społeczeństwa informacyjnego zostało wprowadzone dyrektywą 98/48/WE, a następnie zastosowane w dyrektywie 98/84/WE w sprawie prawnej ochrony usług opartych lub polegających na warunkowym dostępie (Dz.U. L 320 z 28.11.1998, str. 54) oraz dyrektywie 2000/31/WE w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego, w ramach rynku wewnętrznego (Dz.U. L 178 z 17.07.2000, str. 1). Więcej informacji dotyczących tego terminu prawnego oraz, ogólniej, aspektów dyrektywy 98/34/WE dotyczących konkretnie usług społeczeństwa informacyjnego, wprowadzonych dyrektywą 98/48/WE, można znaleźć w *Vade-mecum to Directive 98/48/WE, which Introduces a Mechanism for the Transparency of Regulations on Information Society Services* (Dok. S-42/98 – EN [def.] – Dyrekcja Generalna III – Przemysł i Dyrekcja Generalna XV – Rynek Wewnętrzny i Usługi Finansowe).

- „drogą elektroniczną” oznacza, iż usługa jest przesyłana pierwotnie i otrzymywana w miejscu przeznaczenia za pomocą sprzętu elektronicznego do przetwarzania (włącznie z kompresją cyfrową) oraz przechowywania danych i która jest w całości przesyłana, przekazywana i otrzymywana za pomocą kabla, odbiornika radiowego, środków optycznych lub innych środków elektromagnetycznych,
- „na indywidualne żądanie odbiorcy usług” oznacza, że usługa świadczona jest poprzez przesyłanie danych na indywidualne żądanie.

Orientacyjny wykaz usług nieobjętych niniejszą definicją został ujęty w załączniku V.

Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do:

- usług radiowej emisji dźwięku,
- usług telewizyjnych określonych w art. 1 lit. a) dyrektywy 89/552/EWG.

Należy podkreślić, że włączenie usług społeczeństwa informacyjnego stanowi bardzo ważne rozszerzenie zakresu dyrektywy, które zapewniło jej zgodność z nowymi osiągnięciami w handlu międzynarodowym. By określić, czy dana działalność mieści się w ramach definicji usług społeczeństwa informacyjnego, należy najpierw sprawdzić, czy dana działalność stanowi „usługę” zgodną z prawem wspólnotowym.

Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości termin „usługa” oznacza usługę świadczoną zwykle za wynagrodzeniem. Trybunał Sprawiedliwości zakłada, że „cechą charaktery-

styczną wynagrodzenia (...) jest fakt, że stanowi ono zapłatę za przedmiotową usługę”²¹. Takiej cechy charakterystycznej brak w przypadku działań podejmowanych przez państwo nieodpłatnie w ramach jego zadań, w szczególności w dziedzinie społecznej, kulturalnej, edukacyjnej i prawnej.

Następnie, konieczne jest sprawdzenie, czy dana usługa jest w rozumieniu dyrektywy „usługą społeczeństwa informacyjnego”. Zgodnie z art. 1 ust. 2 dyrektywy, usługa społeczeństwa informacyjnego oznacza usługę świadczoną: „na odległość”, „drogą elektroniczną” i „na indywidualne żądanie odbiorcy usług”.

Pojęcie usługi „na odległość” odnosi się do sytuacji, gdy usługa jest świadczona przy wykorzystaniu technik komunikacji na odległość, które zatem charakteryzuje fakt, iż strony (tj. dostawca usługi i jej odbiorca) nie są fizycznie i jednocześnie obecni.

Wyrażenie „drogą elektroniczną” oznacza usługi, których elementy składowe są transmitowane, przekazywane i odbierane siecią elektroniczną. Usługa musi być przekazana od jej punktu wyjścia do punktu docelowego za pomocą sprzętu elektronicznego (przetwarzającego i przechowującego) oraz za pomocą środków telekomunikacyjnych.

Ponadto usługa musi być świadczona poprzez transmisję danych na indywidualne żądanie. Stanowi to element interaktywności, który jest cechą charakterystyczną usług społeczeństwa informacyjnego i odróżnia je od innych usług, które są przesyłane bez konieczności pojawienia się żądania ze strony odbiorcy. Z tego powodu art. 1 wskazuje, że dyrektywa nie ma zastosowania do usług radiowej emisji dźwięku i usług telewizyjnych objętych dyrektywą 89/552/EWG²² (zmienioną dyrektywą 97/36/WE²³, tzw. dyrektywą „telewizji bez granic”)²⁴.

²¹ Sprawa C-109/92 „Wirth”, Zb.Orz. 1993 str. I-6447.

²² Dyrektywa z 3 października 1989 r., Dz.U. L 298 z 17.10.1989, str. 23.

²³ Dyrektywa z 30 czerwca 1997 r., Dz.U. L 202 z 30.07.1997, str. 60.

²⁴ W orzeczeniu w sprawie C-89/04 „Mediakabel” z 2 czerwca 2005 r., nieopublikowanym, Trybunał Sprawiedliwości potwierdził, że uproszczona usługa wideo na żądanie (*near video on demand*) nie jest usługą społeczeństwa informacyjnego, gdyż nie jest świadczona na podstawie indywidualnej prośby usługobiorcy.

Przykładem usług objętych dyrektywą są ogólne usługi informacyjne dostępne *on-line* (gazety, bazy danych itp.), zdalny monitoring, interaktywne telezakupy, poczta elektroniczna, rezerwacje biletów lotniczych *on-line*, usługi profesjonalne świadczone *on-line* (dostęp do baz danych, diagnostyka itp.).

3) „specyfikacja techniczna”: specyfikacja zawarta w dokumencie, który opisuje wymagane cechy produktu, takie jak: poziom jakości, wydajności, bezpieczeństwa lub wymiary, włącznie z wymaganiami mającymi zastosowanie do produktu w zakresie nazwy, pod którą jest sprzedawany, terminologii, symboli, badań i metod badania, opakowania, oznakowania i etykietowania oraz procedur oceny zgodności.

Termin „specyfikacja techniczna” obejmuje także metody i procesy produkcji produktów rolnych, zgodnie z art. 38 ust. 1 Traktatu, produktów przeznaczonych do spożycia przez ludzi i zwierzęta oraz produktów leczniczych określonych w art. 1 dyrektywy Rady 65/65/EWG, jak również metody i procesy produkcji odnoszące się do innych produktów, gdy mają one wpływ na ich charakterystykę;

Przepis ten definiuje pojęcie specyfikacji technicznej, ogólnego terminu obejmującego zarówno normy, jak i przepisy techniczne.

Stanowi on, że dokument zawierający specyfikację techniczną opisuje „wymagane cechy produktu”. Lista podanych przykładów nie jest wyczerpująca, można by do niej dodać skład produktu, jego kształt, wagę, sposób prezentacji, działanie, okres przydatności, zużycie energii itp.

Specyfikacja może służyć wielu celom, na przykład: ochronie konsumenta, środowiska naturalnego, bezpieczeństwu lub zdrowiu publicznemu, standaryzacji produkcji, poprawie jakości, uczciwości w transakcjach handlowych czy utrzymaniu porządku publicznego.

Pierwsza wersja dyrektywy ograniczała definicję specyfikacji technicznej do wymaganych cech produktu. Rozszerzenie po-

jęcia specyfikacji technicznej, tak by obejmowało procesy i metody produkcji, zostało przeprowadzone w dwóch etapach: początkowo w 1988 r. (dyrektywą 88/182/EWG) w odniesieniu do produktów rolnych, produktów przeznaczonych do spożycia przez ludzi i zwierzęta oraz produktów leczniczych w chwili ich włączenia w zakres dyrektywy, a następnie w 1994 r. (dyrektywą 94/10/WE) w odniesieniu do pozostałych produktów, dla zachowania spójności.

W dziedzinie rolnictwa, produktów przeznaczonych do spożycia przez ludzi i zwierzęta oraz produktów leczniczych metody i procesy produkcyjne mają, ogólnie rzecz biorąc, wpływ na sam produkt (na przykład obowiązek szczepienia krów przed ich sprzedażą). Sytuacja ta nie zawsze wygląda tak samo w innych sektorach produktów i w takim przypadku dyrektywa wpływa na produkt nakładając obowiązek notyfikacji danych metod i procesów produkcji, z wyłączeniem przepisów dotyczących organizacji pracy, które nie mają wpływu na produkt.

Badanie i metody badania, podane jako przykłady specyfikacji technicznych, obejmują metody techniczne i naukowe wykorzystywane przy ocenie cech danego produktu. Procedury oceny zgodności, o których również jest mowa, są procedurami stosowanymi w celu zapewnienia, że produkt jest zgodny z określonymi wymaganiami. Należą one do zadań organów specjalistycznych, publicznych bądź prywatnych lub producenta.

Włączenie tych parametrów do zakresu dyrektywy jest niezmierznie ważne, ponieważ badania i procedury oceny zgodności mogą, w pewnych warunkach, mieć negatywny wpływ na handel. Różnorodność krajowych systemów certyfikacji zgodności i rozbieżności między nimi mogą powodować powstawanie barier technicznych w handlu w taki sam sposób, jak specyfikacje mające zastosowanie do produktów, które wskutek swojej złożoności stanowią większe przeszkody w handlu.

4) „inne wymagania”: wymagania inne niż specyfikacje techniczne, nałożone na produkt w celu ochrony w szczególności konsu-

mentów i środowiska, które wpływają na jego cykl życia po wprowadzeniu go na rynek, takie jak warunki użytkowania, powtórnego przetwarzania, ponownego zastosowania lub utylizacji, jeżeli warunki takie mogą mieć istotny wpływ na skład lub charakter produktu lub jego obrót;

Pojęcie „inne wymagania”, zdefiniowane w niniejszym ustępie, nie istniało w pierwszej wersji dyrektywy 83/189/EWG. Zostało ono wprowadzone dyrektywą 94/10/WE, przy okazji drugiej zmiany jej treści.

Termin ten obejmuje wymagania, które mogą zostać nałożone na produkt podczas jego cyklu życia, poczynając od okresu użytkowania po etap zarządzania lub utylizacji powstałych z niego odpadów.

Przepis ten stanowi, że ten typ wymagań jest nakładany głównie dla celów ochrony konsumentów lub środowiska. Są to dwie główne potrzeby, które, w wyjątkowych okolicznościach, mogą usprawiedliwić odejście przez państwo członkowskie od zasady swobodnego przepływu towarów poprzez nałożenie zakazów lub ograniczeń handlu.

„Warunki użytkowania, powtórnego przetwarzania, ponownego zastosowania lub utylizacji produktu”, podane jako przykłady „innych wymagań”, odnoszą się do najważniejszych konkretnych przypadków. Aby można było je uznać za „inne wymagania”, warunki te muszą, z dużym prawdopodobieństwem, mieć znaczący wpływ na skład, charakter lub sprzedaż produktu. W związku z tym można oczekiwać, że rozporządzenie dotyczące zarządzania odpadami medycznymi lub przepisy krajowe dążące do wprowadzenia systemu zwrotu lub ponownego zastosowania opakowań bądź selektywnej zbiórki pewnych

produktów, takich jak zużyte baterie, będą zawierać postanowienia, które mieszczą się w kategorii „inne wymagania”.

5) „zasada dotycząca usług”, wymóg o charakterze ogólnym odnoszący się do podejmowania i wykonywania działalności usługowych, w znaczeniu ust. 2, w szczególności przepisy dotyczące dostawcy usług, usług i odbiorców usług, z wyjątkiem zasad, które nie odnoszą się specjalnie do usług określonych w tym ustępie;

Przykłady środków, które mogłyby stanowić zasadę dotyczącą usług społeczeństwa informacyjnego, obejmują środki dotyczące warunków podjęcia działalności (np. obowiązek uzyskania licencji), środki odnoszące się do warunków prowadzenia działalności on-line (np. ogólny zakaz promocji handlowych lub pewnych form reklamy), środki dotyczące dostawcy usług on-line (np. wymagania dotyczące doświadczenia zawodowego wymaganego od osoby będącej doradcą podatkowym świadczącym usługi on-line), środki dotyczące dostawy usług on-line (np. przepisy określające maksymalną wysokość stawek, jakie można naliczać za usługi) oraz środki dotyczące odbiorcy takich usług (np. uczestnictwo ograniczone do określonej grupy wiekowej, środki mające zastosowanie do konkretnych kategorii odbiorców, np. osób niepełnoletnich).

Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do zagadnień objętych ustawodawstwem wspólnotowym w dziedzinie usług telekomunikacyjnych, określonych dyrektywą 90/387/EWG²⁵.

Dyrektywa 90/387/EWG definiuje usługi telekomunikacyjne jako „usługi, których świadczenie składa się w całości bądź w części z transmitowania i kierowania sygnałów w sieci telekomunikacyjnej za pomocą procesów telekomunikacyjnych, z wyłączeniem radiowej emisji dźwięku i usług telewizyjnych”.

²⁵ Dyrektywa Rady 90/387/EWG z 28 czerwca 1990 r. w sprawie ustanowienia rynku wewnętrznego dla usług telekomunikacyjnych poprzez wdrożenie zasady otwartej sieci (Dz.U. L 192 z 24.07.1990, str. 1). Dyrektywa ta została uchylona dyrektywą ramową 2002/21/WE z 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (Dz.U. L 108 z 24.04.2002, str. 33). Jednakże definicja „usług telekomunikacyjnych”, która występuje w dyrektywie 90/387/EWG, winna zostać zachowana na potrzeby dyrektywy 98/34/WE.

Przyczyną tego szczególnego wyłączenia jest fakt, że w dziedzinie usług telekomunikacyjnych (podobnie jak w przypadku usług finansowych, patrz następny akapit) wiele kwestii zostało zharmonizowanych i stanowi część istniejących w chwili obecnej i odpowiednio zdefiniowanych wspólnotowych ram regulacyjnych.

Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do zasad odnoszących się do zagadnień objętych ustawodawstwem wspólnotowym w dziedzinie usług finansowych, których niepełny wykaz został zawarty w załączniku VI do niniejszej dyrektywy.

Powód tego wyłączenia z zakresu dyrektywy jest identyczny i wynika z faktu, że takie zasady stanowią część wspólnotowych ram prawnych, określonych już w chwili obecnej w wystarczającym stopniu.

Wyłącznie w celach orientacyjnych w załączniku VI do dyrektywy przedstawiono niepełny wykaz usług finansowych.

Z wyjątkiem art. 8 ust. 3 niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do zasad ustanowionych przez lub dla rynków regulowanych w rozumieniu dyrektywy 93/22/EWG bądź przez lub dla innych rynków lub organów realizujących operacje rozrachunkowe lub funkcje rozliczeniowe dla tych rynków.

Dyrektywa 93/22/EWG z 10 maja 1993 r. reguluje usługi inwestycyjne w dziedzinie papierów wartościowych²⁶.

W wyniku tego wyłączenia *zasady ustanowione* przez rynki regulowane lub inne rynki i organy realizujące operacje rozrachunkowe lub funkcje rozliczeniowe dla tych rynków oraz zasady dotyczące tych rynków i organów nie podlegają obowiązkowi uprzedniej notyfikacji. Jedynym obowiązkiem, któremu te zasady, w interesie zachowania minimum przejrzystości,

podlegają, jest obowiązek notyfikacji „po fakcie”, tzn. zasady powinny zostać zakomunikowane Komisji po ich przyjęciu na poziomie krajowym zgodnie z art. 8 ust. 3, który – jak wskazuje art. 1 ust. 5 akapit czwarty – jest jedynym przepisem dyrektywy, który stosuje się to takich zasad.

Dla celów niniejszej definicji:

- zasada traktowana jest jako szczególnie przeznaczona dla usług społeczeństwa informacyjnego, jeśli biorąc pod uwagę jej uzasadnienie i część operacyjną, celem szczególnym i celem jej wszystkich lub niektórych pojedynczych przepisów jest regulacja tych usług w sposób precyzyjny i ujęty celowo,*
- zasada nie jest traktowana jako szczególnie przeznaczona dla usług społeczeństwa informacyjnego, jeżeli odnosi się do tych usług w sposób dorozumiany lub marginalny.*

Bardzo ważną kwestią, którą należy podkreślić, jest to, że obowiązek notyfikacji z wyprzedzeniem nie dotyczy wszystkich projektów przepisów krajowych, które – bezpośrednio lub pośrednio, wyraźnie lub w sposób domniemany – mogą dotyczyć usług społeczeństwa informacyjnego. Dla celów dyrektywy jedynie ograniczona liczba i wyraźnie określona kategoria projektów przepisów krajowych będzie podlegała obowiązkowi notyfikacji z wyprzedzeniem, a mianowicie przepisy szczególnie przeznaczone dla usług społeczeństwa informacyjnego. Wszystkie inne przepisy mające wpływ na usługi nie podlegają obowiązkowi notyfikacji.

W świetle powyższego należy zaznaczyć, że dyrektywa wymaga notyfikacji tych projektów przepisów, których uzasadnienie, treść lub cel wskazują, że są one bezpośrednio i jawnie poświęcone, w całości lub w części, kontrolowaniu usług społeczeństwa informacyjnego. Przepisy krajowego instrumentu regula-

²⁶ Dyrektywa ta została ostatnio uchylona dyrektywą 2004/39/WE z 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych (Dz.U. L 145 z 30.04.2004, str. 1).

cyjnego muszą być wyraźnie sformułowane w projekcie lub w każdym razie mieć konkretnie na celu odzwierciedlenie faktu, że działalność lub usługi dostarczane są „na odległość, drogą elektroniczną i na indywidualne żądanie odbiorcy usług”.

Inną kwestią, którą należy podkreślić, jest to, że nie tylko te instrumenty regulacyjne, które w *całości* są poświęcone usługom społeczeństwa informacyjnego (np. ustawa o podpisie elektronicznym), podlegają obowiązkowi notyfikacji. Przepisy, *których jedynie część* (może to być jeden artykuł lub nawet ustęp) dotyczy w szczególności usługi społeczeństwa informacyjnego (np. w ramach ustawy o pornografii konkretny przepis o odpowiedzialności dostawcy usług internetowych), również muszą być notyfikowane.

Z drugiej strony następujące projekty przepisów nie wymagają notyfikacji: przepisy, które jedynie *pośrednio*, w sposób domniemany lub incydentalny dotyczą usług społeczeństwa informacyjnego, tj. przepisy, które dotyczą ogólnie działalności gospodarczej, bez uwzględniania typowych procedur technicznych dla dostawy usług społeczeństwa informacyjnego (np. przepis zakazujący dystrybucji materiałów zawierających pornografię dziecięcą jakimikolwiek drogami przekazu, w tym, spośród różnych możliwych dróg rozpowszechniania, przez Internet lub pocztę elektroniczną).

6) „norma”: *specyfikacja techniczna zatwierdzona przez uprawnioną organizację normalizacyjną do ciągłego wielokrotnego za-*

stosowania, z którą zgodność nie jest obowiązkowa, a która jest jedną z poniższych kategorii:

- *norma międzynarodowa: norma przyjęta przez międzynarodową organizację normalizacyjną i powszechnie dostępna,*
- *norma europejska: norma przyjęta przez europejską organizację normalizacyjną i powszechnie dostępna,*
- *norma krajowa: norma przyjęta przez krajową jednostkę normalizacyjną i powszechnie dostępna;*

Niniejszy ustęp definiuje jedno z dwóch podstawowych pojęć dyrektywy.

Umożliwia on dokonanie rozróżnienia między pojęciem „normy” i „przepisu technicznego”, zdefiniowanych w ust. 11.

Aby uzyskać status normy, specyfikacja techniczna musi spełniać, zgodnie z dyrektywą, cztery kryteria:

1. *Została „zatwierdzona przez uprawnioną organizację normalizacyjną”.*

Organizacja, o której mowa, czy to krajowa (na przykład AFNOR²⁷ we Francji, DIN²⁸ w Niemczech czy BSI²⁹ w Zjednoczonym Królestwie), europejska (CEN³⁰, CENELEC³¹ lub ETSI³²) lub międzynarodowa (ISO³³ lub IEC³⁴), musi być uznana jako taka przez władze publiczne w drodze zatwierdzenia, przez ustawę

²⁷ Association française de normalisation (Francuskie Stowarzyszenie Normalizacyjne).

²⁸ Deutsches Institut für Normung (Niemiecki Instytut Normalizacyjny).

²⁹ British Standards Institution (Brytyjski Instytut Normalizacji).

³⁰ Comité européen de normalisation (Europejski Komitet Normalizacyjny).

³¹ Comité européen de Normalisation électrotechnique (Europejski Komitet Normalizacyjny Elektrotechniki).

³² Institut européen des normes de télécommunications (Europejski Instytut Norm Telekomunikacyjnych).

³³ Organisation internationale de normalisation (ISO – Międzynarodowa Organizacja Normalizacyjna).

³⁴ Commission électrotechnique internationale (IEC – Międzynarodowa Komisja Elektrotechniczna).

lub inny akt prawny, lub przez same podmioty gospodarcze, czy to formalnie, czy nieformalnie.

Zatwierdzenie normy przez taką organizację odbywa się w drodze głosowania, które kończy okres konsultacji publicznych, umożliwiających uzyskanie komentarzy od podmiotów gospodarczych i społecznych (przemysłu, stowarzyszeń konsumenckich, organizacji ekologicznych itp.).

2. Jest przeznaczona do „wielokrotnego ciągłego zastosowania”

To kryterium wskazuje, że norma z założenia ma być stosowana ogólnie do produktów, innymi słowy do produktów normalnie spotykanych na rynku, w odróżnieniu od produktów, które mają określone właściwości techniczne w porównaniu z produktami sprzedawanymi w sposób rutynowy i legalny. Ta konkretna cecha stanowi podstawową różnicę między normą i specyfikacją zamówienia, czy to publiczną, czy prywatną. Norma może być wykorzystywana jako odniesienie w licznych umowach – jest to w rzeczywistości jedna z jej funkcji – ale szczegółowe warunki, których nabywca może wymagać od produktu (specyfikacje zamówień) zostaną zawarte, w zaproszeniu do składania ofert przetargowych, jako wymagania uzupełniające kryteria wyznaczone przez normę.

Koncepcja ciągłości zastosowania normy odnosi się do potrzeby jej dostosowywania do postępu technicznego, który ogólnie odzwierciedla. Pojawianie się nowych produktów i technik, w sposób mniej lub bardziej ciągły, zwłaszcza w dziedzinie technologii informacyjnych, rodzi rosnący popyt na normy ze strony podmiotów gospodarczych, które wymagają dokumentów referencyjnych w celu zorganizowania rynku tak racjonalnie, jak jest to możliwe, i zapewnienia sukcesu gospodarczego tych produktów i technik.

Ciągłe zastosowanie normy zakłada również, że istniejące normy są stale aktualizowane. Nieaktualna norma jest zatem wycofywana i zastępowana nową, która uwzględniła najnowsze osiągnięcia technologiczne.

3) Zgodność z nią nie jest obowiązkowa.

Dobrowolny charakter normy odróżnia ją od przepisów technicznych, których stosowanie jest obowiązkowe. Wynika to z zasad i metod przygotowywania dokumentu, który jest wynikiem inicjatywy, dobrowolnego uczestnictwa i konsensu wszystkich zainteresowanych stron, tj.: przemysłowców, naukowców, stowarzyszeń konsumenckich, organizacji ochrony środowiska, organizacji zawodowych itd.

4) Musi być powszechnie dostępna.

To ostatnie kryterium wydaje się oczywiste w przypadku dokumentu, którego stosowanie zależy od woli tych, którzy chcą z niego korzystać. Niemniej jest ono ważne, ponieważ sugeruje, że świadomość istnienia normy musi być powszechna, a jej tekst łatwo dostępny. Co za tym idzie, organizacje normalizacyjne, krajowe, europejskie czy międzynarodowe, publikują swoje normy i sprzedają. Organizacje te łączą umowy dystrybucyjne, umożliwiające im spełnienie żądania każdej osoby chcącej uzyskać normę – krajową, europejską czy międzynarodową – od właściwej organizacji w jej kraju.

Ta definicja normy różni się nieznacznie od definicji Międzynarodowej Organizacji Normalizacyjnej (ISO)³⁵ czy Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ (UN/ECE), które kładą większy nacisk na gospodarczą rolę normy oraz na fakt, że jest ona wynikiem konsensu, który służy interesom większości i jest stale dostosowywany do postępu naukowego i technologicznego³⁶.

³⁵ ISO, Przewodnik 2, szóste wydanie, 1991 (EN 45020:1993).

³⁶ Patrz w szczególności praca F. Nicolasa „Common Standards for Enterprises” (Wspólne normy dla przedsiębiorstw) – Komisja Europejska – Urząd Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich, na temat roli normalizacji jako preferowanej metody organizacji stosunków gospodarczych, ISBN 92-826-8111-4.

Różnica ta wynika z faktu, że dyrektywa 98/34/WE, idąc w ślad za Porozumieniem WTO z 1995 r. w sprawie barier technicznych w handlu, postrzega normy wyłącznie z perspektywy znoszenia barier technicznych w handlu.

Dyrektywa opiera swoją definicję na geograficznej typologii norm, która wyróżnia trzy typy norm, zgodnie ze skalą działania instytucji wydającej normę: normy międzynarodowe, normy europejskie i normy krajowe. Między tymi trzema poziomami istnieją połączenia: norma międzynarodowa może zostać przyjęta jako norma europejska, zaś norma europejska musi być przyjęta jako norma krajowa przez krajowe jednostki normalizacyjne. Z drugiej strony, norma międzynarodowa nie musi koniecznie zastępować normy krajowej w tej samej dziedzinie.

7) „program normalizacyjny”: program prac uprawnionej organizacji normalizacyjnej zawierający tematy, dla których są prowadzone prace normalizacyjne;

Niniejszy ustęp określa ogólny zakres, w obrębie którego wszystkie organizacje normalizacyjne, krajowe, europejskie czy międzynarodowe, planują swoje prace w ramach własnych struktur podczas zasadniczego etapu, jaki następuje po zdefiniowaniu potrzeby stworzenia normy, a przed przygotowaniem projektu do ankiety powszechnej.

Na poziomie krajowym programy te są przygotowywane w ścisłej współpracy z ekspertami z sektorów gospodarczych, które są najbardziej zainteresowane opracowaniem normy. Na poziomie europejskim i międzynarodowym taka współpraca ma miejsce między przedstawicielami różnych członków tych organizacji.

Programy normalizacyjne krajowych jednostek normalizacyjnych są, przesyłane na żądanie, do Komisji Europejskiej.

8) „projekt normy”: dokument zawierający tekst specyfikacji technicznej dotyczącej danego tematu, który ma zostać przyjęty zgodnie z krajową procedurą normalizacyjną, w formie, jaką otrzymał po pracach przygotowawczych i w jakiej został udostępniony w celu uzyskania uwag lub komentarzy;

Ten punkt podaje dokładne znaczenie „projektu normy”. Nie jest to jedynie zamiar rozpoczęcia prac normalizacyjnych, lecz konkretny etap w procesie przygotowywania normy – etap ankiety powszechnej, będący ostatnim etapem przed ostatecznym przyjęciem dokumentu.

Na tym etapie norma nie została jeszcze zatwierdzona, lecz zawiera wszystkie przewidziane specyfikacje techniczne, co ułatwia zidentyfikowanie potencjalnych barier w handlu.

9) „europejska organizacja normalizacyjna”: organizacja, o której mowa w załączniku I;

Istnieją trzy europejskie organizacje normalizacyjne, wymienione w załączniku I do dyrektywy: CEN (Europejski Komitet Normalizacyjny), CENELEC (Europejski Komitet Normalizacyjny Elektrotechniki) i ETSI (Europejski Instytut Norm Telekomunikacyjnych)³⁷.

Organizacje te przygotowują normy europejskie w określonych sektorach działalności, a wszystkie trzy razem tworzą europejski system normalizacyjny. Działają one w sposób autonomiczny, który jednak jest skoordynowany.

Większość norm jest przygotowywana na żądanie przemysłu. Komisja może również wystąpić do tych organizacji o przygotowanie norm w ramach wdrażania prawodawstwa wspólnotowego lub polityki europejskiej. Wnioski takie są znane jako mandaty na opracowanie norm od Komisji. Jeżeli normy te są opracowywane w ramach dyrektyw „nowego podejścia”, znane

³⁷ Szczegółowe informacje na temat tych organów podano w załączniku 2 do niniejszej broszury.

są jako „normy zharmonizowane”, a produkty wytworzone zgodnie z tymi normami korzystają z domniemania zgodności z zasadniczymi wymaganiami danej dyrektywy. Takie dyrektywy przyjęto dla kilku sektorów, takich jak sektor sprzętu elektromedycznego, sprzętu używanego w atmosferach zagrożonych wybuchem, sektor bezpieczeństwa maszyn i kompatybilności elektromagnetycznej. To „nowe podejście” do harmonizacji technicznej oznaczało, że prace prowadzące do zbliżenia ustawodawstw krajowych zostały znacznie przyspieszone w porównaniu z tradycyjnymi dyrektywami europejskimi, które zawierały dużą liczbę szczegółów technicznych³⁸.

CEN (Europejski Komitet Normalizacyjny) jest wielosektorową organizacją normalizacyjną, obejmującą wszystkie sektory z wyjątkiem elektrotechnicznego (CENELEC) i telekomunikacyjnego (ETSI). Domeny działalności CEN to mechanika, budownictwo i inżynieria wodno-ładowa, zdrowie, biotechnologia, środowisko naturalne, bezpieczeństwo pracy, gaz, transport, opakowania, dobra konsumpcyjne, sport i rekreacja, przemysł spożywczy, materiały, przemysł chemiczny, przemysł lotniczy i kosmonautyczny, usługi, jakość, badania i certyfikacja, nanotechnologie i wiele innych.

CEN jest stowarzyszeniem regionalnym podlegającym prawu belgijskiemu, a jego siedziba od 1975 r. mieści się w Brukseli.

Od stycznia 2004 r. CEN ma 28 pełnoprawnych członków: krajowe jednostki normalizacyjne 25 państw członkowskich Unii i państw członkowskich EFTA, z wyjątkiem Liechtensteinu, który nie ma krajowej jednostki normalizacyjnej³⁹.

CEN zrzesza również jednostki afiliowane, będące organizacjami normalizacyjnymi Turcji i krajów Europy Południowo-Wschodniej⁴⁰, tj. krajów, które w większości są już powiązane z Unią umowami stowarzyszeniowymi z perspektywą akcesji lub które są w trakcie osiągnięcia tego etapu.

Od czerwca 1992 r. CEN rozszerzył swój krąg o „członków stowarzyszonych” – organizacje reprezentujące interesy gospodarcze i społeczne na poziomie europejskim, które mogą brać udział w dyskusjach wstępnych i decyzjach podejmowanych przez organizacje odpowiedzialne za stosowanie programów normalizacyjnych⁴¹.

Dzięki porozumieniu o współpracy z Międzynarodową Organizacją Normalizacyjną (ISO), tzw. porozumieniu wiedeńskiemu, normy europejskie i międzynarodowe mogą być opracowywane wspólnie dla uniknięcia powielania pracy. W istocie ponad 30% norm europejskich przyjętych przez CEN jest identycznych z normami międzynarodowymi, a znacznie więcej norm jest ściśle powiązanych.

³⁸ To „nowe podejście” do harmonizacji technicznej zostało później uzupełnione o uchwałę Rady z 21 grudnia 1989 r. w sprawie „globalnego podejścia” do certyfikacji i badania, która ustanawia główne zasady polityki wspólnotowej w sprawie oceny zgodności (Dz.U. C 10 z 16.01.1990, str. 1). „Globalne podejście” zostało uzupełnione decyzją Rady 93/465/WE (Dz.U. L 220 z 30.08.1993, str. 23), która ustanawia ogólne wytyczne i szczegółowe procedury oceny zgodności, które mają być wykorzystane w dyrektywach „nowego podejścia”.

³⁹ Islandia, Norwegia, Szwajcaria.

⁴⁰ Albania, Bułgaria, Chorwacja, Rumunia i Była Jugosłowiańska Republika Macedonii (FYROM).

⁴¹ Europejskie Stowarzyszenie ds. Koordynacji Przedstawicielstwa Konsumentów w Normalizacji (ANEC), Europejska Rada Przemysłu Chemicznego (CEFIC), Europejska Organizacja Ekologiczna Obywateli do spraw Standaryzacji (ECOS), Europejski Komitet ds. Współpracy Przemysłu Maszynowego (CECIMO), Europejskie Stowarzyszenie Przemysłu Techniki Medycznej (EUCOMED), Europejskie Biuro Normalizacyjne Rzemiosła oraz Małych i Średnich Przedsiębiorstw (NORMAPME), Europejskie Biuro Techniczne Związków Zawodowych do spraw Zdrowia i Bezpieczeństwa (TUTB), Europejska Federacja Przemysłu Budowlanego (FIEC).

Organy CEN obejmują:

- *Zgromadzenie Ogólne*, organ polityczny, składający się z przedstawicieli każdej krajowej jednostki normalizacyjnej, który kieruje działalnością CEN na najwyższym poziomie, *Radę Administracyjną*, która jest odpowiedzialna za ogólne zarządzanie systemem, *Centrum Zarządzania CEN*, które jest odpowiedzialne za bieżące zarządzanie jego działalnością, oraz *Radę Techniczną*, która jest odpowiedzialna za koordynację działalności technicznej i procesu podejmowania decyzji technicznych zgodnie z procedurami przyjmowania norm. W procesie podejmowania decyzji Radę Administracyjną wspierają dwa komitety konsultacyjne: Komitet Konsultacyjny ds. Polityki Zewnętrznej (CACC EP) i Komitet Konsultacyjny ds. Finansów (CACC Finance);
- system kierowania działalnością techniczną, zorganizowany wokół głównych sektorów działalności;
- organy odpowiedzialne za przygotowywanie norm, czyli komitety techniczne i ich grupy robocze złożone z ekspertów ze wszystkich sektorów zainteresowanych normalizacją (przemysł, władze publiczne, naukowcy, konsumenci, związki zawodowe) i pragnących wnieść wkład w prace techniczne na poziomie europejskim.

Koszty administracyjne CEN są pokrywane ze składek członków i funduszy przyznanych przez Wspólnotę i EFTA, jednak największa część całkowitych kosztów związanych z normalizacją europejską, innymi słowy koszty wiedzy fachowej wymaganej do przygotowania norm, są ponoszone przez podmioty gospodarcze, a w szczególności przemysł⁴².

CENELEC jest europejską organizacją normalizacyjną w dziedzinie elektrotechniki. Został założony 13 grudnia 1972 r., cho-

ciaż początek normalizacji europejskiej w zakresie elektrotechniki przypada na lata 60. XX wieku.

Podobnie jak CEN, CENELEC jest niekomercyjnym stowarzyszeniem regionalnym podlegającym prawu belgijskiemu i mającym siedzibę w Brukseli. Ma dwudziestu ośmiu pełnoprawnych członków, tj. krajowe komitety elektrotechniczne państw członkowskich Unii oraz trzech państw EFTA i kilku członków afiliowanych.

CENELEC zajmuje się dziedziną bezpieczeństwa urządzeń elektrycznych i elektronicznych, elementów elektronicznych oraz technologią informacyjną i telekomunikacyjną (we współpracy z CEN i ETSI).

W celu zapewnienia przemysłowi elektrotechnicznemu norm, CENELEC podpisał umowy o współpracy z licznymi federacjami handlowymi i europejskimi stowarzyszeniami przemysłowymi. Te ostatnie biorą udział w procesie tworzenia norm, zwłaszcza na przednormalizacyjnym etapie prac.

Na poziomie międzynarodowym CENELEC ściśle współpracuje z IEC (Międzynarodową Komisją Elektrotechniczną), z którą łączy go umowa o wymianie informacji i współpracy⁴³, porównywalna z porozumieniem wiedeńskim zawartym między CEN i ISO.

Organy CENELEC są, z pewnymi niewielkimi różnicami, podobne do organów CEN: Zgromadzenie Ogólne, Rada Administracyjna, Rada Techniczna, komitety techniczne pracujące zgodnie ze wspólnymi zasadami CEN i CENELEC oraz podkomitety.

ETSI jest europejską organizacją normalizacyjną, która specjalizuje się w dziedzinie telekomunikacji. Jest to stowarzyszenie niekomercyjne podlegające prawu francuskiemu, które zostało założone w 1988 r. z inicjatywy Europejskiej Konferencji

⁴² Więcej informacji o CEN można uzyskać pod adresem www.cenorm.be lub pisząc na adres infodesk@cenorm.be.

⁴³ Porozumienie lugańskie, podpisane przez CENELEC i IEC w październiku 1991 r., które stało się porozumieniem drezdeńskim w 1996 r.

Administracji Poczтовых i Telekomunikacyjnych (CEPT). Jego siedziba mieści się w Sophia Antipolis (Francja).

ETSI powstał później niż CEN i CENELEC i nie został ujęty w pierwszej wersji dyrektywy 83/189/EWG. Został on dodany przy okazji zmiany załącznika I w 1992 r.⁴⁴, po oficjalnym uznaniu go przez instytucje wspólnotowe za europejską organizację normalizacyjną⁴⁵.

ETSI powstał z uwagi na fakt, że paneuropejska infrastruktura telekomunikacyjna, charakteryzująca się wysokim stopniem interoperacyjności, jest jedynym sposobem stworzenia europejskiego rynku sprzętu i usług telekomunikacyjnych. Utworzono go w odpowiedzi na zieloną księgę opublikowaną przez Komisję Wspólnot Europejskich w 1987 r., dotyczącą „rozwoju wspólnego rynku usług i sprzętu telekomunikacyjnego”⁴⁶, w celu przyspieszenia harmonizacji technicznej, która była istotna dla rozwoju sieci, przemysłu i nowych technologii. Niezależnie od historii jego powstania, ETSI jest autonomiczną organizacją zarządzaną przez swoich członków.

Skoncentrowany na zaawansowanych technologiach w dziedzinie ICT, ETSI jest produktem swojej epoki i coraz częściej musi odpowiadać na wyzwania i potrzeby podobnych sektorów: telekomunikacji, technologii informacyjnych, radiofonii i telewizji oraz rozrywki. Na całym świecie podobieństwo to znajduje ciągłe odzwierciedlenie w nowych zastosowaniach (komunikacja między podmiotami, telepraca, dostęp do rozrywek, naukowych baz danych i gier, rozwój profilaktycznej opieki zdrowotnej oraz domowej opieki dla osób starszych, „inteligentny” transport itp.). Nawet w przypadku tradycyjnej telekomunikacji konwergencja technologii związanych z sieciami stałymi, sieciami komórkowymi, innymi rodzajami komunikacji bezprzewodowej, satelitami, bankowo-

ścią itd. stawia stary porządek rzeczy na głowie. ETSI przoduje w zarządzaniu tą zmianą.

Przepowiadane społeczeństwo informacyjne naprawdę nadchodzi: Europa bierze udział w tej rewolucji, a społeczno-ekonomiczna stawka jest wysoka. Jeżeli użytkownicy mają czerpać pełne korzyści, niezbędne są wzajemne połączenia między sieciami operatorów i ich interoperacyjność.

Normy publikowane przez ETSI przyczyniają się do osiągnięcia tego celu, gdyż zmierzają do zapewnienia kompatybilności nowych usług oferowanych użytkownikom oraz urządzeń końcowych dostępnych na rynku. Normy te obejmują trzy główne obszary:

- usługi multimedialne dla przemysłu i rynku mieszkaniowego,
- usługi terminalowe dla komunikacji komórkowej,
- sieci nowej generacji, które będą miały uniwersalne zastosowanie zarówno pod względem geograficznym, jak i możliwości dostarczania informacji w każdej możliwej formie.

Struktury i funkcjonowanie ETSI różnią się znacznie od CEN i CENELEC. Podczas gdy w CEN i CENELEC praca jest zorganizowana głównie wokół delegacji krajowych, ETSI jest forum otwartym, które łączy wszystkich zainteresowanych uczestników rynku, chcących brać udział w jego pracach i korzystać z jego norm.

Rządy krajowe, krajowe jednostki normalizacyjne, operatorzy sieci, producenci sprzętu, użytkownicy, dostawcy usług, instytucje badawcze, firmy doradcze, organy prawodawcze itd.

⁴⁴ Decyzja 92/400/EWG z 15 lipca 1992 r., Dz.U. L 221 z 6.08.1992, str. 55.

⁴⁵ Zanim normalizacja telekomunikacji została ustanowiona na poziomie europejskim, sektor telekomunikacyjny obejmowały niemal wyłącznie przepisy krajowe. Ponieważ nie było pewności co do tego, czy państwa członkowskie przyjąłby zalecenia CEPT, nie istniała wówczas skuteczna harmonizacja.

⁴⁶ COM(87) 290 wersja ostateczna, 30.06.1987.

mogą być członkami ETSI. Członkostwo można nabyć indywidualnie lub za pośrednictwem organizacji krajowych czy europejskich.

ETSI ma trzy kategorie członków: członkowie pełnoprawni, członkowie stowarzyszeni i obserwatorzy. Wszyscy członkowie mogą brać udział w posiedzeniach Zgromadzenia Ogólnego, lecz jedynie członkowie pełnoprawni i stowarzyszeni mogą głosować. W 2004 r. ETSI miał blisko 700 członków.

Organy ETSI obejmują:

- *Zgromadzenie Ogólne*, najwyższy organ składający się ze wszystkich członków, który określa ogólną politykę i nadzoruje zarządzanie instytucją i jej działalnością;
- *Zarząd*, składający się wyłącznie z przedstawicieli pełnoprawnych członków;
- *Organizację Techniczną*, na którą składają się *komitety techniczne, grupy projektowe i robocze* przygotowujące normy i sprawozdania;
- *Sekretariat* (zarządzany przez Dyrektora Generalnego – Głównego Dyrektora, wspomaganego przez Wicedyrektora Generalnego), który odgrywa ważną rolę w funkcjonowaniu ETSI i pomaga w rutynowych pracach administracyjnych;
- *Specjalistyczne zespoły zadaniowe* tworzone przez Zgromadzenie Ogólne do konkretnych zadań i na określony czas.

Kierując się zasadą otwartości, ETSI jest stroną różnych umów międzynarodowych, w szczególności z ISO/IEC, CEPT i ITU (Międzynarodowa Unia Telekomunikacyjna).

Prace ETSI są częściowo finansowane przez WE i EFTA w zakresie zleconych prac nad przygotowaniem norm wspierających politykę wspólnotową. Pozostałe fundusze pochodzą ze składek członków ETSI, dotacji od krajowych władz telekomu-

nicacyjnych oraz w niewielkim stopniu ze sprzedaży norm. Głównym obszarem działalności ETSI w zakresie norm jest naturalnie Europa, lecz z prawdziwie międzynarodowym składem członkowskim (nawet większość członków europejskich działa globalnie). Instytut dąży do opracowywania norm mających zastosowanie na skalę światową.

Choć precyzyjnie określone, funkcje CEN, CENELEC i ETSI w nieunikniony sposób nakładają się na siebie w wielu dziedzinach, takich jak sektor maszynowy czy sektor technologii informacyjnych i telekomunikacyjnych (ICT), który zawiera elementy sektora technologii informacyjnej, elementów elektronicznych i sieci telekomunikacyjnych. Zatem koordynacja prac między tymi trzema organami jest istotna.

Odbywa się to głównie za pośrednictwem *Rady Norm ICT*, która jest otwarta dla podmiotów gospodarczych. Została ustanowiona w 1995 r. w celu koordynacji prac i identyfikacji potrzeb rynku. W tym celu, Rada bada wymagania zawarte we wnioskach dotyczących norm, które pochodzą w szczególności od *Strategicznej Grupy Wysokiego Szczebla* i Komisji Europejskiej, zanim przedstawi je w formie spójnych planów norm. Podział prac między tymi trzema organami ma miejsce w *Radzie Norm ICT*.

Ścisła współpraca między CEN, CENELEC i ETSI jest zorganizowana na najwyższym szczeblu w formie struktury politycznej wspólnej dla wszystkich trzech organizacji: *Wspólnej Grupy Prezydenckiej* (Joint Presidents Group – JPG), która jest odpowiedzialna za możliwie najefektywniejsze zarządzanie dziedzinami, w których kompetencje organizacji nakładają się na siebie. JPG, składająca się z delegacji kierownictwa i sekretarzy generalnych każdej z europejskich organizacji normalizacyjnych, przygotowuje w tym celu umowy dotyczące wspólnych problemów.

Dlatego właśnie zawarto umowę o podziale zadań przy normalizacji pojazdów elektrycznych: CENELEC otrzymał zadanie przygotowania norm dla pojazdów podłączonych do sieci

elektrycznej, zaś CEN jest odpowiedzialny za opracowanie norm dla pojazdów niezależnych od sieci. Ponadto współpraca między CENELEC i ETSI jest oparta na zestawie wytycznych opracowanych dla rozwiązywania trudności wynikających z nakładania się zakresu obowiązków oraz w celu uniknięcia dublowania prac. Przyjęcie programu normalizacyjnego CENELEC/ETSI dla opracowania zharmonizowanych norm gwarantujących kompatybilność elektromagnetyczną w dziedzinie telekomunikacji jest kolejnym przykładem na to, jakiego rodzaju współpraca musi istnieć między organizacjami, zważywszy, że programy normalizacyjne będą coraz częściej wymagać udziału dwóch lub nawet trzech europejskich organizacji normalizacyjnych.

10) „krajowa jednostka normalizacyjna”: organizacja określona w załączniku II;

Krajowe jednostki normalizacyjne, o których mowa w załączniku II do dyrektywy, to instytucje różnych państw członkowskich odpowiedzialne za przygotowywanie i publikowanie norm, zgodnie z procedurą pozwalającą wszystkim zainteresowanym podmiotom gospodarczym i społecznym na udział w pracach na zasadzie dobrowolności⁴⁷. W związku z tym ich zadania dotyczą interesu publicznego.

Organizacje te są, z pewnymi wyjątkami, bardzo podobne pod względem składu, organów i metod działania.

W większości przypadków są to organizacje scentralizowane⁴⁸, w postaci stowarzyszeń wspieranych przez władze publiczne, które wykorzystują normy krajowe jako dokumenty referencyjne przy tworzeniu specyfikacji w udzielaniu zamówień publicznych lub do przygotowywania krajowych przepisów technicznych.

Instytucje mają wsparcie organizacji, zwykle zdecentralizowanych, i zapewniają niezbędną zgodność opinii między partnerami gospodarczymi i społecznymi, a mianowicie sektorowymi komitetami technicznymi, składającymi się z ekspertów świadczących usługi nieodpłatnie, reprezentujących głównie przemysł, w celu opracowania norm w dziedzinach przewidzianych programem prac, organizacji zapewniających wsparcie logistyczne oraz uzgadniających wspólne stanowisko przez system konsultacji publicznych i organizacji zajmujących się publikacją i sprzedażą przyjętych norm.

Krajowe jednostki normalizacyjne są bez wyjątku członkami europejskich organizacji normalizacyjnych, czy to CEN, czy CENELEC, a zwykle również ISO lub IEC.

Ten uproszczony opis krajowych jednostek normalizacyjnych nie obejmuje różnic odnoszących się do takich czynników, jak:

- stopień zależności jednostki normalizacyjnej od władz publicznych. Forma prawna stosunku między jednostką normalizacyjną i państwem, regulowana umownie (jak w Niemczech czy Zjednoczonym Królestwie) lub w drodze rozporządzenia (jak we Francji, Włoszech czy Hiszpanii), jest wskaźnikiem stopnia tej zależności;
- odpowiedni udział różnych źródeł w finansowaniu ich prac: dobrowolne dotacje przemysłu, sprzedaż norm i usług dodatkowych (na przykład certyfikacja), subsydia państwowe;
- stopień centralizacji organizacji odpowiedzialnych za przygotowywanie projektów norm, który różni się w zależności od tego, czy organizacje te są powiązane ze stowarzyszenia-

⁴⁷ Lista krajowych jednostek normalizacyjnych podana jest w załączniku 2 do niniejszej broszury. Jednakże oficjalna lista krajowych jednostek organizacyjnych znajduje się w załączniku II do dyrektywy 98/34/WE.

⁴⁸ W Stanach Zjednoczonych i Kanadzie z kolei publikowanie norm jest zadaniem kilkuset organizacji specjalistycznych, przy czym każda z nich działa w konkretnym sektorze.

- mi handlowymi (jak we Francji czy Niemczech), czy stanowią część instytucji krajowej (jak w Zjednoczonym Królestwie);
- stopień zaangażowania krajowej jednostki normalizacyjnej w prace techniczne CEN lub CENELEC;
- wielkość organizacji.

11) „przepis techniczny”: specyfikacje techniczne i inne wymagania bądź zasady dotyczące usług, włącznie z odpowiednimi przepisami administracyjnymi, których przestrzeganie jest obowiązkowe, *de jure* lub *de facto*, w przypadku wprowadzenia do obrotu, świadczenia usługi, zakładania przedsiębiorstwa usługowego lub stosowania w Państwie Członkowskim lub na przeważającej jego części, jak również przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne Państw Członkowskich, z wyjątkiem określonych w art. 10, zakazujące produkcji, przywozu, wprowadzania do obrotu i stosowania produktu lub zakazujące świadczenia bądź korzystania z usługi, lub zakładania przedsiębiorstwa usługowego.

Definiując pojęcie „przepisów technicznych”, ust. 11 dostarcza informacji o rodzajach projektów, które podlegają notyfikacji zgodnie z procedurą udzielania informacji, ustanowioną na mocy dyrektywy w tej dziedzinie.

Z jednej strony, istnieją specyfikacje techniczne, inne wymagania czy zasady dotyczące usług (patrz definicje powyżej), które są określane przez państwa członkowskie i które mają zastosowanie do produktów przemysłowych i rolnych oraz do usług społeczeństwa informacyjnego, a z drugiej strony przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne państw członkowskich, które zakazują pewnych określonych działań.

Aby specyfikacja techniczna, „inne wymagania” lub zasada dotycząca usług zostały zakwalifikowane jako „przepis techniczny” muszą spełniać następujące warunki:

- muszą być „obowiązkowe” (tzn. wiążące *de jure* lub *de facto*, patrz niżej). Ta cecha, która jest właściwa dokumentom przygotowywanym przez władze publiczne, do których dyrektywa się stosuje, stanowi główną różnicę między przepisem technicznym a *normą* przygotowywaną przez organizacje prywatne i co do zasady stosowaną dobrowolnie⁴⁹;
- muszą wpływać na sprzedaż lub wykorzystanie produktów przemysłowych i rolnych, świadczenie usług lub zakładanie przedsiębiorstwa usługowego w państwie członkowskim lub w znaczącej części tego państwa.

Przepisy administracyjne mające zastosowanie do specyfikacji, „innego wymagania” lub zasady dotyczącej usług również mogą stanowić przepis techniczny w rozumieniu dyrektywy. Środki te, podobnie jak w przypadku innych przepisów technicznych, muszą być notyfikowane zgodnie z dyrektywą, gdy pochodzą od administracji centralnej państw członkowskich lub jednego z ich organów wskazanych na liście sporządzonej przez Komisję w ramach Stałego Komitetu ds. Dyrektywy.

Niektóre specyfikacje techniczne, „inne wymagania” lub zasady dotyczące usług, które odpowiadają definicji przepisów technicznych, są wyłączone z zakresu dyrektywy, zwłaszcza jeżeli są zgodne z obowiązującymi wspólnotowymi aktami prawnymi lub ograniczają się do wdrożenia orzeczenia Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości zgodnie z art. 10 dyrektywy.

„Obowiązkowy” charakter specyfikacji technicznej, „innego wymagania” lub zasady dotyczącej usług może im być nadany w dwojaki sposób:

1. *de jure*, gdy zgodność z nimi stała się obowiązkowa na mocy środka, który pochodzi bezpośrednio od właściwych władz publicznych lub daje się im przypisać.

⁴⁹ Przekonamy się później, że na mocy art. 7 ust. 2 dyrektywy w niektórych przypadkach zgodność z normą może stać się obowiązkowa, a zatem norma zyskuje wówczas status „przepisu technicznego”.

Dla przykładu warunki dotyczące produkcji dżemów i przetworów owocowych na małą skalę, ustanowione na mocy rozporządzenia, będą uważane za przepis techniczny, który jest obowiązkiem *de jure*. To samo dotyczy zakazu używania butelek plastikowych w obrocie wodą mineralną, ustanowionego rozporządzeniem itp.;

2. *de facto*, gdy specyfikacja techniczna nie została ustanowiona formalnym i wiążącym aktem prawnym danego państwa, lecz państwo zachęca do jej przestrzegania. W związku z podobnym wpływem, jaki mogą one mieć na handel, środki te są uważane za równoważne wiążącym przepisom.

Ustęp 11 podaje trzy przykłady najważniejszych i najczęściej spotykanych przepisów technicznych *de facto* w celu wyjaśnienia pojęcia, które nie było zdefiniowane w pierwszej wersji dyrektywy i dało początek różnym interpretacjom, które były szkodliwe dla właściwego wdrożenia procedury udzielania informacji.

Przepisy techniczne obejmują de facto:

– przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne Państwa Członkowskiego, które odnoszą się do specyfikacji technicznych bądź innych wymagań lub zasad dotyczących usług, bądź też do kodeksów zawodowych lub kodeksów postępowania, które z kolei odnoszą się do specyfikacji technicznych bądź do innych wymagań lub zasad dotyczących usług, zgodność z którymi pociąga za sobą domniemanie zgodności ze zobowiązaniami nałożonymi przez wspomniane przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne;

Przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne, o których mowa, to środki przyjęte przez władze krajowe, które dotyczą specyfikacji technicznych, „innych wymagań”⁵⁰ lub zasad dotyczących usług, zwykle ustanowionych przez organy inne niż władze państwowe (na przykład przez krajową jednostkę normalizacyjną), które nie są obowiązkowe jako takie (normy, kodeksy

zawodowe lub kodeksy postępowania), lecz zachęca się do ich przestrzegania, gdyż dają one produktowi lub usłudze domniemanie zgodności z wyżej wspomnianymi środkami.

Tak dzieje się zwłaszcza w przypadku, gdy prawo dotyczące ubezpieczeń zwalnia użytkowników produktów zgodnych z określonymi nieobowiązkowymi normami od odpowiedzialności za udowodnienie zgodności z wymaganiami obowiązkowymi, gdyż produkty te korzystają z domniemania zgodności z tymi wymaganiami.

– dobrowolne porozumienia, w których władze publiczne są stroną umawiającą się, a które przewidują, w interesie ogólnym, zgodność ze specyfikacjami technicznymi lub innymi wymaganiami albo zasadami dotyczącymi usług, z wyjątkiem specyfikacji odnoszących się do przetargów przy zamówieniach publicznych;

Porozumienia zawarte między podmiotami gospodarczymi, które ustanawiają specyfikacje techniczne lub inne wymagania dla określonych produktów lub zasad dotyczących usług, nie są wiążące jako takie ze względu na ich pochodzenie z sektora prywatnego. Są jednakże uważane za przepisy techniczne *de facto*, gdy państwo jest stroną – sygnatariuszem jednego z takich porozumień.

Coraz częściej spotyka się taką sytuację, gdyż porozumienia tego typu stały się instrumentem krajowej polityki regulacyjnej. Są one często stosowane przez niektóre państwa członkowskie w takich sektorach jak przemysł samochodowy, przemysł chemiczny i przemysł naftowy, w większości przypadków z powodów związanych z ochroną środowiska. Na przykład w celu zredukowania emisji zanieczyszczeń przez pojazdy, uwalniania substancji szkodliwych do wody lub używania niektórych rodzajów opakowań itd. W dziedzinie usług społeczeństwa informacyjnego dobry przykład takiego dobrowolnego porozumienia stanowi notyfikowany dokument – projekt Ko-

⁵⁰ W rozumieniu art. 1 ust. 3 i 4 dyrektywy, zgodnie z powyższym wyjaśnieniem.

deksu postępowania w sprawie dobrowolnego gromadzenia danych komunikacyjnych.

Porozumienia te pozwalają na większą elastyczność we wdrażaniu środków koniecznych do osiągnięcia celów legislacyjnych, a dobrowolny udział zaangażowanego sektora przemysłu zapewnia, że cele te zostaną osiągnięte.

Aby porozumienia takie podlegały dyrektywie 98/34/WE, musi w nie być zaangażowane państwo. Aby organ publiczny mógł spełnić spoczywający na nim obowiązek udzielania informacji i uwzględnić uwagi Komisji lub państwa członkowskiego w ramach procedury informacyjnej określonej w dyrektywie, państwo musi być umawiającą się stroną.

– specyfikacje techniczne lub inne wymagania bądź zasady dotyczące usług, które powiązane są ze środkami fiskalnymi lub finansowymi mającymi wpływ na konsumpcję produktów lub usług przez wspomaganie przestrzegania takich specyfikacji technicznych lub innych wymagań bądź zasad dotyczących usług; specyfikacje techniczne lub inne wymagania bądź zasady dotyczące usług powiązanych z systemami zabezpieczenia społecznego nie są objęte tym znaczeniem.

Środki fiskalne lub finansowe, o których mowa w niniejszym ustępie, są określane przez krajowe władze publiczne dla celów innych niż tradycyjne cele legislacji fiskalnej państw członkowskich.

Uważane są one za skuteczne instrumenty wdrażania polityki ustalanych na poziomie krajowym, zwłaszcza w celu ochrony środowiska i odbiorców usług (przede wszystkim konsumentów), gdyż zasadniczo mają one wpływać na zachowania tych ostatnich w odniesieniu do danego produktu lub usługi.

To postanowienie dyrektywy wyniknęło ze stosowania pewnych bodźców podatkowych wobec „czystych pojazdów”, które spełniały określone limity emisji lub były wyposażone w katalizatory. Doświadczenie pokazało, że państwa członkowskie czę-

sto łączyły bodźce z warunkami, co w efekcie prowadziło do tego, że wprowadzony system był niezgodny z prawem wspólnotowym. Stało się jasne, że istnieje potrzeba sprawdzania takich projektów.

Kategoria omawianych środków obejmuje w szczególności takie środki, które starają się zachęcać do nabywania produktów zgodnych z określonymi specyfikacjami poprzez udzielanie preferencji finansowych (na przykład dotacje do zakupu określonych urządzeń grzewczych zgodnych z określonymi wymaganiami technicznymi) lub zniechęcać do ich kupowania (na przykład wyłączenie grantów dla przemysłu budowlanego w przypadku użycia materiałów o określonych właściwościach). Obejmuje to również środki fiskalne lub finansowe, które mogą mieć wpływ na konsumpcję poprzez zachęcanie do zgodności z „innymi wymaganiami” w rozumieniu dyrektywy (na przykład zwolnienie z podatku ekologicznego opakowań pewnych produktów, gdy ustanowiono system składowania, lub zwolnienie określonych produktów z podatku ekologicznego, gdy ustanowiono system zbiórki i przetwarzania odpadów). W podobny sposób ta kategoria środków dotyczy środków zmierzających do zachęcenia lub zniechęcenia do nabywania usług o określonych cechach (np. usługi otrzymywane za pośrednictwem określonych urządzeń lub pochodzące od podmiotów mających siedzibę w określonych rejonach).

Dyrektywa 98/34/WE nie obejmuje całej legislacji fiskalnej czy finansowej państw członkowskich – odnosi się ona jedynie do specyfikacji technicznych, „innych wymagań” lub zasad dotyczących usług powiązanych ze środkami fiskalnymi lub finansowymi, które mają za cel zmianę zachowań konsumentów lub odbiorców usług. Środki fiskalne lub finansowe jako takie nie podlegają badaniu przez Komisję lub państwa członkowskie. Podlega mu jedynie ten aspekt specyfikacji technicznych, „innych wymagań” lub zasad dotyczących usług, który może tworzyć bariery w handlu.

Należy podkreślić, że to postanowienie dyrektywy nie obejmuje środków fiskalnych lub finansowych realizowanych w ramach wsparcia określonych przedsiębiorstw lub produktów zgodnie

z art. 87 i 88 Traktatu, dotyczącymi pomocy państwa, które podlegają osobnej procedurze, określonej tamże.

Środki związane z krajowymi systemami ubezpieczeń społecznych są również wyłączone (na przykład przepis uzależniający refundację leku od określonego typu opakowania).

Krajowe przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, które w założeniu mają zakazywać produkcji, importu, sprzedaży i użytkowania produktu lub świadczenia usługi, lub rozpoczęcia działalności w charakterze dostawcy usług (obok specyfikacji technicznych, „innych wymagań” i zasad dotyczących usług, które nakładają obowiązkowe wymogi *de jure* i *de facto*) stanowią ostatni rodzaj, przewidzianych Dyrektywą, regulacji technicznych, które podlegają notyfikacji.

Aby zakwalifikować się do tej czwartej kategorii przepisów technicznych dotyczących, między innymi, zakazu użytkowania, środki muszą mieć zakres wykraczający znacznie poza ograniczenie do pewnych możliwych zastosowań danego produktu lub usługi i nie mogą ograniczać się wyłącznie do zakazu użytkowania. Ta kategoria przepisów technicznych w szczególności przewidziana jest jako obejmująca środki krajowe, które nie pozostawiają miejsca na jakikolwiek użytek, jaki rozsądnie można by zrobić z danego produktu, inny niż absolutnie marginalny⁵¹.

Takie zakazy stanowią poniekąd ostateczną formę przepisów technicznych. O ile nie mają one uzasadnienia na mocy art. 30 lub 46 Traktatu lub nie są proporcjonalne w stosunku do zasadniczych wymagań w rozumieniu orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości, stanowią one bariery *par excellence* w swobodnym przepływie towarów i usług oraz w swobodzie zakładania przedsiębiorstw na obszarze Wspólnoty.

Obejmuje to przepisy techniczne nałożone przez organy wyznaczone przez Państwa Członkowskie oraz znajdujące się w wykazie sporządzonym przez Komisję przed 5 sierpnia 1999 r. w ramach Komitetu określonego w art. 5.

Taką samą procedurę stosuje się przy wprowadzaniu zmian do tego wykazu;

Lista organów, o których mowa w niniejszym ustępie, została opublikowana na stronie internetowej Komisji⁵².

12) „projekt przepisu technicznego”: tekst specyfikacji technicznej lub innego wymagania bądź zasady dotyczącej usług, włącznie z przepisami administracyjnymi mającymi na celu ich wdrożenie lub też właśnie wdrożonymi jako przepisy techniczne, tekst będący na etapie przygotowywania, do którego wciąż mogą zostać wprowadzone zasadnicze zmiany;

Ten ustęp definiuje pojęcie „projektu przepisu technicznego”; przepis techniczny, aby mógł zostać uznany za projekt, musi być na etapie przygotowania, co umożliwi wprowadzenie zasadniczych zmian do tekstu.

Procedura udzielania informacji określona w dyrektywie w dziedzinie przepisów technicznych stanowi, że po zakończeniu badania otrzymanych projektów Komisja i państwa członkowskie mogą zażądać od organu regulacyjnego wprowadzenie zmian do wszelkich dokumentów, które nie są zgodne z zasadami rynku wewnętrznego.

Jest kwestią indywidualną każdego państwa członkowskiego podjęcie decyzji, zgodnie z naturą jego procesu legislacyjnego, na którym etapie projekt przepisów technicznych winien być przesłany Komisji, o ile nadal możliwe jest wprowadzenie zasadniczych zmian.

⁵¹ Sprawa C-267/03 „Lars Erik Staffan Lindberg”, orzeczenie z 21 kwietnia 2005 r., nieopublikowane.

⁵² <http://ec.europa.eu/enterprise/tris>.

W tym względzie należy zauważyć, że środek krajowy, który powiela lub zastępuje – bez dodawania nowych lub dodatkowych specyfikacji – istniejące przepisy techniczne, które – jeżeli zostały przyjęte po wejściu w życie dyrektywy 83/189/EWG, zostały należycie notyfikowane Komisji – nie może być uważany za „projekt” przepisów technicznych w rozumieniu art. 1 ust. 12 dyrektywy 98/34/WE, a co za tym idzie, nie podlega obowiązkowi notyfikacji.

Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do tych środków, które Państwa Członkowskie uznają za niezbędne na mocy Traktatu dla ochrony osób, a w szczególności pracowników, podczas stosowania produktów, pod warunkiem że środki takie nie mają wpływu na produkt.

Ten przepis umacnia koncepcję wyrażoną już w ust. 3 i 4 tego artykułu w takim zakresie, że obejmuje ona specyfikacje techniczne, które mają wpływ na cechy produktu.

Rozdział II:

**Procedura udzielania informacji
w zakresie norm**

Rozdział II: Procedura udzielania informacji w zakresie norm

Udzielanie Komisji i organizacjom normalizacyjnym informacji o nowych tematach w krajowych programach normalizacyjnych

Artykuł 2

1. Komisja i organizacje normalizacyjne, określone w załącznikach I i II, są informowane o nowych tematach, co do których krajowe jednostki, określone w załączniku II, zdecydowały, przez włączenie ich do krajowych programów normalizacyjnych, o przygotowaniu normy lub zmiany do normy, chyba że jest ona identyczną i równoważną transpozycją normy międzynarodowej lub europejskiej.

Artykuł 2 stanowi, że procedura udzielania informacji w zakresie norm jest ograniczona do nowych prac, które krajowe jednostki normalizacyjne zamierzają rozpocząć, w chwili włączenia ich do programu normalizacyjnego, innymi słowy na wystarczająco wczesnym etapie, by umożliwić uczestnictwo zainteresowanych podmiotów w różnych państwach członkowskich i uwzględnienie ich uwag.

Takie nowe inicjatywy, zgodnie z dyrektywą 98/34/WE, muszą być zgłaszane, niezależnie od tego, czy ich celem jest ustanowienie nowej normy czy też zmiana już istniejącej, lecz wyłącznie w przypadku, gdy projektowana norma nie wynika z „identycznej i równoważnej” transpozycji normy międzynarodowej lub europejskiej.

Przyczyna jest prosta – to wyłącznie „czysto” krajowe normy mogą stanowić bariery dla prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego. Norma międzynarodowa lub europejska nie powinna z zasady zagrażać swobodnemu przepływowi towarów na terenie Wspólnoty Europejskiej, gdyż jej specyfikacje

techniczne są przedmiotem porozumienia na znacznie szerszą skalę niż skala krajowa.

Identyczna transpozycja oznacza, że norma krajowa zawiera lub *in extenso* odnosi się do tekstu normy międzynarodowej lub europejskiej.

Zazwyczaj obowiązuje zasada wprowadzenia normy europejskiej *in extenso* do zbioru norm krajowych. Harmonizacja norm krajowych zostaje osiągnięta, gdy produkty wytworzone zgodnie z normami krajowymi jednego państwa członkowskiego mogą być bez modyfikacji uznane za zgodne z normami krajowymi innego państwa członkowskiego.

Równoważna transpozycja oznacza, że tekst normy krajowej zawiera pewne różnice natury formalnej w porównaniu z europejską normą odniesienia, które w zasadzie nie tworzą barier dla swobodnego przepływu towarów, a krajowa jednostka normalizacyjna może być uprawniona do utrzymania ich w określonym okresie przejściowym.

W praktyce procedura udzielania informacji w zakresie norm rozpoczęła się 1 stycznia 1985 r.

W przypadku nowych inicjatyw normalizacyjnych leżących w zakresie kompetencji CEN i CENELEC, te dwie europejskie organizacje normalizacyjne są odpowiedzialne za techniczną stronę działania procedury poprzez roczne umowy zawierane z Komisją i Sekretariatem EFTA.

Począwszy od 1992 r., Komisja umieszcza w tych umowach dwie klauzule dotyczące jakości informacji, zgodnie z którymi CEN i CENELEC zobowiązują się, po pierwsze, wyraźnie określić zasady wewnętrzne niezbędne, by zapewnić dokładność, przejrzystość i wiarygodność notyfikacji oraz, po drugie, wyposażyć swoje sekretariaty centralne w środki konieczne do monitorowania jakości otrzymywanych informacji.

Informacje są codziennie zgłaszane sekretariatom centralnym obu organizacji europejskich przez krajowe jednostki normalizacyjne, w których to sekretariatach informacje są sprawdzane, przetwarzane i zachowywane w bazie danych. Wyniki są następnie wprowadzane, według sektorów, do okresowych rejestrów (miesięczny dla CEN i kwartalny w przypadku CENELEC), które są rozprowadzane wśród członków CEN i CENELEC, a także przesyłane do właściwych departamentów Komisji (Dyrekcja Generalna ds. Przedsiębiorstw i Przemysłu) do przeglądu i przedstawienia uwag.

Publikacja tego rejestru oraz jego dystrybucja na poziomie krajowym stanowią gwarancję przejrzystości informacji zgłoszonych zgodnie z procedurą ustanowioną w dyrektywie 98/34/WE.

Jest rzeczą istotną, aby przemysł i wszystkie zainteresowane strony wiedziały o tym instrumencie i miały dostęp do informacji, by mogły wykorzystać następujące, dostępne dla nich opcje:

- zgłoszenie uwag dotyczących nowych inicjatyw normalizacyjnych odnoszących się do ich sektora działalności;
- wystąpienie o udział w pracach właściwego komitetu technicznego krajowej jednostki normalizacyjnej w innym państwie członkowskim (na przykład przedsiębiorstwo francuskie może wystąpić o udział w pracach komitetu niemieckiego);
- zaproponowanie przygotowania normy na poziomie europejskim zamiast krajowym.

Procedura zakłada, że krajowe jednostki normalizacyjne konsultują się z sektorami przemysłu poprzez dystrybucję rejestru na możliwie najszerszą skalę, w szczególności kanałami pozwalającymi na łatwy dostęp do informacji.

Należy podkreślić, że zainteresowane strony, zwłaszcza przemysł, w praktyce mają stosunkowo niewiele czasu na reakcję. W przypadku zaistniałego później postępowania sądowego fakt, że nie zostało zgłoszone zastrzeżenie, będzie w nieunikniony sposób wykorzystany przeciwko tym osobom, które nie zapoznały się z rejestrem.

Jeśli chodzi o nowe tematy normalizacyjne w dziedzinie telekomunikacji, ETSI jest zaangażowany w procedurę informacyjną od chwili włączenia go do załącznika I do dyrektywy 98/34/WE. W praktyce udział ten jest ograniczony do otrzymywania i oceny danych dostarczonych przez członków CEN i CENELEC i przekazanych przez sekretariaty centralne tych organizacji, a to dlatego że krajowa działalność normalizacyjna w dziedzinie telekomunikacji jest bardzo ograniczona.

2. Informacja, określona w ust. 1, zawiera wskazanie, w szczególności, czy dana norma:

- *stanowi nierównoważną transpozycję normy międzynarodowej,*
- *stanowi nową normę krajową lub*
- *wprowadza zmianę w normie krajowej.*

Zobowiązanie krajowych jednostek normalizacyjnych do udzielenia szczegółowych informacji co do charakteru nowego projektu normy ma na celu zapewnienie przejrzystości i ułatwienie badania notyfikacji. Wynika ono bezpośrednio z poprzedniego ustępu. Wymienione trzy kategorie norm w rzeczywistości obejmują te normy, które nie odpowiadają „identycznej i równoważnej transpozycji normy międzynarodowej”, a zatem muszą być notyfikowane zgodnie z dyrektywą 98/34/WE.

- Projekt nowej normy krajowej może zawierać specyfikacje techniczne, które mogą stanowić barierę w swobodnym przepływie towarów w przypadku, gdy norma jest stosowana

restrykcyjnie. Można to stwierdzić jedynie przez sprawdzenie poszczególnych specyfikacji.

- Norma krajowa transponująca normę międzynarodową (ISO lub IEC) może nie być równoważna z normą oryginalną, gdyż transpozycja jako taka nie jest obowiązkowa, a krajowe jednostki normalizacyjne mogą we własnym zakresie zdecydować o wprowadzeniu zmian, jeżeli uznają, że specyfikacje techniczne nie są istotne dla ich rynku. W tym przypadku zaleca się ocenę specyfikacji technicznej transponowanej normy w odniesieniu do tych punktów, w których różni się ona od normy międzynarodowej.
- Norma krajowa może zostać zmieniona w celu dostosowania jej do wymogów postępu technicznego. Notyfikowanie projektu umożliwia zbadanie, czy zmiana (uzupełnienie, modyfikacja lub usunięcie niektórych specyfikacji technicznych) może zwiększyć ryzyko powstania nowych barier technicznych w obrocie na obszarze Wspólnoty.

Ponadto w trakcie takiego badania krajowe jednostki normalizacyjne, europejskie organizacje normalizacyjne oraz Komisja mogą zaproponować przygotowanie normy europejskiej jeżeli uznają, że przewidywana zmiana zasługuje na utworzenie nowego przedmiotu prac na poziomie europejskim.

Celem dyrektywy 98/34/WE w zakresie normalizacji jest zapewnienie przejrzystości inicjatyw krajowych, lecz odgrywa ona także rolę w zachęcaniu do rozwoju normalizacji europejskiej.

Po konsultacji z Komitetem, określonym w art. 5, Komisja może opracować zasady określające skonsolidowane przedstawianie takiej informacji oraz plan i kryteria określające przedstawianie tej informacji w celu ułatwienia jej oceny.

Chociaż kierowanie procedurą udzielania informacji w zakresie norm zostało na mocy umowy przekazane CEN i CENELEC, sama Komisja nadzoruje jej prawidłowe funkcjonowanie, w szczególności przez zachowanie możliwości proponowania

przyjęcia przez obie europejskie organizacje normalizacyjne metodologii prezentacji zebranych informacji, w celu zapewnienia łatwiejszego przetwarzania.

3. Komisja może zwrócić się z prośbą o przekazanie jej części lub całych programów normalizacyjnych.

Komisja udostępnia te informacje Państwu Członkowskiemu w takiej postaci, jaka pozwala na dokonanie oceny i porównanie różnych programów.

Ustęp ten uzupełnia ust. 1. Stanowi on, że Komisja nie tylko musi być informowana o nowych krajowych inicjatywach normalizacyjnych, ale musi mieć również dostęp do wszystkich programów normalizacyjnych sporządzonych przez jednostki krajowe i europejskie organizacje normalizacyjne.

W celu spełnienia tego wymogu organizacje te nie są już zobowiązane, jak to początkowo przewidywała dyrektywa 83/189/EWG, do notyfikowania swoich programów normalizacyjnych co roku (poprzez sekretariaty centralne CEN i CENELEC), lecz na wniosek Komisji muszą one zgłosić całość lub część tych programów.

Komisja działa jako punkt informacyjny, który przekazuje te informacje dalej państwom członkowskim.

4. Gdzie stosowne, Komisja wprowadza zmiany w załączniku II na podstawie informacji przekazanej jej przez Państwa Członkowskie.

Ten ustęp stanowi, że Komisja ma prawo aktualizowania wykazu krajowych jednostek normalizacyjnych, zawartego w załączniku II do dyrektywy. Aktualizacja taka jest dokonywana przez państwa członkowskie, które muszą dostarczyć Komisji niezbędnych informacji.

5. Rada decyduje na podstawie wniosku Komisji odnośnie wszelkich zmian w załączniku I.

Ten ustęp stanowi, że – inaczej niż ma to miejsce w przypadku załącznika II – aktualizacja załącznika I, zawierającego wykaz oficjalnie uznanych europejskich organizacji normalizacyjnych, nie należy do wyłącznych kompetencji Komisji, lecz wymaga decyzji Rady na podstawie wniosku Komisji.

Załącznik I do dyrektywy został na przykład zmieniony w 1992 r. w celu dodania ETSI do wykazu europejskich organizacji normalizacyjnych⁵³.

Komunikaty dotyczące projektów norm, kierowane do europejskich i krajowych organizacji normalizacyjnych oraz do Komisji

Artykuł 3

Na wniosek organizacji normalizacyjnych, określonych w załącznikach I i II oraz Komisji są im przekazywane wszelkie projekty norm; są one informowane przez daną organizację o podejmowanych działaniach w zakresie uwag zgłoszonych do tekstów projektów.

Dyrektywa 98/34/WE stanowi, że krajowe jednostki normalizacyjne, europejskie organizacje normalizacyjne oraz Komisja, po otrzymaniu informacji o przygotowywaniu nowych inicjatyw normalizacyjnych w różnych państwach członkowskich, mają prawo zażądać od jednostki normalizacyjnej państwa członkowskiego przesłania tekstu wszelkich notyfikowanych projektów norm. Jednostka ta musi spełnić takie żądanie.

Wymagane jest również poinformowanie wszystkich, którzy zgłosili uwagi do jednego z tych projektów, o podjętych działaniach, czy była to zmiana projektu, wycofanie projektu lub uzasadnienie zachowania go w niezmienionym kształcie.

⁵³ Decyzja 92/400/EWG, cytowana uprzednio.

Środki, co do których kompetentne są państwa członkowskie

Artykuł 4

Artykuł 4 (podobnie jak art. 7) wyznacza obowiązki państw członkowskich w odniesieniu do organizacji procedury udzielania informacji w dziedzinie norm. Jest to zobowiązanie dotyczące skutku, nie środków, ponieważ – aczkolwiek dyrektywa musi zostać transponowana do prawa wewnętrznego państw członkowskich, do których jest adresowana – wybór metody transpozycji pozostawia się państwom członkowskim o ile wyznaczony cel zostanie osiągnięty.

Ponadto fakt, że większość krajowych jednostek normalizacyjnych ma status instytucji prywatnych, ogranicza uprawnienia władz krajowych do wydawania im poleceń. Stąd też bardzo elastyczne sformułowanie dyrektywy w tym kontekście.

1. Państwa Członkowskie podejmują wszelkie konieczne kroki, aby zapewnić, że ich jednostki normalizacyjne:

– przekazują informację zgodnie z art. 2 i 3;

Ten akapit stanowi, że każde państwo członkowskie musi zapewnić, za pomocą takich środków, jakie uzna za konieczne, że jego jednostka normalizacyjna rzeczywiście notyfikuje wszystkie nowe tematy w zakresie norm w chwili ich włączenia do rocznego planu pracy, dostarcza wszystkie projekty norm, których zażądała jednostka normalizacyjna innego państwa członkowskiego, europejska organizacja normalizacyjna lub Komisja, oraz informuje je na bieżąco o działaniach podjętych w związku z wszelkimi uwagami do projektu normy.

– publikują projekty norm w taki sposób, że możliwe jest uzyskanie uwag także od stron działających w pozostałych Państwach Członkowskich;

Zgodnie z tym akapitem każde państwo członkowskie musi zapewnić, że jego jednostka normalizacyjna daje wszystkim stronom na całym obszarze Unii możliwość zgłoszenia uwag do projektu normy krajowej. Jest to równoznaczne z rozszerzeniem na inne państwa członkowskie ankiety powszechnej, która na poziomie krajowym stanowi istotny etap końcowy procesu opracowania normy, przed jej zatwierdzeniem i publikacją ostatecznego tekstu. Te formalne konsultacje z wszystkimi podmiotami społeczno-gospodarczymi dają krajowym jednostkom normalizacyjnym pewność, że w sprawie tekstu normy istnieje całkowity konsens.

Zasadniczo każda jednostka krajowa wysyła na żądanie kopię dowolnego projektu normy wszystkim jednostkom normalizacyjnym innych państw członkowskich. Kopia ta oczywiście jest napisana w języku roboczym wydającej ją jednostki. Odbiorcy są odpowiedzialni za przetłumaczenie jej na swój język i zorganizowanie konsultacji na własnym terytorium, zgodnie z procedurą obowiązującą w kraju (na przykład projekt normy jest przesyłany przez jednostkę krajową do inżyniera do spraw norm odpowiedzialnego za dany sektor, który z kolei przekazuje projekt właściwemu komitetowi normalizacyjnemu, złożonemu ze wszystkich zainteresowanych stron).

Ankieta, zwykle dołączona do projektu normy przez jednostkę, która go przygotowała, wzywa do zgłaszania uwag dotyczących celów dyrektywy 98/34/WE (na przykład: „Czy uważasz, że taki projekt może prowadzić do powstawania barier w handlu?”, „Czy Twoim zdaniem taki projekt powinien zostać wykorzystany jako podstawa prac europejskich?”, „Czy chciałbyś brać udział w pracach przygotowawczych komitetu normalizacyjnego?” itd.).

Projekt jest następnie zwracany krajowej jednostce normalizacyjnej wydającej, wraz z uwagami od wszystkich podmiotów gospodarczych i społecznych z różnych państw członkowskich Wspólnoty.

– udzielają innym krajowym jednostkom normalizacyjnym, określonym w załączniku II, prawa do biernego lub czynnego udziału w planowanych działaniach (przez oddelegowanie obserwatora),

Dyrektywa wymaga, by wszystkie państwa członkowskie zapewniły, że ich właściwe jednostki normalizacyjne udzielą innej instytucji krajowej (AFNOR, DIN, BSI itd.) prawa do uczestnictwa w pracach nad przygotowaniem normy w ramach właściwego komitetu technicznego. To prawo do udziału może być bierne lub czynne.

Czynny udział zakłada oddelegowanie obserwatora (producenta, podmiotu gospodarczego lub inżyniera do spraw norm). Jeżeli producent lub podmiot gospodarczy nie są dyspozycyjni i zostanie podjęta decyzja o wysłaniu inżyniera do spraw norm, inżynier ten musi być zaznajomiony z pozycją przemysłu w swoim kraju tak, by mieć odpowiednią wiedzę na temat rynku i móc określić, czy projekt normy może negatywnie wpłynąć na swobodny przepływ towarów na danym rynku.

Bierny udział jest jednoznaczny z udziałem na odległość: na przykład ekspert wyda opinię o projekcie normy przygotowywanej w innym państwie członkowskim, nie uczestnicząc w roboczych zebraniach w tymże państwie członkowskim.

Możliwość interwencji jest oceniana przez krajową jednostkę normalizacyjną, która wybiera jeden rodzaj uczestnictwa.

Dyrektywa nie może formalnie wymagać od jednostek krajowych przyjęcia uwag innych jednostek krajowych, ale ich przyjęcie powinno być z zasady zagwarantowane, zważywszy, że wszystkie procedury normalizacyjne stanowią, że krajowa jednostka normalizacyjna winna dołożyć starań, by uwzględnić te uwagi.

– nie sprzeciwiają się, aby temat podlegający normalizacji w ich programie pracy był rozważany na poziomie europejskim, zgodnie z zasadami ustalonymi przez europejskie organizacje normalizacyjne i nie podejmują żadnych działań, które mogłyby wpłynąć na decyzje w tym zakresie.

W tym akapicie dyrektywa wzywa państwa członkowskie do dołożenia wszelkich starań, aby zapewnić, że ich właściwe jednostki normalizacyjne nie próbują utrudniać prac nad harmonizacją techniczną, prowadzonych przez europejskie organizacje normalizacyjne, poprzez uniemożliwienie ostatecznego przygotowania na poziomie europejskim projektu normy, którą zamierzają przygotować na poziomie krajowym.

Dyrektywa 98/34/WE zawiera takie postanowienie, gdyż wszystkie krajowe jednostki normalizacyjne są członkami CEN i CENELEC, a w związku z tym mogłyby korzystać z prawa do głosowania wyłącznie w interesie narodowym, by sprzeciwić się projektowi normy rozważanej na poziomie europejskim⁵⁴. Dyrektywa zachęca je – za pośrednictwem państw członkowskich – do wykazywania solidarności, która jest niezbędna do osiągnięcia wspólnego celu, tj. jednolitego rynku.

2. Państwa Członkowskie powstrzymują się od uznania każdego aktu, jego zatwierdzenia lub stosowania przez odniesienie do normy krajowej przyjętej z naruszeniem art. 2 i 3 oraz ust. 1 niniejszego artykułu.

Ustęp 2 stanowi, że państwa członkowskie nie mogą scedować swojej odpowiedzialności na właściwe krajowe jednostki normalizacyjne, jeżeli te ostatnie przyjęły normę z naruszeniem przepisów dyrektywy 98/34/WE. Jeżeli państwo członkowskie nie było w stanie zapobiec przyjęciu dokumentu pochodzącego od osoby prywatnej i mającego dobrowolne zastosowanie, który narusza prawo wspólnotowe, musi ono zapobiec stosowaniu takiej normy jako dokumentu odniesienia, odmawiając formalnego uznania lub przyjęcia jej. Innymi słowy, jeżeli jednostki krajowe działają nierozważnie, rządy krajowe nie powinny wykorzystywać sytuacji.

Obowiązek państw członkowskich zapewnienia, by europejska harmonizacja techniczna przebiegała bez utrudnień

Artykuł 7

1. Państwa Członkowskie podejmują wszelkie właściwe środki, aby zapewnić, że podczas opracowywania normy europejskiej, określonej w art. 6 ust. 3 tiret pierwsze, lub po jej przyjęciu ich jednostki normalizacyjne nie podejmą żadnych działań, które mogłyby mieć negatywny wpływ na zamierzoną harmonizację oraz, w szczególności, nie opublikują w danym zakresie nowej lub znowelizowanej normy krajowej, która nie jest w pełni spójna z istniejącą normą europejską.

Artykuł ten stanowi, że państwa członkowskie muszą zapewnić, by ich właściwe jednostki normalizacyjne przestrzegały zasady wstrzymania prac nad projektem normy, gdy prace trwające na poziomie europejskim odnoszą się do opracowania normy europejskiej na żądanie Komisji. Taka możliwość wspomniana jest w art. 6, ust. 3 tiret pierwsze dyrektywy (patrz niżej), który stanowi, że Komisja może zażądać od organizacji europejskich przygotowania normy europejskiej.

Zatem w takim przypadku państwa członkowskie muszą zrobić wszystko, co w ich mocy, by zapewnić, że ich jednostki normalizacyjne nie będą prowadzić żadnych prac nad zleconym tematem, czy to w odniesieniu do przygotowania nowej normy czy też zmiany normy już istniejącej, która nie jest normą europejską *in extenso*.

Ten okres wstrzymania prac nad projektem normy jest wyrazem solidarności, którą należy stosować z zachowaniem minimum dyscypliny, gdy decyzja dotycząca współpracy na poziomie europejskim została podjęta. Stanowi on integralną część

⁵⁴ Propozycja przygotowania normy europejskiej, zgłoszona przez krajową jednostkę normalizacyjną do CEN lub CENELEC, musi uzyskać poparcie minimalnej liczby państw, by Sekretariat Centralny CEN lub CENELEC mógł zaproponować jej przyjęcie Radzie Technicznej.

zasad postępowania europejskich organizacji normalizacyjnych i jest wspierany dyrektywą 98/34/WE.

Zobowiązanie do zachowania okresu wstrzymania prac nad projektem normy pozostaje w mocy po przyjęciu normy europejskiej. W rezultacie, jeżeli dany sektor przemysłu wymaga norm w dziedzinach objętych żądanym tematem, prace nad nią nie mogą być prowadzone na poziomie krajowym. A zatem na mocy tego artykułu dyrektywa zapewnia Wspólnocie środki do umacniania działalności normalizacji europejskiej.

2. Ustępu 1 nie stosuje się do prac jednostek normalizacyjnych, prowadzonych na zlecenie władz publicznych, nad sporządzeniem specyfikacji technicznych lub normy dla poszczególnych produktów w celu przyjęcia uregulowań technicznych dla tych produktów.

Państwa Członkowskie przekazują Komisji wszystkie wnioski podobne do tych, określonych w poprzednim akapicie, w formie pro-

jektu przepisu technicznego, zgodnie z art. 8 ust. 1 oraz przedstawiają uzasadnienie ich przyjęcia.

Ustęp 2 tego artykułu dotyczy specjalnych przypadków, w których normy mają być obowiązkowe. Odnosi się on do możliwości wyegzekwowania przez państwo, w pewnych okolicznościach, zgodności produktów ze specyfikacjami technicznymi zawartymi w normach.

W celu wyegzekwowania przestrzegania norm, które są w istocie dobrowolne, państwo może zastosować dwie procedury:

- może zażądać od swojej krajowej jednostki normalizacyjnej przygotowania norm pod kątem wprowadzenia przepisów technicznych,
- państwo może również uczynić istniejące normy obowiązkowymi i w ten sposób przekształcić je w przepisy techniczne.

W takich przypadkach stosowana jest procedura odnosząca się do przepisów technicznych, opisana w następnym rozdziale.

Rozdział III:

**Procedura mająca zastosowanie
do przepisów technicznych**

Rozdział III: Procedura mająca zastosowanie do przepisów technicznych

Zgłaszanie i wymiana informacji o projektach przepisów technicznych i możliwe reakcje ze strony Komisji i państw członkowskich

Artykuł 8

1. Z zastrzeżeniem art. 10 Państwa Członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji wszelkie projekty przepisów technicznych, z wyjątkiem tych, które w pełni stanowią transpozycję normy międzynarodowej lub europejskiej, w którym to przypadku wystarczająca jest informacja dotycząca odpowiedniej normy. Przekazują Komisji także podstawę prawną konieczną do przyjęcia przepisów technicznych, jeżeli nie zostały one wyraźnie ujęte w projekcie.

Gdzie stosowne oraz jeżeli nie został on przesłany uprzednio, Państwa Członkowskie jednocześnie przekazują tekst podstawowych przepisów prawnych lub innych regulacji, które zasadniczo i bezpośrednio dotyczą normy, jeżeli znajomość takiego tekstu jest niezbędna do prawidłowej oceny skutków, jakie niesie ze sobą projekt przepisów technicznych.

Państwa Członkowskie przekazują projekt ponownie i na powyższych warunkach, jeżeli dokonają w tekście jakichś zmian, które w istotny sposób wpływają na zakres jego zastosowania, skracają wyjściowo przewidziany harmonogram wdrożenia, dodają więcej specyfikacji lub wymagań lub zaostrzają wspomniane wymagania.

W przypadku gdy projekt ogranicza obrót lub stosowanie substancji chemicznej, preparatu lub produktu w interesie zdrowia publicznego, ochrony konsumenta lub środowiska, Państwa Członkowskie przekazują streszczenie lub odniesienia do wszelkich ważnych danych odnoszących się do substancji, preparatu lub produktu oraz do znanych i dostępnych środków zastępczych,

jeżeli taka informacja może być dostępna, i przekazują informację o przewidywanych skutkach dla zdrowia publicznego, ochrony konsumenta i środowiska, wraz z analizą ryzyka, sporządzoną zgodnie z zasadami ogólnymi dotyczącymi oceny ryzyka substancji chemicznych, określonymi w art. 10 ust. 4 rozporządzenia (EWG) nr 793/93 w przypadku istniejących substancji oraz w art. 3 ust. 2 dyrektywy 67/548/EWG w przypadku nowych substancji.

Komisja niezwłocznie informuje pozostałe Państwa Członkowskie o projekcie i wszelkich dokumentach, które zostały jej przekazane; może także przekazać ten projekt do Komitetu, określonego w art. 5 w celu uzyskania opinii oraz, gdzie stosowne, do komitetu odpowiedzialnego za daną dziedzinę.

W odniesieniu do specyfikacji technicznych lub innych wymagań bądź zasad dotyczących usług, określonych w art. 1 ust. 11 akapit drugi tiret trzecie, komentarze lub szczegółowe uwagi Komisji lub Państw Członkowskich mogą dotyczyć jedynie aspektów, które mogą utrudnić handel lub, w stosunku do zasad dotyczących usług, swobodny przepływ usług lub swobodę zakładania przedsiębiorstw w dziedzinie usług, a nie fiskalnych lub finansowych aspektów tego środka.

2. Komisja i Państwa Członkowskie mogą zgłaszać komentarze Państwu Członkowskiemu, które przesłało projekt przepisów technicznych; Państwo Członkowskie uwzględnia te komentarze tak dalece, jak to możliwe w kolejnych pracach nad projektem przepisów technicznych.

3. Państwa Członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji ostateczny tekst przepisów technicznych.

4. Informacja dostarczona na mocy niniejszego artykułu nie jest traktowana jako poufna, z wyjątkiem gdy wyraźnie tego żąda zgłaszające Państwo Członkowskie. Każde takie żądanie musi być uzasadnione.

W takim przypadku, jeżeli podjęte są środki zabezpieczające, Komitet, określony w art. 5, i władze krajowe mogą zasięgnąć porady eksperckiej u osoby fizycznej lub prawnej z sektora prywatnego.

5. W przypadku gdy projekt przepisów technicznych stanowi część środków, które należy przekazać Komisji jako projekt w ramach innego wspólnotowego aktu prawnego, Państwa Członkowskie mogą skierować komunikat w rozumieniu ust. 1 w ramach tego innego aktu prawnego, pod warunkiem że formalnie wskażą, iż wspomniany komunikat także jest komunikatem do celów niniejszej dyrektywy.

Brak reakcji ze strony Komisji na mocy niniejszej dyrektywy w zakresie projektów przepisów technicznych nie uchybia decyzjom, które mogą zostać podjęte w ramach innych wspólnotowych aktów prawnych.

Artykuł 8 wymienia obowiązki odpowiednio państw członkowskich i Komisji w ramach procedury udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych i możliwe reakcje z ich strony, oprócz reakcji na okresy obowiązkowego wstrzymania procedury legislacyjnej, które należy zachować przed przyjęciem notyfikowanych projektów, o których mowa w art. 9 dyrektywy.

Etap pierwszy: obowiązek informowania

a) Obowiązki państw członkowskich

1. Zasady ogólne

W celu zapewnienia przejrzystości inicjatyw krajowych art. 8 wymaga, by państwa członkowskie bezzwłocznie powiadamiały Komisję o wszelkich projektach przepisów technicznych, które zamierzają przyjąć.

Zwykle należy przesłać pełny tekst projektu przepisów. Jednakże, jeżeli projekt dotyczy włączenia w całości normy międzynarodowej lub europejskiej do prawa wewnętrznego, państwo

członkowskie nie musi zgłaszać całego tekstu, lecz może odwołać się do normy⁵⁵.

Państwo członkowskie musi również przesłać Komisji tekst podstawowych przepisów legislacyjnych i wykonawczych, informując ją o kontekście prawnym notyfikowanego projektu i umożliwiając jej ocenę jego skutków (na przykład tekst, który ma być zmieniony projektem). Jeżeli takie podstawowe przepisy legislacyjne i wykonawcze nie zostaną przesłane, Komisja może ich zażądać po otrzymaniu projektu.

Ten obowiązek jest połączony z obowiązkiem notyfikowania przyczyn uzasadniających wprowadzenie proponowanych środków⁵⁶. Charakter podanych przyczyn oczywiście nie wpływa negatywnie na działania, które zostaną podjęte w związku z notyfikacją projektu przepisów technicznych.

W praktyce każde państwo członkowskie wyznacza jednostkę centralną, która ma być odpowiedzialna za przesyłanie informacji do Komisji i ministerstw krajowych (wykaz takich jednostek centralnych wraz z ich adresami jest podany w załączniku 1 do niniejszej broszury). Notyfikacja Komisji przybiera formę wiadomości dla właściwej jednostki w Komisji.

Taka „wiadomość notyfikacyjna” jest podzielona na siedemnaście punktów, z których każdy odpowiada konkretnej informacji. Na przykład w punkcie 9 państwo członkowskie notyfikujące projekt musi wyjaśnić, maksymalnie w dziesięciu liniach, powody przygotowania projektu aktu prawnego.

Po zakończeniu procesu legislacyjnego państwa członkowskie muszą przesłać Komisji ostateczny tekst przepisów technicznych (patrz art. 8 ust. 3). Wówczas Komisja będzie w stanie ocenić, czy państwo członkowskie dostosowało swój tekst do

⁵⁵ To odniesienie pozwala Komisji oraz chcącym to uczynić państwom członkowskim bez trudności uzyskać tekst normy, która stała się obowiązująca.

⁵⁶ Przegląd przedstawianych przyczyn pokazuje, że najczęściej odnoszą się one do ochrony ludzi lub zwierząt, środowiska, bezpieczeństwa publicznego lub informacji konsumenckiej.

prawa wspólnotowego oraz podjąć wszelkie konieczne środki, jeżeli uzna to za stosowne.

Zatem, jeżeli państwo członkowskie przyjęło tekst bez uwzględnienia szczegółowych uwag zgłoszonych przez Komisję lub inne państwa członkowskie do projektu przepisów, Komisja może wszcząć postępowanie w sprawie naruszenia prawa wspólnotowego, przewidziane w art. 226 Traktatu⁵⁷. W przypadku gdy Komisja wyśle notyfikującemu państwu członkowskiemu szczegółową uwagę, której to państwo nie weźmie pod uwagę, taka szczegółowa uwaga może posłużyć za podstawę sporządzenia listu z formalnym ostrzeżeniem. Same państwa członkowskie mogą wnieść sprawę do Komisji zgodnie z art. 227 Traktatu w celu wszczęcia postępowania w sprawie naruszenia prawa wspólnotowego przed Trybunałem Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich przeciwko państwu członkowskiemu, co do którego uznały, że nie spełniło swoich zobowiązań⁵⁸.

2. *Konkretne przypadki*

2.1. Jedna notyfikacja ważna dla wielu aktów. Zgodnie z dyrektywą 98/34/WE państwa członkowskie nie są zobowiązane zgłaszać ponownie projektu przepisów technicznych, który został już zgłoszony zgodnie z innym wspólnotowym aktem prawnym. W takim przypadku muszą one wskazać, że dane zgłoszenie ma zastosowanie również dla celów dyrektywy 98/34/WE. Ten przepis dyrektywy

(patrz art. 8 ust. 5) odzwierciedla pragnienie Komisji, by ograniczyć biurokrację w przypadku nakładających się na siebie procedur notyfikacyjnych, jeśli kilka dyrektyw wspólnotowych wymaga od państw członkowskich informowania Komisji o zamiarze ustanowienia aktu prawnego w danej dziedzinie, tj. notyfikowania tego samego tekstu na etapie projektu. Państwa członkowskie nie są jednak zwolnione z wymogu przestrzegania zobowiązań określonych w każdym akcie wspólnotowym. Po oficjalnym powiadomieniu, że projekt krajowy odnosi się do kilku procedur wspólnotowych, projekt ten jest badany pod względem merytorycznym na podstawie każdego aktu wspólnotowego, do którego się odnosi, i jest opiniowany przez Komisję w ramach każdej procedury.

Z tego powodu brak reakcji ze strony Komisji w odniesieniu do takiego tekstu na mocy dyrektywy 98/34/WE „nie uchybia decyzjom, które mogą zostać podjęte w ramach innych wspólnotowych aktów prawnych” (patrz art. 8 ust. 5 akapit drugi).

Państwa członkowskie są odpowiedzialne za wskazanie wszystkich procedur, na mocy których projekt krajowy jest notyfikowany, na podstawie informacji podanych w tekście przepisów wspólnotowych regulujących dziedzinę objętą projektem.

W praktyce dla sektora żywnościowego ustanowiono centrum informacyjne typu „one-stop shop”⁵⁹ z zamiarem zmniejszenia kosztów administracyjnych państw członkowskich.

⁵⁷ Artykuł 226 (dawniej art. 169) stanowi, że „Jeżeli Komisja uzna, że państwo członkowskie Wspólnoty nie wypełniło zobowiązań przyjętych na podstawie niniejszego Traktatu, wydaje w tej sprawie umotywowaną opinię, umożliwiając uprzednio temu Państwu przedstawienie swych uwag. Jeżeli Państwo to nie zastosuje się do powyższej opinii w terminie ustalonym przez Komisję, Komisja może zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości”.

⁵⁸ Artykuł 227 (dawny art. 170) stanowi, że „Każdy członek Wspólnoty może zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości, jeżeli uzna, że inny Członek Wspólnoty nie wypełnił zobowiązań przyjętych na podstawie niniejszego Traktatu. Zanim jakikolwiek Członek Wspólnoty wnieśli przeciwko innemu członkowi Wspólnoty skargę zarzucającą naruszenie zobowiązań przyjętych przez niego na podstawie niniejszego Traktatu, powinien zwrócić się w tej sprawie do Komisji. Komisja wydaje umotywowaną opinię po uprzednim umożliwieniu zainteresowanym państwom przedstawienia swych uwag, ustnie oraz pisemnie. Jeżeli Komisja nie wyda opinii w terminie trzech miesięcy, licząc od daty jej zażądania, brak takiej opinii nie będzie stał na przeszkodzie wniesieniu sprawy przed Trybunał Sprawiedliwości”.

⁵⁹ Sektor, dla którego istnieją nakładające się procedury notyfikacyjne (patrz w związku z tym dyrektywa 2000/13/WE z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych, Dz.U. L 109 z 6.05.2000, str. 29; rozporządzenie Rady (WE) nr 315/93 z dnia 8 lutego 1993 r. ustanawiające procedury Wspólnoty w odniesieniu do zanieczyszczeń w żywności, Dz.U. L 37 z 13.02.1993, str. 1 oraz dyrektywa Rady 93/43/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. w sprawie higieny środków spożywczych, Dz.U. L 175 z 19.07.1993, str. 1). Od 31 grudnia 2005 dyrektywa ta będzie zastąpiona rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady nr 852/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 w sprawie higieny środków spożywczych, Dz.U. L 129 z 30.04.2004, str. 1).

Zgodnie z tym systemem, państwa członkowskie zawsze notyfikują swoje projekty na mocy dyrektywy 98/34/WE, niezależnie od procedury lub procedur notyfikacyjnych, które mogą mieć prawnie zastosowanie. Państwa członkowskie winny wyraźnie wskazywać, w chwili zgłoszenia, procedury, zgodnie z którymi chcą przedłożyć swoje projekty.

Gdy przedmiot projektu jest w całości objęty konkretną procedurą, procedura ustanowiona w dyrektywie 98/34/WE nie jest stosowana; w innym przypadku ta część, która nie jest objęta konkretną procedurą, zostanie zbadana przez Komisję na mocy dyrektywy 98/34/WE, a do pozostałej będzie stosowana konkretna procedura⁶⁰.

Ponadto, w odniesieniu do ochrony środowiska, dyrektywa 94/62/WE dotycząca opakowań i odpadów opakowaniowych⁶¹ wyraźnie stanowi, że procedura na mocy dyrektywy 98/34/WE ma zastosowanie do wszystkich projektów środków, jakie państwa członkowskie planują przyjąć w tej dziedzinie.

2.2. Podstawowe akty prawne zostały przesłane. Z tą samą troską o skuteczność państwa członkowskie są zwolnione z obowiązku przesyłania Komisji tekstu podstawowych przepisów legislacyjnych i wykonawczych dotyczących projektu przepisów technicznych, jeżeli tekst ten został już przesłany wraz z uprzednim powiadomieniem. Ma to miejsce na przykład w sytuacji, gdy projekt przepisów technicznych, który został notyfikowany, musi być notyfikowany ponownie, ponieważ został w sposób istotny zmieniony (patrz art. 8 ust. 1 akapit trzeci).

2.3. Dokumentacja dodatkowa. Z kolei dyrektywa 98/34/WE wprowadza nowy obowiązek dla państw członkowskich w odniesieniu do projektów przepisów technicznych mających na celu ograniczenie sprzedaży lub stosowania substancji, preparatu lub produktu chemicznego ze względu na zdrowie publiczne, ochronę konsumentów lub środowiska (por. art. 8 ust. 1 akapit czwarty).

Oprócz obowiązku zgłoszenia tekstu projektu i notyfikowania uzasadnienia jego wprowadzenia państwa członkowskie mają również obowiązek dostarczenia Komisji dokumentacji dodatkowej.

Aby go spełnić, muszą one przesłać streszczenie lub informacje o wszystkich istotnych, dostępnych danych dotyczących danej substancji, preparatu lub produktu chemicznego i wszelkich znanych środków zastępczych, przewidywalnych skutków środka oraz wyniki analizy ryzyka.

Pod tym względem dyrektywa określa, że analiza musi być przeprowadzona zgodnie z ogólnymi zasadami ustanowionymi w dwóch wspólnotowych aktach prawnych: rozporządzeniu Rady 793/93/EWG z 23 marca 1993 r.⁶² w przypadku już istniejących substancji oraz dyrektywie Rady 67/548/EWG⁶³ (zmienionej późniejszymi dyrektywami) w przypadku nowych substancji.

2.4. Nowa notyfikacja. Państwa członkowskie muszą ponownie notyfikować projekt, który został zbadany na mocy przepisów dyrektywy 98/34/WE, jeżeli w międzyczasie wprowadziły one istotne zmiany do tekstu.

⁶⁰ A zatem, na przykład gdy projekt krajowych przepisów technicznych ustanawia specyfikacje dla etykietowania środków spożywczych, które wykraczają poza wymogi dyrektywy 2000/13/WE, zastosowanie ma procedura, o której mowa w art. 19 tejże dyrektywy.

⁶¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 94/62/WE z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz.U. L 365 z 31.12.1994, str. 10), zmieniona dyrektywą 2004/12/WE z 11 lutego 2004 r. (Dz.U. L 47 z 18.02.2004, str. 26).

⁶² Rozporządzenie w sprawie oceny i kontroli ryzyk stwarzanych przez istniejące substancje (Dz.U. L 84 z 5.04.1993 r., str. 1), zmienione rozporządzeniem nr 1882/2003 (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

⁶³ Dyrektywa Rady 67/548/EWG z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych, Dz.U. 196 z 16.08.1967, str. 1.

Artykuł 8 ust. 1 akapit trzeci stanowi, że zmiany poczynione w tekście są uważane za istotne, jeżeli wpływają na zakres jego zastosowania, skracają wyjściowo przewidziany harmonogram wdrożenia, dodają więcej specyfikacji lub wymagań lub zastrzegają wspomniane wymagania.

Jeżeli mimo to państwo członkowskie ma wątpliwości, czy zmiany poczynione w jego przepisach technicznych od czasu pierwszej notyfikacji są istotne, może skonsultować się ze służbami Komisji co do potrzeby nowej notyfikacji.

Należy podkreślić, że notyfikacja nie jest konieczna w przypadku zwykłego powtórzenia już stosowanych przepisów (np. w przypadku ujednolicania) oraz w odniesieniu do przepisów, które nie mają skutków prawnych, czy też, oczywiście, w przypadkach określonych w art. 10 (np. włączenie do tekstu uwag wniesionych przez Komisję w szczegółowej uwadze, patrz poniżej).

b) Obowiązki Komisji

Gdy Komisja otrzyma notyfikację nowego projektu krajowych przepisów technicznych, musi ona przekazać wszelkie informacje przedstawione jej przez notyfikujące państwo członkowskie wszystkim pozostałym państwom członkowskim (projekt zostanie równocześnie wysłany do wszystkich departamentów Komisji, które mogą być zainteresowane z racji swoich kompetencji ogólnych lub szczegółowych).

Takie przekazywanie informacji pozwala wszystkim państwom członkowskim na pełny udział w procedurze monitoringu ustanowionej dyrektywą.

Komisja umieszcza również notyfikowane projekty i ich tłumaczenia na swojej stronie internetowej, co daje wszystkim podmiotom gospodarczym na rynku wewnętrznym możliwość wyrażenia swoich poglądów na temat projektu krajowego aktu prawnego (z wyjątkiem wyraźnego i uzasadnionego żądania państwa członkowskiego, aby informacja przedstawiona Komisji była w drodze wyjątku traktowana jako poufna w odniesieniu do podmiotów gospodarczych).

Dyrektywa stanowi o możliwości przekazania przez Komisję projektu Komitetowi Stałemu (patrz rozdział IV) lub „komitetowi odpowiedzialnemu za daną dziedzinę” do zaopiniowania. Są to komitety, które zajmują się dyrektywami sektorowymi, jak Komitet TCAM, ustanowiony dyrektywą 99/5/WE⁶⁴ dla sektora telekomunikacyjnego, lub Komitet Łodzi Rekreacyjnych ustanowiony dyrektywą 94/25/WE⁶⁵ dla sektora łodzi rekreacyjnych.

W praktyce Komisja jest odpowiedzialna za zarządzanie procedurą udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych. Cała procedura, włącznie z reakcjami na notyfikowane projekty, jest oparta na systemie elektronicznej wymiany danych, przesyłanych zgodnie z nomenklaturą ustaloną przez Komisję.

Dyrekcja Generalna ds. Przedsiębiorstw i Przemysłu (DG ENTR)⁶⁶ działa jako centralny punkt odbioru wszystkich wiadomości, tekstów i notyfikacji zgłaszanych przez państwa członkowskie niezależnie od dziedziny projektu przepisów (telekomunikacja, inżynieria mechaniczna, produkty spożywcze i rolne, transport, budownictwo, usługi społeczeństwa informacyjnego itp.).

⁶⁴ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 99/5/WE z 9 marca 1999 r. w sprawie urządzeń radiowych i końcowych urządzeń telekomunikacyjnych oraz wzajemnego uznawania ich zgodności, Dz.U. L 91 z 7.04.1999, str. 10.

⁶⁵ Dyrektywa 94/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 czerwca 1994 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do łodzi rekreacyjnych, Dz.U. L 164 z 30.06.1994, str. 15 (zmieniona dyrektywą 2003/44/WE z 16 czerwca 2003 r., Dz.U. L 214 z 26.08.2003, str. 18).

⁶⁶ Patrz załącznik 1 do niniejszej broszury.

Informacje rozpowszechniane zgodnie z procedurą są ponownie przedstawiane przez Komisję wszystkim państwom członkowskim, najpierw w języku notyfikującego państwa członkowskiego, a potem w postaci tłumaczeń na wszystkie lub niektóre oficjalne języki Unii.

Etap drugi: możliwe reakcje ze strony Komisji i państw członkowskich

W ciągu trzech miesięcy od momentu notyfikacji projektu (ten okres odpowiada okresowi obowiązkowego wstrzymania procedury legislacyjnej, o którym mowa w art. 9 ust. 1) Komisja i państwa członkowskie badają notyfikowany tekst w celu stwierdzenia jego zgodności z prawem wspólnotowym, w szczególności z art. 28, 30, 43 i 49 Traktatu, ale również z odnośnymi dyrektywami sektorowymi oraz w razie konieczności w celu podjęcia decyzji co do jego zgodności ze stosownymi przepisami.

Wyniki tej oceny mogą doprowadzić do dwóch rodzajów reakcji ze strony Komisji i państw członkowskich (Komisja ma oprócz tego opcję specjalną – „blokadę” projektu w wyniku prac harmonizacyjnych, która zostanie omówiona poniżej w uwagach do art. 9 dyrektywy). Różne reakcje, których wpływ jest proporcjonalny do wagi ustaleń, są następujące:

1. Komisja oraz/lub państwa członkowskie mogą zdecydować, że projekt przepisów technicznych nie tworzy barier w swobodnym przepływie towarów i usług oraz w swobodzie zakładania przedsiębiorstw.

W takim przypadku ani Komisja, ani państwa członkowskie nie reagują w czasie trzymiesięcznego okresu⁶⁷. Z końcem tego okresu notyfikujące państwo członkowskie może przyjąć swój projekt przepisów bez dalszych zobowiązań.

Prawo to nie wyklucza jednakże późniejszej interwencji ze strony Komisji, poza procedurą wynikającą z dyrektywy 98/34/WE, jeżeli przepisy, w ostatecznie przyjętej postaci, okażą się niezgodne z Traktatem czy legislacją wtórną.

2. Komisja i państwa członkowskie mogą przesłać komentarz lub szczegółową uwagę państwu członkowskiemu, które notyfikowało projekt przepisów technicznych.

Komentarze są przysyłane wtedy, gdy notyfikowany tekst, choć zgodny z prawem wspólnotowym, budzi wątpliwości interpretacyjne lub wymaga uszczegółowienia ustaleń dotyczących jego wdrożenia. Mogą one również przedstawiać ogólną ocenę środka, uwzględniając ogólne zasady prawa wspólnotowego oraz polityk wdrożonych w tym kontekście, lub informować państwo członkowskie o jego przyszłych zobowiązaniach w związku z aktami prawnymi, które mają zostać przyjęte na poziomie wspólnotowym.

Artykuł 8 ust. 1 (ostatni akapit) dyrektywy 98/34/WE stanowi, że komentarze lub szczegółowe uwagi, zgłoszone odnośnie do specyfikacji technicznych, „innych wymagań” lub zasad dotyczących usług, związanych ze środkami fiskalnymi lub finansowymi, mogą dotyczyć jedynie aspektów mogących tworzyć bariery w swobodnym przepływie towarów lub, w przypadku zasad dotyczących usług, w swobodnym przepływie usług lub w swobodzie zakładania przedsiębiorstw usługowych, nie zaś strony fiskalnej lub finansowej środka. Same instrumenty fiskalne państw członkowskich nie są zatem przedmiotem kontroli. Projekty te są również specjalnie traktowane w odniesieniu do okresów wstrzymania procedury legislacyjnej (patrz art. 10 ust. 4 – nie określono żadnego terminu przyjęcia tych tekstów przez państwa członkowskie).

⁶⁷ Decyzja o zaniechaniu sprawdzania notyfikacji, choć nie jest przysyłana notyfikującemu państwu członkowskiemu, jest formalną decyzją Komisji.

Na mocy dyrektywy notyfikujące państwo członkowskie nie ma formalnego obowiązku udzielania odpowiedzi na otrzymane komentarze. W praktyce jednak państwa członkowskie często tak robią to dobrowolnie, a to poprawia dialog.

Dyrektywa stanowi, że państwa członkowskie muszą uwzględnić komentarze „tak dalece, jak to możliwe” (art. 8 ust. 2). Zazwyczaj jednak państwa członkowskie uwzględniają otrzymane komentarze.

Szczegółowe uwagi (o których mowa później, a także o ich konsekwencjach, w art. 9 dyrektywy) są przesyłane przez Komisję lub państwa członkowskie, gdy uznają one, że przewidziany projekt środka, w przypadku jego przyjęcia, stworzyłby bariery w swobodnym przepływie towarów, w swobodzie świadczenia usług lub w swobodzie zakładania przedsiębiorstw usługowych w ramach rynku wewnętrznego. Te szczegółowe uwagi postulują wprowadzenie zmian w proponowanym środku, by u źródła usunąć wszelkie wynikające z niego bariery dla takich swobód.

Kwestie te są związane z niezgodnością projektu z prawem wspólnotowym, poprzez naruszenie art. 28, 43 lub 49 Traktatu. Najczęstsze naruszenia tych przepisów dotyczą nieujęcia w tekście klauzuli o wzajemnym uznawaniu równoważnych specyfikacji technicznych lub zasad dotyczących usług, ustanowionych przez inne państwo członkowskie, lub faktu, że niektóre przepisy projektu są nieproporcjonalne do założonego celu. Ponadto szczegółowa uwaga może odnosić się do naruszenia wspólnotowej harmonizacyjnej dyrektywy, rozporządzenia lub decyzji.

W żadnym wypadku szczegółowa uwaga nie może być skierowana przeciwko projektowi przepisów, który dąży do stworzenia zakazów dotyczących wytwarzania, które jednakowoż nie stanowią potencjalnej bariery w swobodnym przepływie towarów.

Państwa członkowskie muszą odpowiedzieć na skierowaną do nich szczegółową uwagę Komisji lub innego państwa członkowskiego. Chociaż dyrektywa nie określa terminu

przewidzianego na odpowiedź, pożądane jest, by odpowiedź została udzielona tak szybko, jak to możliwe w interesie skuteczności, najlepiej w sześć- lub czteromiesięcznych okresach obowiązkowego wstrzymania procedury legislacyjnej odpowiednio dla towarów i usług społeczeństwa informacyjnego.

Jeżeli Komisja uzna, że odpowiedź na jej szczegółową uwagę nie jest satysfakcjonująca, może ona, jeżeli projekt został rzeczywiście przyjęty, wykorzystać procedurę, o której mowa w art. 226 Traktatu. W takim samym przypadku państwo członkowskie, w razie przyjęcia notyfikowanego projektu, ma prawo wszcząć postępowanie o naruszenie prawa wspólnotowego, przewidziane w art. 227 Traktatu.

3. Komisja może ogłosić inicjatywę wspólnotową w zakresie proponowanego środka krajowego lub ogłosić swoje ustalenia, że taka inicjatywa istnieje. Nosi to nazwę „blokady”. Skutki tej reakcji, która może być wykorzystana wyłącznie przez Komisję, zostały opisane w art. 9 ust. 3, 4 i 5 dyrektywy.

Obowiązek przestrzegania okresu wstrzymania procedury legislacyjnej

Artykuł 9

1. Państwa Członkowskie odraczają przyjęcie projektu przepisów technicznych o trzy miesiące, począwszy od daty otrzymania przez Komisję komunikatu określonego w art. 8 ust. 1.

2. Państwa Członkowskie odraczają:

– o cztery miesiące przyjęcie projektu przepisów technicznych w postaci dobrowolnego porozumienia w rozumieniu art. 1 ust. 11 akapit drugi tiret drugie,

– z zastrzeżeniem ust. 3, 4 i 5, o sześć miesięcy przyjęcie wszelkich innych projektów przepisów technicznych (z wyjątkiem projektów zasad dotyczących usług), od dnia otrzymania przez Komisję ko-

munikatu określonego w art. 8 ust. 1, jeżeli Komisja lub inne Państwo Członkowskie wyda szczegółową uwagę, w ciągu trzech miesięcy od tej daty, stwierdzającą, że przewidziany środek może stworzyć bariery w swobodnym przepływie towarów w obrębie rynku wewnętrznego,

– bez uszczerbku dla ust. 4 i 5, o cztery miesiące przyjęcie projektu zasady dotyczącej usług, począwszy od dnia otrzymania przez Komisję komunikatu określonego w art. 8 ust. 1, jeżeli Komisja lub inne Państwo Członkowskie wyda szczegółową uwagę, w ciągu trzech miesięcy od tej daty, stwierdzającą, że przewidziany środek może stworzyć bariery w swobodnym przepływie usług lub swobodzie przedsiębiorczości podmiotów gospodarczych w dziedzinie usług w obrębie rynku wewnętrznego.

W odniesieniu do projektu zasad dotyczących usług, szczegółowe uwagi Komisji lub Państw Członkowskich nie mogą naruszać środków polityki kulturalnej, w szczególności w dziedzinie audio-wizualnej, które zgodnie z prawem wspólnotowym mogą przyjmować Państwa Członkowskie, uwzględniając ich zróżnicowanie językowe, specyfikę krajów i regionów, jak również dziedzictwo kulturowe.

Dane Państwo Członkowskie informuje Komisję o działaniach, jakie zamierza podjąć w wyniku otrzymania szczegółowych uwag. Komisja wydaje komentarz w sprawie tej reakcji.

W odniesieniu do zasad dotyczących usług, dane Państwo Członkowskie podaje, w stosownym przypadku, powody, dla których szczegółowe uwagi nie mogą zostać uwzględnione.

Artykuł 9 dotyczy ram czasowych związanych z notyfikacją. Data otrzymania przez Komisję projektu krajowych przepisów technicznych zgłaszanych przez państwo członkowskie oraz

wszystkich wymaganych dokumentów jest sygnałem do rozpoczęcia okresu, w którym dane państwo członkowskie jest ściśle zobowiązane nie przyjmować danego projektu.

Okres ten jest powszechnie znany jako okres obowiązkowego wstrzymania procedury legislacyjnej.

Okres trzymiesięczny, o którym mowa w art. 9 ust. 1, jest początkowym okresem wstrzymania procedury legislacyjnej. Jest to okres niezbędny, by umożliwić Komisji i innym państwom członkowskim zbadać notyfikowany tekst projektu i, w razie konieczności, zareagować⁶⁸.

Oprócz tego okresu, notyfikujące państwo członkowskie podlega dodatkowemu okresowi wstrzymania procedury legislacyjnej, o różnej długości zależnie od charakteru tekstu i rodzaju reakcji, które wywoła. Chociaż komentarze przekazane państwu członkowskiemu nie powodują przedłużenia początkowego trzymiesięcznego okresu wstrzymania procedury legislacyjnej, nie dotyczy to uwag szczegółowych przekazanych przez Komisję lub inne państwa członkowskie.

W przypadku szczegółowej uwagi dotyczącej umowy dobrowolnej dyrektywa stanowi, że państwa członkowskie muszą przestrzegać okresu wstrzymania procedury legislacyjnej trwającego cztery miesiące (art. 9 ust. 2). Przedłuża on początkowy okres wstrzymania procedury legislacyjnej tylko o jeden miesiąc tak, aby państwa członkowskie mogły jak najszybciej korzystać ze środków, których skuteczność jest satysfakcjonującą alternatywą dla aktów prawnych.

Należy wskazać, że ta sama „zasada dodatkowego jednego miesiąca” ma zastosowanie w przypadku szczegółowej uwagi

⁶⁸ Z wyjątkiem: a) przypadków nagłych, b) przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych Państw Członkowskich zakazujących produkcji, dopóki przepisy te nie tworzą barier dla swobodnego przepływu towarów (patrz art. 10 ust. 2), c) specyfikacji technicznych lub innych wymagań związanych ze środkami finansowymi lub fiskalnymi (patrz art. 10 ust. 4).

odnoszącej się do projektu zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego.

Okres obowiązkowego wstrzymania procedury legislacyjnej zostaje przedłużony do sześciu miesięcy dla wszystkich innych projektów, do których zgłoszono szczegółową uwagę.

Państwo członkowskie, do którego taka uwaga jest adresowana, musi poinformować Komisję o działaniach, jakie zamierza podjąć (wycofanie omawianego tekstu, uzasadnienie zachowania go lub zmiana pewnych postanowień w celu uczynienia ich zgodnymi z zasadami rynku wewnętrznego), niezależnie od tego, czy autorem opinii było inne państwo członkowskie oraz/lub Komisja. Komisja z kolei przedstawi swoje uwagi odnośnie do działań przewidzianych przez państwo członkowskie w odpowiedzi na szczegółową uwagę, by powiadomić państwo członkowskie, czy środki te są właściwe do wyeliminowania barier w swobodnym przepływie towarów, swobodnym przepływie usług lub w swobodzie zakładania przedsiębiorstw usługowych, które mogłyby wynikać z przyjęcia tekstu, lub też czy podane uzasadnienie dla zachowania tekstu jest do przyjęcia.

3. Z wyłączeniem projektów zasad dotyczących usług, Państwa Członkowskie odkładają w czasie przyjęcie projektu przepisów technicznych o dwanaście miesięcy od daty otrzymania przez Komisję komunikatu określonego w art. 8 ust. 1, jeżeli, w ciągu trzech miesięcy od tej daty, Komisja ogłosi zamiar zgłoszenia wniosku lub przyjęcia dyrektywy, rozporządzenia lub decyzji w tej sprawie zgodnie z art. 189 Traktatu.

4. Państwa Członkowskie odraczają przyjęcie projektu przepisów technicznych o 12 miesięcy, poczynwszy od daty otrzymania przez Komisję komunikatu określonego w art. 8 ust. 1, jeżeli w ciągu trzech miesięcy po tej dacie Komisja ogłosi, że przedłożony projekt przepisu technicznego dotyczy kwestii objętej projektem dyrektywy, rozporządzenia lub decyzji przedstawionej Radzie zgodnie z art. 189 Traktatu.

5. Jeżeli w okresie obowiązywania klauzuli standstill, określonej w ust. 3 i 4, Rada przyjmie wspólne stanowisko, to okres ten, z zastrzeżeniem ust. 6, zostanie przedłużony do 18 miesięcy.

Artykuł 9 ust. 3, 4 i 5 przewiduje znacznie dłuższe okresy wstrzymania procedury legislacyjnej w wyniku blokady nałożonej przez Komisję – i wyłącznie przez Komisję – po zbadaniu projektu.

Ta reakcja, mająca najpoważniejsze skutki dla państw członkowskich w kontekście czasu, w zamierzeniu ma zapobiec negatywnemu wpływowi notyfikowanego projektu na proces harmonizacji legislacyjnej, rozpoczęty na poziomie Wspólnoty.

Blokada projektu przepisów krajowych może zostać nałożona przez Komisję w trzech konkretnych przypadkach:

1. Ustęp 3 zajmuje się przypadkiem pierwszym: Komisja ogłosi zamiar zgłoszenia wniosku lub przyjęcia dyrektywy, rozporządzenia lub decyzji (innymi słowy, jakiegokolwiek wiążącego wspólnotowego aktu prawnego) na mocy art. 249 (dawny art. 189) Traktatu w tej samej sprawie, co tekst projektu przepisów technicznych.

Ustęp ten nie określa, co jest rozumiane pod pojęciem „zamiaru” zgłoszenia wniosku, ale dotyczy on zamiaru, który został jasno wyrażony, na przykład poprzez włączenie do rocznego planu legislacyjnego Komisji.

Państwo członkowskie musi wówczas zachować 12-miesięczny okres wstrzymania procedury legislacyjnej.

W dziedzinie usług społeczeństwa informacyjnego Komisja nie może żądać odroczenia przyjęcia projektu jedynie poprzez wyrażenie zamiaru zgłoszenia wniosku lub przyjęcia wiążącego wspólnotowego aktu prawnego dotyczącego przedmiotu tekstu projektu. Fakt, że Komisja jest w trakcie przygotowywania projektu wspólnotowego aktu prawnego nie jest wystarczają-

cym uzasadnieniem dla okresu oczekiwania wynoszącego dwanaście miesięcy dla danego państwa członkowskiego.

2. W drugim przypadku (ust. 4) Komisja uznaje, że przedłożony projekt przepisu technicznego dotyczy kwestii objętej projektem dyrektywy, rozporządzenia lub decyzji przedstawionej Radzie.

W takim przypadku, podobnie jak w poprzednim, notyfikujące państwo członkowskie musi przestrzegać 12-miesięcznego okresu wstrzymania procedury legislacyjnej. W odróżnieniu od poprzedniego przypadku, ten skutek ma zastosowanie również w dziedzinie usług społeczeństwa informacyjnego.

3. Ustęp 5 przewiduje trzeci konkretny przypadek, w którym Rada przyjmuje wspólne stanowisko podczas dwunastomiesięcznej blokady, nałożonej w dwóch poprzednich przypadkach.

Dyrektywa stanowi wówczas, że okres wstrzymania procedury legislacyjnej nałożony na państwa członkowskie jest przedłużany do 18 miesięcy.

Należy podkreślić, że wspomniane „wspólne stanowisko” jest etapem procesu legislacyjnego Wspólnoty na mocy procedur współpracy⁶⁹ i współdecydowania⁷⁰, z których pierwsza dotyczy udziału Parlamentu Europejskiego w procesach decyzyjnych Rady, zaś druga nadaje mu prawo przyjmowania wspólnie z Radą określonych rozporządzeń, decyzji i dyrektyw.

Te dwie procedury przewidują drugie czytanie tekstu w Parlamencie, co tłumaczy potrzebę przedłużenia okresu wstrzymania procedury legislacyjnej.

6. Obowiązki określone w ust. 3, 4 i 5 wygasają:

- *gdy Komisja powiadomi Państwa Członkowskie, że nie zamierza już przygotowywać projektu lub przyjmować wspólnotowego aktu prawnego,*
- *gdy Komisja poinformuje Państwa Członkowskie o wycofaniu swojego projektu,*
- *gdy Komisja lub Rada przyjmą wiążący wspólnotowy akt prawny.*

Ustęp 6 dotyczy wygaśnięcia okresów wstrzymania procedury legislacyjnej, nałożonych na państwa członkowskie w przypadku zablokowania przez Komisję projektu przepisów technicznych.

Ponieważ blokada odracza przyjęcie legislacji krajowej bez dokładnej wiedzy co do długości procesu, który doprowadzi do ostatecznego przyjęcia legislacji wspólnotowej, Komisja używa tego instrumentu ostrożnie.

Jest rzeczą logiczną, że tam gdzie działanie Wspólnoty, przewidziane lub będące w toku, nie przynosi rezultatu, obowiązek przestrzegania okresu wstrzymania procedury legislacyjnej nałożony na mocy ust. 3, 4 i 5 winien wygasać, by umożliwić państwom członkowskim zakończenie wstrzymanych prac legislacyjnych na poziomie krajowym i przyjęcie przepisów technicznych.

Owe obowiązki przestrzegania okresu wstrzymania procedury legislacyjnej wygasają również, gdy Rada, wraz z Parlamentem w przypadku współdecydowania, lub Komisja przyjmą ogłoszony wiążący wspólnotowy akt prawny.

⁶⁹ Procedura ustanowiona Jednolitym Aktem Europejskim w 1986 r., a następnie wprowadzona jako art. 189c traktatu WE na mocy traktatu z Maastricht (obecnie art. 252).

⁷⁰ Artykuł 189b, wprowadzony do traktatu WE przez traktat z Maastricht (obecnie art. 251).

7. Ustępów 1-5 nie stosuje się w przypadkach, gdy:

- z nagłych powodów, spowodowanych przez poważne i nieprzewidziane okoliczności odnoszące się do ochrony zdrowia i bezpieczeństwa publicznego, ochrony zwierząt lub roślin oraz, w stosunku do zasad dotyczących usług, również dla porządku publicznego, w szczególności ochrony nieletnich, Państwo Członkowskie jest zobowiązane przygotować przepisy techniczne w bardzo krótkim czasie, w celu ich natychmiastowego przyjęcia i wprowadzenia w życie bez możliwości jakichkolwiek konsultacji, lub*
- z nagłych powodów, spowodowanych przez poważne okoliczności odnoszące się do ochrony bezpieczeństwa i integralności systemu finansowego, w szczególności ochrony depozytariuszy, inwestorów i osób ubezpieczonych, Państwo Członkowskie jest zobowiązane natychmiast przyjąć i wprowadzić w życie przepisy w sprawie usług finansowych.*

W komunikacie określonym w art. 8 Państwa Członkowskie przedstawiają powody pilności podjętych środków. Komisja najszybciej jak to możliwe przedstawia opinie w sprawie komunikatu. Podejmuje ona stosowne działania w przypadkach, gdy procedura ta jest niewłaściwie stosowana. Parlament Europejski jest na bieżąco informowany przez Komisję.

Ten ustęp stanowi, że okresy wstrzymania procedury legislacyjnej nie mają zastosowania, gdy państwo członkowskie, by odpowiedzieć na nagłą i nieprzewidzianą sytuację, taką jak na przykład klęska żywiołowa (konieczność ochrony ludzi, atmosfery, gleby lub wód), epidemia, epidemia zwierzęca itp., jest zobowiązane przygotować przepisy techniczne do natychmiastowego wprowadzenia, nie mając możliwości uprzedniego przeprowadzenia konsultacji z Komisją oraz innymi państwami członkowskimi.

W kwestii zasad dotyczących usług państwa członkowskie mogą się powołać na klauzulę pilności również z powodów nagłych, wywołanych poważnymi i nieprzewidywanymi okoliczno-

ściami dotyczącymi porządku publicznego, w szczególności ochrony nieletnich. Ta nowa koncepcja odzwierciedla szczególną wagę, jaką prawodawca wspólnotowy przywiązuje do ochrony nieletnich w kontekście nowych usług.

Na klauzulę pilności można się powołać także w przypadkach odnoszących się do zasad dotyczących usług finansowych, z powodów nagłych, wywołanych poważnymi okolicznościami związanymi z ochroną bezpieczeństwa i spójności systemu finansowego, w szczególności ochrony depozytariuszy, inwestorów i osób ubezpieczonych. Ta specjalna i mniej ograniczona forma klauzuli pilności jest przewidziana wyłącznie w dziedzinie usług finansowych społeczeństwa informacyjnego z powodu pewnych rodzajów ryzyka i wymagań specyficznych dla tego sektora.

Te okoliczności wyjątkowe nie zwalniają państwa członkowskiego z obowiązku poinformowania Komisji o planowanych środkach i wyraźnego uzasadnienia żądania zastosowania klauzuli pilności w chwili zgłoszenia tekstu. Komisja musi ocenić, czy zastosowanie procedury pilności jest uzasadnione i wyrazić swoje stanowisko w sprawie komunikatu tak szybko, jak jest to możliwe.

W praktyce Komisja przeprowadza bardzo dokładną analizę podanych powodów, opartą na dwóch kryteriach podanych w tym ustępie: powadze sytuacji oraz (oprócz usług finansowych) jej nieprzewidywalnym charakterze.

Jeżeli Komisja uzna, że kryteria te nie są spełnione, kwestionuje uzasadnienie pilności; w przeciwnym wypadku Komisja może zaakceptować zastosowanie tej procedury. Nie wpływa to niekorzystnie na ocenę Komisji co do meritum, a mianowicie na analizę, czy przyjęty środek może w jakikolwiek sposób tworzyć bariery w handlu.

W przypadku przyjęcia środków bez zachowania obowiązkowego okresu wstrzymania procedury legislacyjnej, których pilność została zakwestionowana, Komisja może wsząć postę-

powanie w sprawie naruszenia prawa wspólnotowego, o którym mowa w art. 226 Traktatu, przeciwko danemu państwu członkowskiemu o naruszenie zobowiązań ustanowionych dyrektywą.

Wyjątki od obowiązku notyfikacji lub przestrzegania okresu wstrzymania procedury legislacyjnej

Artykuł 10

Artykuł ten uzupełnia art. 8 i 9 dyrektywy, wskazując wyjątki od obowiązku notyfikowania projektu krajowych przepisów technicznych. Przewiduje on też pewne wyjątki od obowiązku przestrzegania okresu wstrzymania procedury legislacyjnej, przewidzianego w art. 9.

1. Artykułów 8 i 9 nie stosuje się do tych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich lub dobrowolnych porozumień, dzięki którym Państwa Członkowskie:

– są zgodne z wiążącymi aktami wspólnotowymi, które skutkują przyjęciem specyfikacji technicznych i zasad dotyczących usług,

– wypełniają zobowiązania wynikające z umów międzynarodowych, które skutkują przyjęciem wspólnych specyfikacji technicznych lub zasad dotyczących usług we Wspólnocie;

Granice tych wyjątków najlepiej można zilustrować przez odniesienie się do podstawowego celu dyrektywy, którym jest wyeliminowanie nieuzasadnionych barier w handlu.

Jeżeli państwa członkowskie przyjmą te same zbiory zasad, jakie są wymagane dyrektywą wspólnotową, jednocześnie zostaną usunięte bariery w handlu i różnice między ustawodaw-

stwami krajowymi, a procedura określona w dyrektywie 98/34/WE nie będzie już dłużej potrzebna.

To samo uzasadnienie odnosi się do umów międzynarodowych: gdy umowa taka zawiera precyzyjne przepisy i nie pozostawia miejsca na rozbieżności, przyjęcie przez dwadzieścia pięć państw członkowskich jednolitego zbioru zasad nie powinno w zasadzie prowadzić do powstania barier w handlu.

Sytuacja jest odmienna, gdy wspólnotowy akt prawny lub umowa międzynarodowa są wdrażane za pomocą środków, które mogą być różne w poszczególnych państwach członkowskich, lub gdy jednolite przepisy, które muszą zostać transponowane, są uzupełniane zasadami o pochodzeniu czysto krajowym.

Kilka orzeczeń wyjaśniło zakres wyjątków określonych w art. 10 ust. 1 tiret pierwsze dyrektywy 98/34/WE, zgodnie z którymi państwa członkowskie nie są zobowiązane do notyfikowania tekstów, za pomocą których zachowują zgodność z wiążącymi wspólnotowymi aktami prawnymi, które prowadzą do przyjęcia specyfikacji technicznych lub zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego.

W połączonych sprawach Albersa, Van den Berkmortela i Nuchelmansa⁷¹ Trybunał uznał, że wydając zakaz podawania Clenbuterolu w celu uzyskania większej masy ciała u bydła, Niderlandy spełniły swoje zobowiązania wynikające z dyrektywy 86/469/EWG dotyczącej badań zwierząt i świeżego mięsa na obecność pozostałości, a zatem były zwolnione, na mocy art. 10, z obowiązku notyfikacyjnego.

Z kolei w wyroku w sprawie Unilever Trybunał wskazał⁷², że nie można się powoływać na art. 10 dyrektywy, jeżeli przepis dyrektywy pozostawia państwu członkowskiemu wystarczające

⁷¹ Sprawa C-425/97 „Albers”, sprawa C-426/97 „Van den Berkmortel”, sprawa C-427/97 „Nuchelmans”, Zb.Orz. 1999 str. I-2947.

⁷² Sprawa C-443/98 „Unilever”, Zb.Orz. 2000 str. I-7535.

pole manewru. Tak było w przypadku tej sprawy. Włochy twierdziły, że dyrektywa Rady 79/112/EWG dotycząca etykietowania środków spożywczych nakładała obowiązek uwzględnienia na etykiecie szczegółów dotyczących miejsca pochodzenia lub źródła produktu w przypadkach, gdy brak takich szczegółów mógł w istotnym zakresie wprowadzać klienta w błąd, co do prawdziwego pochodzenia lub źródła środka spożywczego. Według Trybunału przepis ten został sformułowany ogólnie, co pozostawia wystarczające pole manewru, by można było wyciągnąć wniosek, że krajowe zasady etykietowania dotyczące pochodzenia oliwy nie mogą być uważane za przepisy krajowe zgodne z wiążącym wspólnotowym aktem prawnym w rozumieniu art. 10 ust. 1 tiret pierwsze dyrektywy notyfikacyjnej.

Ta restrykcyjna interpretacja art. 10 ust. 1 tiret pierwsze dyrektywy została potwierdzona przez Trybunał w orzeczeniu w sprawie „Canal Satélite Digital”⁷³. W tym orzeczeniu Trybunał potwierdził, że art. 10 dyrektywy 98/34/WE wskazuje, iż art. 8 i 9 nie stosuje się do przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich ani też do dobrowolnych umów przez nie zawartych, dzięki którym państwa członkowskie zachowują zgodność z wiążącymi środkami wspólnotowymi, co prowadzi do przyjęcia specyfikacji technicznych. W takim zakresie, w jakim legislacja krajowa będąca przedmiotem postępowania głównego transponowała dyrektywę 95/47/WE w sprawie korzystania z norm w zakresie transmisji sygnałów telewizyjnych, i tylko w tym zakresie, nie istniałby obowiązek notyfikacji na mocy dyrektywy notyfikacyjnej. Jednakże, mając na względzie treść dyrektywy 95/47, Trybunał uznał, że przedmiotowa legislacja krajowa, w takim zakresie, w jakim ustanawiała ona system uprzednich zezwoleń administracyjnych – który w rzeczywistości nie jest przewidziany w dyrektywie 95/47/WE – nie mogła kwalifikować się jako legislacja, dzięki której państwo członkowskie zachowuje zgodność z wiążący-

mi środkami wspólnotowymi prowadzącymi do przyjęcia specyfikacji technicznych.

Ta sama argumentacja ma zastosowanie do środków przyjętych w celu zapewnienia zgodności z umową międzynarodową, która zawiera konkretne przepisy, dla wdrożenia których nie ustanowiono żadnej możliwości rozbieżności. Środki przyjęte w celu zachowania zgodności z umową, której stronami są wszystkie państwa członkowskie, mieszczą się w granicach tego wyjątku, a jeżeli są to środki przyjęte w celu zachowania zgodności z umową międzynarodową, której stronami nie są wszystkie państwa członkowskie, muszą one być notyfikowane.

– stosują klauzule bezpieczeństwa, wprowadzone przez obowiązujące wspólnotowe akty prawne;

Państwa członkowskie nie muszą powiadamiać Komisji o projektach środków tymczasowych, które mają prawo przyjąć na mocy klauzuli bezpieczeństwa zawartej w dyrektywach wspólnotowych, zgodnie z art. 95 Traktatu. Artykuł ten w ust. 10 stanowi, że: „(...) środki, zmierzające do harmonizacji, zawierać będą we właściwych przypadkach klauzulę bezpieczeństwa upoważniającą Państwa Członkowskie do podjęcia, z powodu lub powodów pozaekonomicznych, wymienionych w art. 30, środków tymczasowych, podlegających procedurze kontrolnej Wspólnoty”.

Takie powody pozaekonomiczne mogą dotyczyć moralności publicznej, porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego, ochrony zdrowia i życia ludzi, zwierząt i roślin, ochrony skarbów narodowych o wartości artystycznej lub archeologicznej lub ochrony własności przemysłowej i handlowej.

– stosują przepisy art. 8 ust. 1 dyrektywy 92/59/EWG⁷⁴;

⁷³ Sprawa C-390/99 „Canal Satélite Digital”, Zb.Orz. 2002 str. I-607.

⁷⁴ Dyrektywa z 29 czerwca 1992 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów, Dz.U. L 228 z 11.08.1992, str. 24. Dyrektywa ta została uchylona dyrektywą 2001/95/WE z 3 grudnia 2001 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów. Artykułem, o którym mowa, jest art. 12 ust. 1 dyrektywy 2001/95/WE.

Państwa członkowskie nie muszą notyfikować projektów krajowych przepisów technicznych dotyczących zastosowania art. 12 ust. 1 dyrektywy w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów.

Artykuł ten stanowi, że: „W przypadku gdy Państwo Członkowskie przyjmuje lub podejmuje decyzję o przyjęciu, zaleca czy ustala z producentami i dystrybutorami, dobrowolnie bądź na zasadzie obowiązku, środki albo działania mające na celu zapobieżenie, ograniczenie czy nałożenie szczególnych warunków w odniesieniu do ewentualnej dystrybucji lub stosowania na jego terytorium produktów ze względu na poważne zagrożenie, zobowiązane jest niezwłocznie zgłosić ten fakt do wiadomości Komisji za pośrednictwem systemu RAPEX⁷⁵. Niezwłocznie powiadamia Komisję o zmianie bądź wycofaniu takiego środka czy działania (...)”.

– ograniczają się do wykonania orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich;

Państwa członkowskie nie muszą notyfikować środków krajowych, których jedynym celem jest wykonanie orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości dotyczącego innych kwestii niż notyfikacja przepisów technicznych. Orzeczenia Trybunału, który jest odpowiedzialny za zapewnienie zgodności z prawem wspólnotowym, muszą być wykonywane bezzwłocznie.

– ograniczają się do wprowadzenia zmian przepisów technicznych w rozumieniu art. 1 ust. 11, zgodnie z wnioskiem Komisji zmierzającym do usunięcia przeszkód w handlu lub, w przypadku zasad dotyczących usług, w swobodnym przepływie usług lub w swobodzie zakładania przedsiębiorstw usługowych.

Nie wymaga się, by państwa członkowskie notyfikowały środki krajowe zmierzające wyłącznie do zmiany przepisu techniczne-

go w celu usunięcia przeszkód w odpowiedzi na wniosek Komisji, na przykład szczegółową uwagę lub komentarz (na przykład wnioski o włączenie klauzuli wzajemnego uznawania, opartej na art. 28 Traktatu), gdyż środki te są dokładnie zgodne z celem dyrektywy 98/34/WE.

2. Artykuł 9 nie stosuje się do przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich zakazujących produkcji, o ile nie utrudniają swobodnego przepływu towarów.

3. Artykuł 9 ust. 3–6 nie stosuje się do dobrowolnych porozumień, określonych w art. 1 ust. 11 akapit drugi tiret drugie.

4. Artykuł 9 nie stosuje się do specyfikacji technicznych lub innych wymagań bądź zasad dotyczących usług, określonych w art. 1 ust. 11 akapit drugi tiret trzecie.

Na zasadach ust. 2 i 4 okres wstrzymania procedury legislacyjnej nie stosuje się do środków dążących do zakazu produkcji, w takim zakresie, w jakim środki te nie utrudniają swobodnego przepływu towarów na terenie Wspólnoty, oraz do specyfikacji technicznych lub innych wymagań, albo zasad dotyczących usług związanych ze środkami fiskalnymi lub finansowymi.

W pierwszym przypadku oczywiste jest, że odroczenie przyjęcia środków ma sens jedynie wówczas, jeżeli zakazy produkcji stanowią potencjalne ryzyko stworzenia bariery technicznej w handlu na rynku wewnętrznym. W drugim przypadku uznano za niewłaściwe wymaganie odroczenia przyjęcia środków związanych z systemem fiskalnym państw członkowskich.

W odniesieniu do projektów rozporządzeń dotyczących środków fiskalnych lub finansowych, brak obowiązku wstrzymania procedury legislacyjnej dla notyfikującego państwa członkowskiego

⁷⁵ System RAPEX, którego podstawę prawną stanowi dyrektywa 2001/95/WE w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów, służy jako jednolity system szybkiego alarmowania o niebezpiecznych produktach konsumenckich. Wszystkie produkty niespożywcze przeznaczone dla konsumentów oraz takie, co do których prawdopodobne jest, że w zasadniczo przewidywalnych warunkach będą zastosowane przez konsumentów, włączone są w zakres systemu RAPEX, z wyjątkiem produktów farmaceutycznych i leczniczych.

nie wyklucza możliwości zareagowania na te projekty przez Komisję lub inne państwo członkowskie, poprzez zgłoszenie komentarzy lub szczegółowych uwag (patrz art. 8 ust. 1).

Na zasadach ust. 3 obowiązki blokady i przestrzegania okresu wstrzymania procedury legislacyjnej, mające zastosowanie do projektu przepisów krajowych dotyczących kwestii objętej aktualnymi lub planowanymi pracami Wspólnoty, nie mają zastosowania do umów dobrowolnych.

* * *

Z lektury art. 8, 9 i 10 dyrektywy 98/34/WE można wywnioskować, że procedura udzielania informacji, mająca zastosowanie do przepisów technicznych, jest dość skomplikowana. Podręcznik przygotowany przez departamenty Komisji wyjaśnia szczegółowo, jak procedura ta działa w praktyce⁷⁶.

Ponadto postanowienia dyrektywy dotyczące przepisów technicznych nakładają na państwa członkowskie bardzo surowe zobowiązania (znacznie bardziej restrykcyjne niż te, które stosuje się do norm), co jest zrównoważone ich prawem do reakcji na projekty przepisów krajowych przygotowywane przez inne państwa członkowskie oraz oszczędnością czasu i uniknięciem jeszcze bardziej złożonych procedur, tak na poziomie wspólno-

towym, jak i na poziomach krajowych, które wynikałyby z procedur *ex post* ograniczonych jedynie do usuwania istniejących przeszkód prawnych.

W przypadku gdy państwo członkowskie nie dotrzyma swojego zobowiązania do zgłoszenia projektu przepisów technicznych Komisji lub nie zachowa okresu obowiązkowego wstrzymania procedury legislacyjnej ustanowionego w dyrektywie, Komisja może, jak już wspomniano, wszcząć postępowanie w sprawie naruszenia prawa wspólnotowego na mocy art. 226 Traktatu.

W przypadku gdy państwo członkowskie nie przestrzega postanowień dyrektywy, procedura prowadzi do wydania przez Trybunał Sprawiedliwości wyroku orzekającego o niedopełnieniu obowiązków⁷⁷.

Ze swej strony osoby fizyczne mogą polegać na fakcie, że przepisy techniczne, których przestrzegania się od nich wymaga, a które nie zostały notyfikowane, nie mogą być wobec nich zastosowane⁷⁸. Ponadto wyrok w sprawie Unilever stanowi, że nawet środek, który został notyfikowany, lecz następnie był przyjęty w okresie obowiązkowego wstrzymania procedury legislacyjnej określonym w art. 9 dyrektywy 98/34/WE, nie może być zastosowany wobec tych osób⁷⁹.

⁷⁶ Dokument Stałego Komitetu nr 94/94 – wersja ostateczna z 8 czerwca 1995 r. oraz Dokument Stałego Komitetu nr S-42/98 (def.).

⁷⁷ Do tych wyroków nawiązano również w pkt V bibliografii.

⁷⁸ Sprawa C-194/94 „CIA Security”, Zb.Orz. 1996 str. I-2201 i sprawa C-226/97 „Lemmens”, Zb.Orz. 1998 str. I-3711.

⁷⁹ Sprawa C-443/98 „Unilever”, Zb.Orz. 2000 str. I-7535.

Rozdział IV:

Stały Komitet

Rozdział IV: Stały Komitet

Artykuł 5

Powołuje się Stały Komitet, złożony z przedstawicieli mianowanych przez Państwa Członkowskie, którzy mogą wzywać na pomoc ekspertów oraz doradców; przewodniczący jest przedstawicielem Komisji.

Komitet sporządza własny regulamin.

Artykuł 6

1. Komitet spotyka się przynajmniej dwa razy do roku z przedstawicielami organów normalizacyjnych, określonych w załącznikach I i II.

Komitet zbiera się w specjalnym składzie w celu zbadania problemów dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego.

2. Komisja przedkłada Komitetowi sprawozdanie z wdrożenia i stosowania procedur ustanowionych w niniejszej dyrektywie i przedstawia projekty zmierzające do zniesienia istniejących i przewidywanych barier w handlu.

3. Komitet przedstawia swoją opinię odnośnie do komunikatów i projektów, określonych w ust. 2 i w związku z tym może w szczególności zaproponować, aby Komisja:

- zażądała od europejskich organizacji normalizacyjnych opracowania europejskiej normy w określonym terminie,*
- zapewniła, gdzie stosowne, aby uniknąć ryzyka barier w handlu, że początkowo zainteresowane Państwa Członkowskie zdecydują same o stosownych środkach,*
- podjęła wszelkie stosowne środki,*

- określiła obszary, w których konieczna wydaje się harmonizacja, i, jeżeli pojawi się taka konieczność, przeprowadziła stosowną harmonizację w danym sektorze.*

4. Komisja musi się konsultować z Komitetem:

- a) przed wprowadzeniem zmian w wykazach znajdujących się w załącznikach I i II (art. 2 ust. 1);*
- b) podczas sporządzania reguł skonsolidowanego przedstawiania informacji oraz planu i kryteriów prezentacji programów norm (art. 2 ust. 2);*
- c) przy podejmowaniu decyzji odnośnie do wyboru aktualnego systemu wymiany informacji, ustanowionego w drodze niniejszej dyrektywy oraz przy wszelkich jej zmianach;*
- d) podczas sprawdzania działania systemu ustanowionego w drodze niniejszej dyrektywy;*
- e) na żądania skierowane do instytucji normalizacyjnych, określonych w ust. 3 tiret pierwsze.*

5. Komisja może konsultować z Komitetem każdy wstępny projekt przepisów technicznych, który został do niej przekazany.

6. Na wniosek przewodniczącego Komitetu lub Państwa Członkowskiego wszelkie zagadnienia dotyczące wdrożenia niniejszej dyrektywy mogą zostać skierowane do Komitetu.

7. Obrady Komitetu oraz informacje, które zostają mu przedłożone, są poufne.

Jednakże Komitet i władze krajowe, pod warunkiem że podjęte są konieczne środki ostrożności, mogą konsultować się w celu uzyskania opinii eksperckiej z osobą fizyczną lub prawną, włącznie z osobami z sektora prywatnego.

8. W odniesieniu do zasad dotyczących usług Komisja i Komitet mogą zasięgać opinii osób fizycznych lub prawnych, z branży przemysłowej lub środowiska akademickiego oraz, gdy jest to możliwe, reprezentatywnych organizacji zdolnych do wydawania ekspertyzy w sprawie celów socjalnych i społecznych oraz skutków każdego projektu przepisu dotyczącego usług, oraz uwzględniać ich opinię w przypadku, gdy się o to do nich zwrócono.

Artykuły 5 i 6 opisują skład i rolę Stałego Komitetu, o którym wielokrotnie jest mowa w postanowieniach dyrektywy 98/34/WE.

Komitet składa się z przedstawicieli władz krajowych państw członkowskich, a przewodniczy mu przedstawiciel Komisji. Organ ten jest kompetentny w sprawach norm i przepisów technicznych⁸⁰ i stanowi centralny punkt dla omawiania wszelkich problemów związanych z wdrażaniem dyrektywy. Odgrywa on zatem bardzo ważną rolę w nadzorowaniu działania procedury i w badaniu kwestii podniesionych w notyfikacjach, a także w rozwoju współpracy administracyjnej między władzami krajowymi.

Zasady działania tego organu zostały uzgodnione przez państwa członkowskie i Komisję, gdyż dyrektywa stanowi, że Komitet sporządza własny regulamin. Jedynymi zasadami nałożonymi na Stały Komitet przez dyrektywę są: obowiązek spotykania się z przedstawicielami europejskich i krajowych organizacji normalizacyjnych co najmniej dwa razy w roku oraz zagwarantowanie poufności zarówno przekazanych mu informacji, jak i jego postępowań.

To zobowiązanie do dyskrecji nie powstrzymuje jednak Komitetu i władz krajowych od korzystania z wiedzy fachowej osób fizycznych lub podmiotów prawnych z sektora prywatnego, które mogą zbadać notyfikowane projekty i wydać o nich opinię. Doradztwo takie może być w rzeczywistości niezbędne, gdyż władze krajowe państw członkowskich nie zawsze dyspo-

nują potrzebną wiedzę i zasobami do wykonania takiego zadania. Dyrektywa to umożliwia, o ile – zgodnie z art. 8 ust. 4 – państwa członkowskie nie zażądają wyraźnie, aby notyfikacje przez nie zgłoszone były traktowane poufnie w drodze wyjątku. W takim przypadku Komitet musi podjąć konieczne środki ostrożności w celu zabezpieczenia prawomocnych i właściwie uzasadnionych interesów państw członkowskich.

W praktyce Stały Komitet zbiera się mniej więcej cztery razy do roku. Posiedzenia te są zwoływane przez Komisję.

Ze względu na różnorodność jego zadań Stały Komitet ma uprawnienia ogólne, wspólne dla obu aspektów dyrektywy 98/34/WE, oraz uprawnienia szczegółowe, ograniczone do każdego z nich.

1. Uprawnienia ogólne

Na wniosek przewodniczącego Komitetu lub państwa członkowskiego wszelkie zagadnienia dotyczące wdrożenia dyrektywy mogą zostać skierowane do Komitetu.

Oprócz tego Komisja musi konsultować się z Komitetem w niektórych sprawach, w tym w sprawie wyboru systemu, który ma być używany w praktyce do wymiany informacji ustanowionej dyrektywą.

Komitet wyraża opinię w sprawie projektów przedstawionych przez Komisję w celu ograniczenia istniejących lub potencjalnych barier w handlu. Może on na przykład zwrócić się do Komisji, by zachęciła państwa członkowskie do dialogu tak, by mogły one wspólnie znaleźć rozwiązanie, stosując zasadę pomocniczości. Zachęcanie do takiego dialogu jest w zgodzie z duchem dyrektywy 98/34/WE, która stara się usuwać bariery u źródła raczej poprzez zapobieganie im niż w drodze przymusu.

⁸⁰ Stąd też jego nazwa: „Komitet ds. Norm i Przepisów Technicznych” lub „Komitet ds. Dyrektywy 98/34/WE”.

Co dwa lata Komisja przedstawia Komitetowi sprawozdanie z wyników stosowania dyrektywy, które później przesyła do Parlamentu Europejskiego, Rady oraz do Komitetu Ekonomiczno-Społecznego Wspólnot Europejskich (patrz art. 11).

2. Uprawnienia szczegółowe wynikające z procedury mającej zastosowanie do przepisów technicznych

Posiedzenia Stałego Komitetu pozwalają departamentom Komisji i państwu członkowskiemu na wymianę poglądów dotyczących wszystkich aspektów zastosowania tej części dyrektywy, która odnosi się do przepisów technicznych.

Stały Komitet może zwłaszcza zażądać od Komisji wskazania tych obszarów, w których konieczna jest harmonizacja ustawodawstw krajowych oraz rozpoczęcia prac na poziomie europejskim (przygotowanie projektu dyrektywy lub rozporządzenia).

Komitet musi wydać opinię o regułach dotyczących ujednoliconego przedstawiania informacji, zarówno gdy reguły te są sporządzane, jak i gdy są dostosowywane do każdej zmiany dyrektywy o notyfikacji⁸¹. Sporządza on listę władz krajowych innych niż władze centralne, których przepisy techniczne podlegają zakresowi dyrektywy oraz bada wszystkie projekty zmian tych przepisów. Komitet stanowi również forum, na którym są omawiane rozliczne kwestie, od problemów technicznych, napotykanym przy wymianie informacji za pośrednictwem poczty elektronicznej, po trudności wynikające z nakładania się procedury ustanowionej dyrektywą 98/34/WE z procedurami notyfikacyjnymi przewidzianymi w innych wspólnotowych aktach prawnych. Niektóre notyfikowane projekty przepisów technicznych są umieszczane w porządku obrad w celu znalezienia rozwiązań konkretnych zgłoszonych problemów.

Oprócz Komitetu ds. Dyrektywy 98/34/WE również spotkania organizowane w państwach członkowskich, znane jako spotkania „pakietowe”, rozszerzają, gdy to konieczne, bezpośrednie kontakty między przedstawicielami władz krajowych odpowiedzialnych za projekty i między departamentami Komisji.

Spotkania te są również okazją do kontaktów z przedstawicielami jednostek centralnych państw członkowskich odpowiedzialnych za stosowanie dyrektywy 98/34/WE z myślą o rozstrzygnięciu problemów praktycznych, napotykanym w trakcie stosowania procedury informacyjnej, znajdowaniu rozwiązań, które umożliwią zamknięcie postępowań w sprawie naruszenia prawa wspólnotowego, wszczętych przez Komisję wskutek braku notyfikacji projektu przepisów krajowych lub uniknięcia takich postępowań.

3. Uprawnienia szczegółowe wynikające z procedury dotyczącej norm

Komisja musi się również konsultować ze Stałym Komitetem w sprawie wszelkich zmian w wykazie europejskich lub krajowych organizacji normalizacyjnych, zawartych odpowiednio w załączniku I i II do dyrektywy oraz w sprawie formatu, w jakim mają być przedstawiane krajowe i europejskie programy normalizacyjne.

Należy się z nim również konsultować w sprawie wszelkich wniosków (mandatów), które Komisja planuje skierować do CEN, CENELEC lub ETSI, w celu przygotowania zharmonizowanych norm europejskich. Dotyczy to, między innymi, norm w dziedzinach objętych dyrektywami „nowego podejścia” (maszyny, produkty budowlane, zabawki, sprzęt ochrony osobistej, proste urządzenia ciśnieniowe, urządzenia gazowe, urządzenia medyczne, terminale telekomunikacyjne itp.) oraz norm w za-

⁸¹ Na przykład nomenklatura ustanowiona do przesyłania wiadomości między Komisją i państwami członkowskimi przeszła liczne zmiany, gdy dyrektywa została zmieniona po raz drugi, by uwzględnić przepisy techniczne *de facto*, inne wymagania dotyczące cyklu życia produktu, kiedy zostaje on wprowadzony do obrotu, oraz nowych okresów obowiązywania zasady odroczenia.

kresie innych europejskich dziedzin/polityk, mających na celu wdrożenie tych polityk (energia, środowisko, ochrona konsumenta, nowe technologie itd.).

Przed udzieleniem mandatu organizacjom normalizacyjnym Komisja zawsze upewnia się, że cieszy się ono wsparciem politycznym ze strony państw członkowskich, konsultując się z nimi za pośrednictwem Komitetu co do ważności i stosowności terminu podjęcia prac normalizacyjnych na poziomie europejskim.

Pozytywna odpowiedź Stałego Komitetu prowadzi do zaproszenia przez Komisję europejskich organizacji normalizacyjnych do przygotowania jednej lub więcej norm w danym okresie. Podczas tego okresu państwa członkowskie podejmą wszelkie konieczne środki, by zapewnić, że ich właściwe jednostki normalizacyjne nie przygotują ani nie wdrożą norm w tej samej dziedzinie (patrz art. 7).

Fakt, że władze krajowe uczestniczą w udzielaniu mandatów ma ten skutek, że angażuje je w wyniki europejskich prac normalizacyjnych. Stanowi to zatem zachętę dla nich, by ułatwiać prace organizacji normalizacyjnych oraz by starały się usunąć wszelkie możliwe przeszkody na drodze do pełnego zastosowania norm europejskich.

Stały Komitet dokonuje również przeglądu postępu zleconych prac i omawia kilka problemów związanych z normalizacją w zakresie dyrektywy 98/34/WE.

Ponadto Stały Komitet jest również konsultowany w sprawach ewentualnych braków w zakresie zleconych prac normalizacyjnych względem zapisów dyrektyw „nowego podejścia”. Procedura ta znana jest jako procedura formalnych sprzeciwów wobec zharmonizowanej normy⁸².

⁸² Patrz Vademecum on European Standardization (Wademecum normalizacji europejskiej): http://ec.europa.eu/enterprise/standards_policy/vademecum/index.htm.

Rozdział V:

Stosowanie dyrektywy

Rozdział V: Stosowanie dyrektywy

Sprawozdania i statystyki

Artykuł 11

Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu co dwa lata sprawozdanie ze stosowania niniejszej dyrektywy. Wykazy z pracami normalizacyjnymi powierzonymi na mocy niniejszej dyrektywy europejskim organizacjom normalizacyjnym, jak również statystyka w zakresie otrzymanych powiadomień, będą opublikowane w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

Nie później niż dwa lata od 5 sierpnia 1999 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie ocenę stosowania dyrektywy 98/34/WE, w szczególności w świetle rozwoju technologicznego i rynkowego usług określonych w art. 1 ust. 2. Nie później niż trzy lata od powyższej daty, jeśli jest to konieczne, Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wnioski dotyczące zmian tej dyrektywy.

W tym celu Komisja uwzględnia ewentualne uwagi przekazane jej przez Państwa Członkowskie.

Ten artykuł wyznacza obowiązki Komisji w zakresie zagwarantowania przejrzystości informacji o stosowaniu dyrektywy 98/34/WE, zarówno w zakresie dotyczącym instytucji i organów Wspólnoty, reprezentujących polityczne i gospodarcze interesy obywateli Unii, jak i samych obywateli.

Sprawozdania, które Komisja musi składać Parlamentowi Europejskiemu, Radzie Ministrów i Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu, opisują działanie dyrektywy w okresie sprawozdawczym⁸³. Specjalne sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady, dotyczące oceny stosowania dyrektywy 98/34/WE w zakresie usług społeczeństwa informacyjnego, zostało opublikowane w 2003 r. i podsumowywało sytuację od czasu rozszerzenia zakresu dyrektywy na ten sektor w sierpniu 1999 r.⁸⁴.

Wykaz zadań powierzonych przez Komisję CEN, CENELEC lub ETSI („mandaty”) oraz statystyki przygotowywane przez Komisję na podstawie komunikatów otrzymywanych na mocy dyrektywy 98/34/WE są również bezpośrednio dostępne, gdyż są one publikowane, co roku, w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej (OJEU)⁸⁵.

Odniesienie do dyrektywy w chwili przyjęcia przepisów technicznych

Artykuł 12

Przepis techniczny przyjmowany przez Państwo Członkowskie musi zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub takie odniesienie będzie towarzyszyło jego urzędowej publikacji. Metody dokonania takiego odniesienia określają Państwa Członkowskie.

Ten artykuł wymaga od państw członkowskich, by zawarły odniesienie do dyrektywy 98/34/WE w tekście nowych przepisów technicznych, które przyjmują, lub ujęły je jako informację towarzyszącą temu tekstowi w chwili jego publikacji. Sformułowanie takiego odniesienia pozostawiono uznaniu państw członkowskich.

⁸³ Ostatnie sprawozdanie, opublikowane pod numerem referencyjnym COM(2003) 200 wersja ostateczna w dniu 23 maja 2003 r., obejmuje okres 1999–2001.

⁸⁴ COM(2003) 69 wersja ostateczna, 13.02.2003.

⁸⁵ Ten obowiązek publikacji został ustanowiony dyrektywą 94/10/WE, obowiązującą od 1 lipca 1995 r. Statystyki dotyczące przepisów technicznych notyfikowanych w 2004 r. na mocy dyrektywy 98/34/WE zostały opublikowane w Dz.U. C 158 z 29.06.2005, str. 20. Ze statystykami można się również zapoznać na stronie internetowej Komisji poświęconej dyrektywie 98/34/WE.

Chociaż odniesienie to nie stanowi absolutnej gwarancji przestrzegania przez państwa członkowskie przepisów dyrektywy, pozwala ono przynajmniej na założenie, że przepisy techniczne zostały należycie notyfikowane.

Obowiązek ten ma fundamentalne znaczenie w kontekście udzielania informacji osobom prywatnym, które są uprawnione do dochodzenia swoich praw w przypadku przyjęcia przepisów technicznych bez uprzedniej notyfikacji (patrz wyrok w sprawie „CIA Security”, o którym mowa w następnym rozdziale).

Chronologia i metody stosowania

Dyrektywa 83/189/EWG została przyjęta w dniu 28 marca 1983 r. i weszła w życie w dniu 1 kwietnia 1984 r. Po raz pierwszy została zmieniona dyrektywą 88/182/EWG, która weszła w życie w dniu 1 stycznia 1989 r. Druga zmiana weszła w życie w dniu 1 lipca 1995 r. i została wprowadzona dyrektywą 94/10/WE.

Następnie procedura została ujednolicona dyrektywą 98/34/WE z dnia 22 czerwca 1998 r. i zmodyfikowana dyrektywą 98/48/WE z dnia 20 lipca 1998 r., głównie w celu rozszerzenia zakresu jej stosowania na usługi społeczeństwa informacyjnego. Rozszerzenie to weszło w życie w dniu 5 sierpnia 1999 r.

Sposób transpozycji tych dyrektyw, tak jak wszystkich innych, pozostawiono decyzji państw członkowskich, zgodnie z art. 249 Traktatu, który stwierdza, że: *„Dyrektywa jest wiążąca, jeśli chodzi o zamierzony skutek, dla każdego Państwa Członkowskiego, do którego jest skierowana, zostawiając jednak władzom krajowym wybór formy i metod”*⁸⁶.

Dyrektywa 98/34/WE charakteryzuje się tym, że zawiera wiele zasad proceduralnych, które państwa członkowskie muszą wdrożyć, ustanawiając odpowiednie organy i mechanizmy administracyjne.

⁸⁶ W tym różna jest od rozporządzenia, które „wiąże w całości” i „jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich”.

Rozdział VI:

**Dostęp osób fizycznych i przemysłu do
informacji oraz dostępne im środki prawne**

Rozdział VI: Dostęp osób fizycznych i przemysłu do informacji oraz dostępne im środki prawne

Chociaż wdrożenie dyrektywy 98/34/WE dotyczy przede wszystkim stron zaangażowanych w procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych, tj. Komisji, państw członkowskich, europejskich i krajowych organizacji normalizacyjnych, to informacje o projektach krajowych norm i przepisów technicznych stanowią przedmiot znacznego zainteresowania wszystkich obywateli Unii.

Komisja usilnie zachęca wszystkie podmioty gospodarcze, będące rzeczywistymi beneficjentami procedury notyfikacyjnej, w tym wszelkiego rodzaju odbiorców usług społeczeństwa informacyjnego (przedsiębiorstwa, profesjonalnych użytkowników, konsumentów itd.), by szukały one informacji o wszystkich inicjatywach planowanych przez krajowe jednostki normalizacyjne oraz wszystkich projektach aktów prawnych przygotowywanych przez państwa członkowskie na wystarczająco wczesnym etapie, by mogły one, jeżeli wyrażą takie życzenie:

- wziąć udział w pracach nad przygotowaniem norm dotyczących ich obszaru działalności w ramach komitetu normalizacyjnego jednostki krajowej, który zainicjował te prace;
- wyprzedzić przyjęcie przyszłych krajowych norm lub przepisów technicznych w innych państwach członkowskich, dostosowując swoją produkcję w celu zachowania zgodności ze szczegółową treścią tych dokumentów. W ten sposób producenci mogą, w stosownym czasie, bezzwłocznie eksportować produkty, które są w pełni zgodne z wymaganiami takich norm czy przepisów;
- wyrazić swoje poglądy na temat koniecznych zmian w planowanych przepisach technicznych, które mogą tworzyć bariery

w handlu, w celu ułatwienia dostępu do produktów i usług społeczeństwa informacyjnego na poziomie transgranicznym. Podmioty gospodarcze mogą przedstawiać swoje uwagi dotyczące trudności, jakie mogą wyniknąć z zastosowania tych przepisów po ich przyjęciu w ich obszarze działania.

Stanowi to nieocenioną informację dla departamentów Komisji, gdyż nie mają one równoważnego doświadczenia praktycznego w odpowiednich dziedzinach.

Uwagi te można przysyłać bezpośrednio do właściwych departamentów Komisji lub do władz krajowych odpowiedzialnych za stosowanie dyrektywy 98/34/WE w zakresie przepisów technicznych. Komisja i państwa członkowskie mogą wówczas na tej podstawie przesłać komentarze lub szczegółowe uwagi notyfikującemu państwu członkowskiemu w celu usunięcia elementów protekcyjizmu, zidentyfikowanych w projekcie.

Jeżeli możliwości dostępne obywatelom i przedsiębiorstwom Unii Europejskiej na mocy dyrektywy 98/34/WE mają być wykorzystane w pełni, osoby fizyczne i przedsiębiorcy muszą zapoznawać się ze źródłami informacji udostępnionymi przez Komisję. Lista tych źródeł informacji jest podana poniżej:

1. Informacje publikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, seria C

- Co roku Komisja publikuje w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej wykaz nowych tematów normalizacyjnych, które zleciła do wykonania CEN, CENELEC lub ETSI (zgodnie z art. 11 dyrektywy).
- Co roku Komisja publikuje w Dz.U. UE statystyki otrzymanych notyfikacji, reakcji na te notyfikacje oraz postępowań w sprawie naruszenia prawa wspólnotowego, wszczętych w trakcie roku z powodu niedopełnienia obowiązków wynikających z dyrektywy (zgodnie z art. 11 dyrektywy)⁸⁷.

⁸⁷ Patrz statystyki przepisów technicznych notyfikowanych w 2004 r. na mocy dyrektywy 98/34/WE, Dz.U. C 158 z 29.06.2005, str. 20.

- Co tydzień Komisja publikuje w Dz.U. UE tytuły projektów krajowych przepisów technicznych, notyfikowanych na mocy procedury ustanowionej dyrektywą 98/34/WE, podając w każdym przypadku datę wygaśnięcia początkowego trzymiesięcznego okresu wstrzymania procedury legislacyjnej przewidzianego dyrektywą (jeżeli Komisja zaakceptuje wnioski notyfikującego państwa członkowskiego o przyspieszenie procedury, informacja ta również jest publikowana w Dz.U. UE).

2. Inne źródła informacji

- W celu ułatwienia przemysłowi dostępu do krajowych przepisów technicznych Komisja opracowała obszerną bazę danych wszystkich notyfikowanych projektów, zwaną TRIS (Technical Regulations Information System – System Notyfikacji Przepisów Technicznych), która jest publicznie dostępna w portalu Europa⁸⁸.

Ponadto każdy może skorzystać z automatycznego systemu powiadamiania za pośrednictwem tego portalu. Wymaga to jedynie zarejestrowania się i wybrania jednej lub kilku kategorii powiadomień. TRIS automatycznie wyśle e-mail do użytkownika, gdy tylko w wybranej kategorii lub kategoriach pojawi się nowy notyfikowany tekst. Jeżeli badany projekt mógłby spowodować później problemy dla użytkownika lub mógłby utrudnić relacje handlowe w Unii Europejskiej, zachęca się, by użytkownik przekazał wszelkie uwagi i powiadomił o wszelkich zastrzeżeniach Komisję bądź odpowiedzialne władze w danym państwie członkowskim.

- Zainteresowane strony mogą również uzyskać tekst projektu przepisów technicznych w centralnych jednostkach państw członkowskich (wymienionych w załączniku 1 do niniejszej

broszury), które są odpowiedzialne za notyfikowanie Komisji projektów krajowych przepisów technicznych.

- Mogą one wystąpić o zapoznanie się z miesięcznym rejestrem w Sekretariacie Centralnym CEN/CENELEC, który jest rozprawiany do wszystkich krajowych jednostek normalizacyjnych (wymienionych w załączniku 2 do niniejszej broszury), w celu znalezienia informacji przekazanej w sprawie nowych prac wpisanych do krajowych programów normalizacyjnych.
- Mogą one skontaktować się z krajowymi jednostkami normalizacyjnymi lub członkami CEN i CENELEC w celu uzyskania tekstów projektów wpisanych do krajowych programów normalizacyjnych.
- Mogą one zapoznać się ze sprawozdaniami dotyczącymi działania dyrektywy, tak w zakresie norm, jak i przepisów technicznych, które są regularnie publikowane przez Komisję⁸⁹.
- Komisja wydaje komunikaty prasowe w celu udzielenia informacji osobom fizycznym i przedsiębiorstwom o postępowaniach w sprawie naruszenia prawa wspólnotowego, dotyczących tekstów przepisów technicznych przyjętych z naruszeniem dyrektywy. Informacje te mogą zostać wykorzystane przez osobę fizyczną lub prawną wobec władz krajowych, jako argument przemawiający za zasadą niestosowania przepisów technicznych przyjętych z naruszeniem dyrektywy 98/34/WE.

⁸⁸ <http://ec.europa.eu/enterprise/tris>.

⁸⁹ Numery referencyjne tych sprawozdań podano w bibliografii niniejszej broszury.

3. Niemożność zastosowania „nienotyfikowanych” przepisów technicznych

Wskazane powyżej źródła informacji umożliwiają osobom fizycznym i innym stronom zainteresowanym uzyskanie informacji o notyfikacjach i dają pewność, że przepisy techniczne, których muszą przestrzegać, w istocie zostały notyfikowane. Jeżeli tak się nie stało, mogą one dochodzić swoich praw, powołując się na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości.

Wyroki w sprawach „CIA Security” i „Unilever” wydane przez Trybunał Sprawiedliwości w trybie postępowania o wydanie orzeczenia prejudycjalnego stanowią kluczowy element w kwestii ochrony osób fizycznych przed niedopełnieniem przez państwa członkowskie ich zobowiązań wynikających z dyrektywy 98/34/WE⁹⁰.

Wyroki te określają skutki przyjęcia przepisów technicznych z naruszeniem zobowiązań ustanowionych dyrektywą 98/34/WE: osoby fizyczne mogą się powołać przed sądem krajowym na art. 8 i 9 dyrektywy, a sąd musi zakazać stosowania krajowych przepisów technicznych, które nie zostały

notyfikowane zgodnie z dyrektywą lub które *zostały* notyfikowane, lecz przyjęto je w trakcie okresu wstrzymania procedury legislacyjnej ustanowionej dyrektywą, a nie po jego wygaśnięciu.

Osoby fizyczne i przedsiębiorstwa mają możliwość upewnienia się, że wszelkie przepisy techniczne przyjęte przez państwo członkowskie są monitorowane przed ich przyjęciem przez Komisję lub inne państwa członkowskie (oprócz wyjątków wskazanych w dyrektywie). Jeżeli tak się nie stało, wówczas np. przedsiębiorstwo może bronić się niemożnością zastosowania przedmiotowego przepisu, gdyby zostało oskarżone przez władze o brak zgodności. W przypadku jakiegokolwiek postępowania sądowego przed sądem krajowym w tej sprawie sąd musi wyłączyć stosowanie przepisów i nie może, w rezultacie, uznać ich za naruszone.

Takie usankcjonowanie zasady niemożności zastosowania krajowych przepisów technicznych, które nie zostały notyfikowane, wobec stron trzecich, przemawia za stanowiskiem przyjętym już przez Komisję w 1986 r.⁹¹ i umacnia ochronę interesów osób fizycznych i przedsiębiorstw w tym względzie.

⁹⁰ Wyrok z dnia 30 kwietnia 1996 r. „Interpretacja art. 30 Traktatu WE oraz dyrektywy 83/189/EWG ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych – Przepisy krajowe dotyczące obrotu systemami i sieciami alarmowymi – Uprzednia zgoda administracyjna”, wydany w sprawie C-194/94 „CIA Security”, Zb.Orz. 1996 str. I-2201, oraz wyrok z dnia 26 września 2000 r. „Interpretacja dyrektywy Rady 83/189/EWG ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych – Zobowiązania do notyfikacji i odroczenie przyjęcia – Stosowalność w postępowaniu cywilnym”, wydany w sprawie C-443/98 „Unilever”, Zb.Orz. 2000 str. I-7535”.

⁹¹ Komunikat Komisji dotyczący nieprzestrzegania niektórych przepisów dyrektywy 83/189/EWG, nr 86/C 245/05, opublikowany w Dz.U. C 245 z 1.10.1986., str. 4.

Wnioski

Wnioski

W kontekście odnowionej strategii lizbońskiej z 2005 r. oraz jako część programu „*Better Regulation*”, Komisja ogłosiła zamiar podjęcia szerokiej inicjatywy na rzecz zapewnienia, że ramy regulacyjne w UE spełniają wymagania dwudziestego pierwszego wieku. W tym kontekście bliższa współpraca z państwami członkowskimi w celu zapewnienia, że zasady dotyczące lepszej regulacji są stosowane konsekwentnie w całej UE oraz wzmocnienie konstruktywnego dialogu między wszystkimi organami prawodawczymi na poziomie wspólnotowym i krajowym, z udziałem zainteresowanych stron zostały zidentyfikowane jako kluczowe kierunki działania.

Z perspektywy ponad dwudziestu lat doświadczeń związanych z wdrażaniem procedury notyfikacyjnej, w którym to okresie Komisja sprawdziła ponad 10 tys. projektów środków krajowych, jasno wynika, że osiągnięto znaczący postęp w zapobieganiu pojawianiu się nowych barier w handlu, jednocześnie oszczędzając na uciążliwych kosztach prawnych, administracyjnych i gospodarczych. Pod tym względem procedura notyfikacyjna ustanowiona dyrektywą 98/34/WE może być uważana za prekursorkę działań na rzecz lepszej regulacji, gdyż okazała się skutecznym instrumentem polityki przemysłowej i konkurencyjności, który stworzył różne kanały komunikacji między wszystkimi najważniejszymi stronami. Co za tym idzie, stanowi ona wzór przejrzystości regulacyjnej i współpracy administracyjnej, której zakres stosowania może zostać rozszerzony tak, by zapewnić podobne korzyści w innych sektorach.

Chociaż nie wydaje się, by wprowadzenie rynku wewnętrznego w 1993 r. zmniejszyło potrzebę państw członkowskich w zakresie wprowadzania szczegółowych przepisów dotyczących produktów, stopniowo zaznajomiły się one z zasadami rynku wewnętrznego, zasadą wzajemnego uznawania wynikającą z precedensu „*Cassis de Dijon*” oraz z zasadami przejrzystości i współpracy, które obecnie kierują ich działalnością w zakresie

norm i przepisów technicznych. Podobnie, choć od niedawna, mechanizm ten odgrywał ważną rolę edukacyjną w zakresie usług, wobec władz krajowych, zwłaszcza jeśli chodzi o potrzebę dokonania jasnego rozróżnienia prawnego między podmiotami działającymi w oparciu o swobodę zakładania przedsiębiorstw a tymi, które jedynie pragną świadczyć usługi transgraniczne.

Jest to widoczne, między innymi, w kontekście włączania klauzuli wzajemnego uznawania do tekstów pewnych projektów przepisów krajowych na etapie notyfikacji; dobrej woli wykazywanej przez państwa członkowskie w naprawianiu błędów odkrytych w notyfikowanych projektach przez Komisję lub przez inne państwa członkowskie; przestrzegania w przeważającej liczbie przypadków obowiązku notyfikowania nowych planowanych działań normalizacyjnych i projektów przepisów technicznych oraz szybkiego rozwoju normalizacji europejskiej.

W mniej więcej 95% przypadków, w których Komisja zareagowała w celu doprowadzenia do zgodności projektu przepisów krajowych z prawem wspólnotowym, państwa członkowskie zgodziły się wprowadzić konieczne zmiany i dostosować swoją legislację do prawa UE, unikając wszczęcia przez Komisję znacznie bardziej kłopotliwego postępowania w sprawie naruszenia prawa wspólnotowego. Współpracę i dyskusje między państwami członkowskimi wspierane za pośrednictwem procedury ustanowionej dyrektywą 98/34 odzwierciedla fakt, że w okresie od 2002 do 2004 r. państwa członkowskie wymieniły 230 uwag szczegółowych.

Postęp w ramach integracji europejskiej, ułatwiający utrzymanie i wzrost handlu, jest owocem wspólnych wysiłków Komisji i państw członkowskich. Działając wspólnie na rzecz zapobiegania pojawianiu się nowych barier technicznych w handlu, zmniejszają one potrzebę ustanawiania przepisów na poziomie wspólnotowym, a jednocześnie podnoszą jakość norm i przepisów technicznych przyjmowanych na poziomie krajowym. Dyrektywa 98/34/WE jest kluczowym instrumentem poli-

tyki wspólnotowej mającej na celu zwalczanie barier w handlu, który to umożliwił.

Mimo swego sukcesu procedura ustanowiona dyrektywą 98/34/WE nadal może być udoskonalona. Wymaga to wyraźnego zidentyfikowania punktów wymagających poprawy.

W kontekście norm niedociągnięciami najczęściej wymienianymi przez europejskie organy notyfikacyjne przy badaniu notyfikacji są notyfikacje opóźnione, a czasem mało precyzyjny opis nowych prac. Ponadto liczba uwag zgłoszonych przez krajowe jednostki normalizacyjne utrzymuje się na bardzo niskim poziomie w porównaniu z liczbą otrzymanych notyfikacji. Jest to znak, że unijne podmioty gospodarcze nadal nie wykorzystują w pełni swoich możliwości wyrażania zastrzeżeń wobec tekstów stanowiących potencjalne zagrożenie dla satysfakcjonującego działania rynku wewnętrznego.

Powodem wydaje się być to, że europejskie organizacje normalizacyjne nadal nie mogą w pełni polegać na swoich krajowych odpowiednikach przy organizacji, na poziomie krajowym, najszerszej możliwej dystrybucji informacji na temat projektów norm będących w przygotowaniu w innych państwach członkowskich, z myślą o zachęceniu do przedstawiania uwag lub udziale producentów w ich sektorze działalności. Dzięki czujności i żądaniu niezbędnych informacji z właściwych kręgów, sam przemysł może wnieść wkład w bardziej skuteczną dystrybucję informacji, gdyż wyrażenie jego potrzeb mogłoby zachęcić do ustanowienia, tam gdzie to konieczne, stosownych środków przekazu.

W odniesieniu do procedury udzielania informacji mającej zastosowanie do przepisów technicznych i zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego doświadczenie pokazuje, że w niektórych przypadkach państwa członkowskie nie dokonują notyfikacji projektów, naruszając przepisy dyrektywy, lub błędnie stosują niektóre z tych przepisów w wyniku niedostatecznej znajomości procedury ze strony organów odpowiedzialnych za przygotowywanie tekstów tych przepisów. Komisja

zamierza prowadzić działalność informacyjną w tym zakresie, w szczególności poprzez lepszy dialog z władzami krajowymi.

Komisja docenia rosnący udział sektora przemysłu w badaniu projektów przepisów. Niektóre stowarzyszenia europejskie wykazują wysoki stopień „czujności prawnej” i bardzo aktywnie bronią swoich słuszych interesów poprzez informowanie Komisji lub władz krajowych o projektach, które – w przypadku ich przyjęcia – tworzyłyby bariery techniczne. Zaangażowanie poszczególnych przedsiębiorstw, a w szczególności małych i średnich przedsiębiorstw, które zwykle zachowują większy dystans, może ulec poprawie. Przedsiębiorstwa te powinny bez wahania zwracać się o informacje i wyrażać swoje zdanie, nawet w sposób poufny, na temat tego, czy uważają, że specyfikacje techniczne dla produktów przygotowywane w krajach, do których eksportują, mogłyby mieć negatywny wpływ na ich interesy, gdyby zostały przyjęte w obecnej postaci.

Komisja podjęła kilka ważnych kroków, by ułatwić przemysłowi udział w tym procesie. Zasadniczo notyfikowane projekty są tłumaczone na języki Wspólnoty, a następnie nieodpłatnie udostępniane publicznie w portalu Europa za pośrednictwem bazy danych TRIS (Technical Regulations Information System – System Notyfikacji Przepisów Technicznych). Ponadto Komisja stworzyła automatyczny system powiadamiania, do którego użytkownicy mogą się zapisać. Pozwala to podmiotom gospodarczym na automatyczne powiadamianie przez TRIS drogą e-mailową, gdy tylko w wybranej kategorii lub kategoriach produktów i usług społeczeństwa informacyjnego pojawi się nowy notyfikowany tekst.

Dyrektywa 98/34/WE jest w punkcie zwrotnym: przyjęcie dyrektywy 98/48/WE w sprawie usług społeczeństwa informacyjnego oraz przystąpienie dziesięciu nowych państw członkowskich do Unii w dniu 1 maja 2004 r. radykalnie zmieniło zastosowanie legislacji, której zakres geograficzny będzie się nadal rozszerzać.

Następne wielkie wyzwanie dotyczy możliwego rozszerzenia procedury notyfikacyjnej ustanowionej dyrektywą 98/34. W ślad za raportem Komisji, w którym przeanalizowano bariery w swobodzie świadczenia usług i swobodzie zakładania przedsiębiorstw na rynku wewnętrznym⁹², Komisja obecnie pracuje nad projektem dotyczącym możliwego rozszerzenia zakresu dyrektywy 98/34/WE na usługi inne niż usługi społeczeństwa informacyjnego, aby zapewnić, że ten coraz ważniejszy i w znacznym stopniu przeważający obszar gospodarki WE nie będzie dłużej pozostawać poza kontrolą prewencyjną utworzoną przez tę procedurę.

⁹² COM(2002) 441 wersja ostateczna.

Wybrana bibliografia

Wybrana bibliografia

I. ARTYKUŁY

Common Market Law Review

Sprawa C-194/94, CIA Security International SA przeciwko Signalson SA i Securitel SPRL, autor Piet Jan SLOT, nr 33: 1035-1050, 1996.

Sprawa C-390/99, Canal Satélite Digital, sprawa C-159/00, Sapod Audic przeciwko Eco-Emballages, z komentarzem M. Dougana, autor Michael DOUGAN, t. 40, nr 1, luty 2003 r., str. 193–218.

Revue du Marché Commun

Les Articles 30 et suivants CEE et les procédures de contrôle prévues par la directive 83/189/CEE, Sabine LECRENIER, nr 283, styczeń 1985 r., Editions Techniques et Economiques, Paryż.

Vers l'Achèvement du Marché Intérieur: l'évolution des procédures de contrôle prévues par la directive 83/189/CEE depuis quatre ans, autor Sabine LECRENIER, nr 315, marzec 1988 r., Editions Techniques et Economiques, Paryż.

Revue du droit de l'Union européenne (poprzednio Revue du marché unique européen)

La 'certification', la reconnaissance mutuelle et le marché unique, Jacques McMILLAN, nr 2 1991, Editions Clément JUGLAR, Paryż.

La procédure de contrôle des réglementations techniques prévue par la nouvelle directive 83/189/CEE, Joachim FRONIA i Giuseppe CASELLA, nr 2 1995, Editions Clément Juglar, Paryż.

Le mécanisme de transparence réglementaire en matière de services de la société de l'information instauré par la directive 98/48/CE, Salvatore D'ACUNTO, nr 4 1998, Editions Clément Juglar, Paryż.

La directive 98/48 prévoyant un mécanisme de transparence réglementaire pour les services de la société de l'information: un premier bilan après 12 mois de fonctionnement, Salvatore D'ACUNTO, nr 3 2000, Editions Clément Juglar, Paryż.

Journal des Tribunaux – droit européen

Le contrôle des règles techniques des États et la sauvegarde des droits des particuliers, Sabine LECRENIER, nr 35, styczeń 1997 r., Editions Larcier, Bruksela.

Revue Europe

L'application concrète du principe de transparence dans la sphère des services de la société de l'information, Rodolphe MUÑOZ, 2001, grudzień, Chronique, str. 3–6.

Gaceta Jurídica de la C.E.

El control de los Reglamentos Técnicos de los Estados y la Salvaguardia de los Derechos de los Particulares, Sabine LECRENIER, GJ 1997, D-28.

Gaceta jurídica de la Unión Europea y de la competencia

Inaplicabilidad por los jueces nacionales de las reglamentaciones técnicas no notificadas a la Comisión Europea: la sentencia Lemmens del TJCE, Luis GONZÁLEZ VAQUÉ, nr 201, czerwiec–lipiec 1999 r., Madryt, str. 45–50.

Diritto comunitario e degli scambi internazionali

Direttiva n.98/48/CE: qualche novità in materia di libera circolazione dei servizi, Salvatore D'ACUNTO, nr 2 1999, Editoriale scientifica, Mediolan–Parma–Neapol.

SEW Tijdschrift voor Europees en economisch recht

Notificaties onder Richtlijn 98/34: preventieve controle op het vrije verkeer van goederen: stand van zaken 2003, J. GOOSSEN, t. 51, nr 3, marzec 2003 r., str. 94–102.

II. OFICJALNE DOKUMENTY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

(w porządku chronologicznym)

Dyrektywa Rady nr 65/65/EWG z dnia 26 stycznia 1965 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do leków gotowych (Dz.U. 22 z 9.02.1965, str. 369/65), uchylona dyrektywą 2001/83/WE z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. L 311 z 28.11.2001, str. 67).

Dyrektywa Rady 67/548/EWG z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych (Dz.U. 196 z 16.08.1967, str. 1) z późniejszymi zmianami.

Dyrektywa Rady 76/768/EWG z dnia 27 lipca 1976 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do produktów kosmetycznych (Dz.U. L 262 z 27.09.1976, str. 169).

Uchwała Rady z dnia 7 maja 1985 r. w sprawie nowego podejścia do harmonizacji i norm technicznych (Dz.U. C 136 z 4.06.1985, str. 1).

Dyrektywa Rady 88/182/EWG z dnia 22 marca 1988 r. zmieniająca dyrektywę 83/189/EWG ustanawiającą procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych (Dz.U. L 81 z 26.03.1988, str. 75).

Dyrektywa Rady 89/522/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 298 z 17.10.1989, str. 23), ostatnio zmieniona dyrektywą 97/36/WE (Dz.U. L 202 z 30.07.1997, str. 1).

Uchwała Rady z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie globalnego podejścia do oceny zgodności (Dz.U. C 10 z 16.01.1990, str. 1).

Dyrektywa Rady 90/387/EWG z 28 czerwca 1990 r. w sprawie ustanowienia rynku wewnętrznego dla usług telekomunikacyjnych poprzez wdrożenie zasady otwartej sieci (Dz.U. L 192 z 24.07.1990, str. 1). Uchylona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/21/WE z 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (Dz.U. L 108 z 24.04.2002, str. 33).

Dyrektywa Rady 92/59/EWG z dnia 29 czerwca 1992 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów (Dz.U. L 228 z 11.08.1992, str. 24) zmieniona i uchylona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/95/WE z dnia 3 grudnia 2001 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów (Dz.U. L 11 z 15.01.2002, str. 4).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 315/93 z dnia 8 lutego 1993 r. ustanawiające procedury Wspólnoty w odniesieniu do zanieczyszczeń w żywności (Dz.U. L 37 z 13.02.1993, str. 1).

Rozporządzenie Rady 793/93/EWG z dnia 23 marca 1993 r. w sprawie oceny i kontroli ryzyk stwarzanych przez istniejące substancje (Dz.U. L 84 z 5.04.1993, str. 1), zmienione rozporządzeniem Rady 1882/2003 z dnia 29 września 2003 r. (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

Dyrektywa Rady 93/22/EEG z dnia 10 maja 1993 r. w sprawie usług inwestycyjnych w zakresie papierów wartościowych (Dz.U. L 141 z 11.06.1993, str. 27). Uchylona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/39/WE z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych (Dz.U. L 145 z 30.04.2004, str. 1).

Dyrektywa Rady 93/43/EEG z dnia 14 czerwca 1993 r. w sprawie higieny środków spożywczych (Dz.U. L 175 z 19.07.1993, str. 1); dyrektywa ta zostanie zastąpiona rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady nr 852/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 w sprawie higieny środków spożywczych, (Dz.U. L 129 z 30.04.2004, str. 1).

Decyzja Rady 93/465/EEG z dnia 22 lipca 1993 r. dotycząca modułów stosowanych w różnych fazach procedur oceny zgodności oraz zasad umieszczania i używania oznakowania zgodności CE, które mają być stosowane w dyrektywach harmonizacji technicznej (Dz.U. L 220 z 30.08.1993, str. 23).

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 94/10/WE z dnia 23 marca 1994 r. po raz drugi zmieniająca merytorycznie dyrektywę 83/189/EEG ustanawiającą procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych (Dz.U. L 100 z 19.04.1994, str. 30).

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 94/25 z dnia 16 czerwca 1994 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich odnoszących się do łodzi rekreacyjnych (Dz.U. L 164 z 30.06.1994, str. 15), zmieniona dyrektywą 2003/44/WE z dnia 16 czerwca 2003 r. (Dz.U. L 214 z 26.08.2003, str. 18).

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 94/62/WE z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz.U. L 365 z 31.12.1994, str. 10), zmieniona dyrektywą 2004/12/WE z dnia 11 lutego 2004 r. (Dz.U. L 47 z 18.02.2004, str. 26).

Dyrektywa 95/47/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie korzystania z norm transmisji sygnałów telewizyjnych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, str. 51).

Dyrektywa 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 22 czerwca 1998 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych (Dz.U. L 204 z 21.07.1998, str. 37). Dyrektywa ta ujednoliciła i uchyliła dyrektywę 83/189/EEG i jej późniejsze modyfikacje.

Dyrektywa 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r., zmieniająca dyrektywę 98/34/WE ustanawiającą procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych (Dz.U. L 217 z 5.08.1998, str. 18).

Dyrektywa 98/84/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 listopada 1998 r. w sprawie prawnej ochrony usług opartych lub polegających na warunkowym dostępie (Dz.U. L 320 z 28.11.1998, str. 54).

Dyrektywa 1999/5/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 marca 1999 r. w sprawie urządzeń radiowych i końcowych urządzeń telekomunikacyjnych oraz wzajemnego uznawania ich zgodności (Dz.U. L 91 z 7.04.1999, str. 1).

Dyrektywa 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych (Dz.U. L 109 z 6.05.2000, str. 29).

Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego, w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.U. L 178 z 17.07.2000, str. 1).

III. PUBLIKACJE KOMISJI EUROPEJSKIEJ

Wademekum działania procedury udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych, dyrektywa 83/189/EWG z dnia 28 marca 1983 r., dyrektywa 88/182/EWG z dnia 22 marca 1988 r., dyrektywa 94/10/WE z dnia 23 marca 1994 r., Dok. 94/94 z dnia 8 czerwca 1995 r. – Dyrekcja Generalna III – Przemysł.

Komunikat Komisji (86/C 245/05) dotyczący nieprzestrzegania pewnych przepisów dyrektywy Rady 83/189/EWG z dnia 28 marca 1983 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych. (Dz.U. C 245 z 1.10.1986, str. 4).

Sprawozdanie Komisji z działania dyrektywy 83/189/EWG w 1984, 1985, 1986 i 1987 r., COM(88) 722 wersja ostateczna.

Sprawozdanie Komisji z działania dyrektywy 83/189/EWG w 1988 i 1989 r., COM(91) 108 wersja ostateczna.

Sprawozdanie Komisji z działania dyrektywy 83/189/EWG w 1990 i 1991 r., COM(92) 565 wersja ostateczna.

Sprawozdanie Komisji z działania dyrektywy 83/189/EWG w 1992, 1993 i 1994 r., COM(96) 286 wersja ostateczna.

Sprawozdanie Komisji z działania dyrektywy 98/34/WE od 1995 do 1998 r., COM(2000) 429 wersja ostateczna.

Sprawozdanie Komisji z oceny dyrektywy 98/34/WE w zakresie usług społeczeństwa informacyjnego, COM(2003) 69 wersja ostateczna.

Sprawozdanie Komisji z działania dyrektywy 98/34/WE od 1999 do 2001 r., COM(2003) 200 wersja ostateczna.

Komunikat Komisji dla Rady w sprawie globalnego podejścia do certyfikacji i testowania – środki jakości dla produktów przemysłowych, COM(89) 209 wersja ostateczna, (Dz.U. C 267 z 19.10.1989, str. 3).

Komunikat Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego z dnia 30 października 1995 r. w sprawie szerszego zastosowania normalizacji w polityce wspólnotowej, COM(95) 412 wersja ostateczna.

Komunikat Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego z dnia 24 lipca 1996 r. „Normalizacja a globalne społeczeństwo informacyjne: podejście europejskie”, COM(96) 359 wersja ostateczna.

Komunikat Komisji dla Parlamentu Europejskiego, Rady i Komitetu Społeczno-Gospodarczego dotyczący regulacyjnej przejrzystości na rynku wewnętrznym dla usług społeczeństwa informacyjnego oraz projektu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej po raz trzeci dyrektywę 83/189/EWG ustanawiającą procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych, 24 lipca 1996 r., COM(96) 392 wersja ostateczna, (Dz.U. C 307 z 16.10.1996).

Komunikat Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady: Projekt planu działania dla jednolitego rynku, COM(97) 184 wersja ostateczna.

Przepisy krajowe mające zastosowanie do produktów na rynku wewnętrznym – niepokojąca sytuacja – dokument departamentów Komisji z dnia 28 lutego 1995 r. – III/2185 wersja ostateczna.

Komunikat Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego z dnia 29 grudnia 2000 r. – Strategia wewnętrznego rynku usług, COM(2000) 888 wersja ostateczna.

Sprawozdanie Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego z dnia 30 lipca 2002 r. – Stan wewnętrznego rynku usług, COM(2002) 441 wersja ostateczna.

Wademekum użytkownika dyrektywy 98/48/WE, która wprowadza mechanizm przejrzystości przepisów w sprawie usług społeczeństwa informacyjnego, Dok. S-42/98 – EN (def.) – Dyrekcja Generalna III – Przemysł i Dyrekcja Generalna XV – Rynek Wewnętrzny i Usługi Finansowe.

Komunikat Komisji z dnia 20 kwietnia 2004 r. – Wspieranie zmiany strukturalnej: polityka przemysłowa dla rozszerzonej Europy, COM(2004) 274 wersja ostateczna.

Komunikat na wiosenny szczyt Rady Europejskiej – Współpraca na rzecz wzrostu i miejsc pracy – Nowy początek Strategii Lizbońskiej – Komunikat Przewodniczącego Barroso w porozumieniu z Wiceprzewodniczącym Verheugenem z dnia 2 lutego 2005 r., COM(2005) 24 wersja ostateczna.

IV. INNE DOKUMENTY

Konwencja Rady Europy nr 180 o informacji oraz współpracy prawnej w zakresie usług społeczeństwa informacyjnego, Moskwa, 4.10.2001 r.

V. ORZECZENIA TRYBUNAŁU SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyroki w sprawie postępowań egzekucyjnych

Wyrok z dnia 2 sierpnia 1993 r., Komisja przeciwko Włochom, sprawa C-139/92, Zb.Orz. str. I-4707

Wyrok z dnia 1 czerwca 1994 r., Komisja przeciwko Niemcom, sprawa C-317/92, Zb.Orz. str. I-2039

Wyroki z dnia 14 lipca 1994 r., Komisja przeciwko Niderlandom, sprawy C-52/93 i C-61/93, Zb.Orz. str. I-3591 i 3607

Wyrok z dnia 11 stycznia 1996 r., Komisja przeciwko Niderlandom, sprawa C-273/94, Zb.Orz. str. I-31

Wyrok z dnia 17 września 1996 r., Komisja przeciwko Włochom, sprawa C-289/94, Zb.Orz. str. I-4405

Wyrok z dnia 16 września 1997 r., Komisja przeciwko Włochom, sprawa C-279/94, Zb.Orz. str. I-4743

Wyrok z dnia 7 maja 1998 r., Komisja przeciwko Belgii, sprawa C-145/97, Zb.Orz. str. I-2643

Wyrok z dnia 13 września 2000 r., Komisja przeciwko Niderlandom, sprawa C-341/97, Zb.Orz. str. I-6611

Wyrok z dnia 15 lutego 2001 r., Komisja przeciwko Francji, sprawa C-230/99, Zb.Orz. str. I-1169

Wyrok z dnia 8 września 2005 r., Komisja przeciwko Portugalii, sprawa C-500/03, jeszcze nie opublikowana

Wyroki wydane na wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego

Wyrok z dnia 30 kwietnia 1996 r., CIA Security, sprawa C-194/94, Zb.Orz. str. I-2201

Wyrok z dnia 20 marca 1997 r., „Bic-Benelux”, sprawa C-13/96, Zb.Orz. str. I-1753

Wyrok z dnia 16 czerwca 1998 r., Lemmens, sprawa C-226/97, Zb.Orz. str. I-3711

Wyrok z dnia 11 maja 1999 r., Albers, sprawy od C-425/97 do C-427/97, Zb.Orz. str. I-2947

Wyrok z dnia 3 czerwca 1999 r., Colim, sprawa C-33/97, Zb.Orz. str. I-3175

Wyrok z dnia 26 września 2000 r., Unilever, sprawa C-443/98, Zb.Orz. str. I-7535

Wyrok z dnia 12 października 2000 r., Snellers, sprawa C-314/98, Zb.Orz. str. I-8633

Wyrok z dnia 16 listopada 2000 r., Donkersteeg, sprawa C-37/99, Zb.Orz. str. I-1223

Wyrok z dnia 8 marca 2001 r., Van der Burg, sprawa C-278/99,
Zb.Orz. str. I-2015

Wyrok z dnia 22 stycznia 2002 r., Canal Satélite Digital SL, sprawa C-390/99, Zb.Orz. str. I-607

Wyrok z dnia 6 czerwca 2002 r., Sapod Audic/Eco-Emballage SA, sprawa C-159/00, Zb.Orz. str. I-5031

Wyrok z dnia 21 kwietnia 2005 r., Lars Erik Staffan Lindberg, sprawa C-267/03

Wyrok z dnia 2 czerwca 2005 r., Mediakabel, sprawa C-89/04

Wyrok z dnia 8 września 2005 r., Lidl Italia, sprawa C-303/04

Załączniki

Załącznik 1

PUNKTY KONTAKTOWE W KOMISJI I PAŃSTWACH CZŁONKOWSKICH W SPRAWACH DOTYCZĄCYCH DYREKTYWY W ZAKRESIE PRZEPISÓW TECHNICZNYCH

1. KOMISJA

Dyrekcja Generalna ds. Przedsiębiorstw i Przemysłu
Dyrekcja Generalna ds. Przedsiębiorstw i Przemysłu
Rue de la Loi 200
B-1049 Bruxelles
E-mail: Dir83-189-Central@cec.eu.int
Strona internetowa: <http://ec.europa.eu/enterprise/tris/>

2. PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE – JEDNOSTKI CENTRALNE

BELGIA

Tel.: (32-2) 206 46 89
E-mail: belnotif@mineco.fgov.be
Strona internetowa: <http://www.mineco.fgov.be/>

REPUBLIKA CZESKA

Tel.: (420) 224 90 71 25
E-mail: eu9834@unmz.cz
Strona internetowa: <http://www.unmz.cz>

DANIA

Tel.: (45) 35 46 66 89
E-mail: noti@ebst.dk
Strona internetowa: <http://www.ebst.dk/Notifikationer>

NIEMCY

Tel.: (49) 30 20 14 63 53
E-mail: infonorm@bmwi.bund.de
Strona internetowa: <http://www.bmwi.bund.de>

ESTONIA

Tel.: (372) 625 64 05
E-mail: el.teavitamine@mkm.ee
Strona internetowa: <http://www.mkm.ee>

GRECJA

Tel.: (30) 21 02 12 03 01
E-mail: 83189in@elot.gr
Strona internetowa: <http://www.elot.gr>

HISZPANIA

Tel.: (34) 913 79 84 64
E-mail: d83-189@ue.mae.es

FRANCJA

Tel.: (33) 153 44 97 04
E-mail: suzanne.piau@industrie.gouv.fr

IRLANDIA

Tel.: (353) 18 07 38 80
E-mail: tony.losty@nsai.ie
Strona internetowa: <http://www.nsai.ie>

WŁOCHY

Tel.: (39) 06 47 05 22 05
E-mail: ucn98.34.italia@attivitaproductive.gov.it
Strona internetowa: <http://www.minindustria.it>

CYPR

Tel.: (357) 22 40 93 13
E-mail: dir9834@cys.mcit.gov.cy
Strona internetowa: <http://www.cys.mcit.gov.cy>
Tel.: (371) 701 32 36
E-mail: notification@em.gov.lv

LITWA

Tel.: (370) 52 70 93 47
E-mail: dir9834@lsd.lt
Strona internetowa: <http://www.lsd.lt>

LUKSEMBURG

Tel.: (352) 469 74 61

E-mail: see.direction@eg.etat.lu

Strona internetowa: <http://www.see.lu>

WĘGRY

Tel.: (36) 13 74 28 73

E-mail: notification@gkm.hu

Strona internetowa: <http://www.gkm.hu/dokk/main/gkm>

MALTA

Tel.: (356) 21 24 24 20

E-mail: notification@msa.org.mt

Strona internetowa: <http://www.msa.org.mt>

NIDERLANDY

Tel.: (31) 505 23 21 34

E-mail: enquiry.point@tiscali-business.nl

AUSTRIA

Tel.: (43) 17 11 00-5896

E-mail: not9834@bmwa.gv.at

Strona internetowa: <http://www.bmwa.gv.at/>

POLSKA

Tel.: (48) 226 93 54 07

E-mail: notyfikacja@mg.gov.pl

PORTUGALIA

Tel.: (351) 212 94 82 36

E-mail: not9834@mail.ipq.pt

Strona internetowa: <http://www.ipq.pt>

SŁOWENIA

Tel.: (386) 14 78 30 41

E-mail: contact@sist.si

SŁOWACJA

Tel.: (421) 252 49 35 21

E-mail: steinlova@normoff.gov.sk

FINLANDIA

Tel.: (358) 916 06 32 65

E-mail: maaraykset.tekniset@ktm.fi

Strona internetowa: <http://www.ktm.fi>

SZWECJA

Tel.: (46) 86 90 48 82

E-mail: 9834@kommers.se

Strona internetowa: <http://www.kommers.se>

ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Tel.: (44) 20 72 15 14 88

E-mail: 9834@dti.gsi.gov.uk

Strona internetowa: <http://www.dti.gov.uk/strd>

ESA**Instytucja Nadzorcza EFTA**

Tel.: (32-2) 286 18 71

E-mail: DRAFTTECHREGESA@eftasurv.int

Strona internetowa: <http://www.eftasurv.int>

EFTA

Tel.: (32-2) 286 17 49

E-mail: DRAFTTECHREGEFTA@efta.int

Strona internetowa: <http://www.efta.int>

TURCJA

Tel.: (90) 31 22 12 58 98

E-mail: comertm@dtm.gov.tr

Strona internetowa: <http://www.dtm.gov.tr/>

Załącznik 2

PUNKTY KONTAKTOWE W SPRAWACH DOTYCZĄCYCH DYREKTYWY W ZAKRESIE NORM

1. KOMISJA

Dyrekcja Generalna ds. Przedsiębiorstw i Przemysłu

Dyrekcja Generalna ENTR/C/2 Normalizacja

BREY 8/24

B-1049 Brussels

Faks: 32 2 299 56 72

entr-standardisation@ec.europa.eu

2. EUROPEJSKIE ORGANIZACJE NORMALIZACYJNE

CEN CMC (Centrum Zarządzania CEN)

Rue de Stassart 36

B-1050 Brussels

Tel.: 32 2 550 08 11

Faks: 32 2 550 08 19

infodesk@cenorm.be

<http://www.cenorm.be>

Sekretariat Centralny CENELEC

Rue de Stassart 35

B-1050 Brussels

Tel.: 32 2 519 68 71

Faks: 32 2 5189 69 19

info@cenelec.org

<http://www.cenelec.org>

ETSI

650 Route des Lucioles

F-06921 Sophia Antipolis Cedex

Tel.: 33 4 92 94 42 00

Faks: 33 4 93 65 47 16

Centrum Informacji: helpdesk@etsi.org

<http://www.etsi.org>

3. KONTAKTY NA POZIOMIE KRAJOWYM

BELGIA

Institut Belge de Normalisation (IBN)

Belgisch Institut voor Normalisatie (BIN)

Av. de la Brabançonne 29

B-1000 Brussels

Tel.: +32 2 738 01 11

Faks: +32 2 733 42 64

info@ibn.be

<http://www.ibn.be>

Comité Electrotechnique Belge (CEB)

Belgisch Elektrotechnisch Comité (BEC)

Boulevard Auguste Reyers 80

B-1030 Brussels

Tel.: +32 2 706 85 70

Faks: +32 2 706 85 80

centraloffice@bec-ceb.be

<http://www.bec-ceb.be>

REPUBLIKA CZESKA

Czech Standards Institute (CSNI)

Biskupský dvůr 5

CZ-110 02 Praha 1

Tel.: +420 221 802 111

Faks: +420 221 802 301

info@csni.cz

<http://www.csni.cz>

DANIA

Dansk Standard – DS

Kollegievej 6

DK-2920 Charlottenlund

Tel.: +45 39 96 61 01

Faks: +45 39 96 61 02

dansk.standard@ds.dk

<http://www.ds.dk>

National and Telecom Agency – NTA
Holsteinsgade 63
DK-2100 Copenhagen
Tel.: +45 35 450 000
Faks: +45 35 450 021
hbp@itst.dk

NIEMCY

Deutsches Institut für Normung (DIN)
Burggrafenstrasse 6
D-10787 Berlin,
Tel.: +49 30 2601 0
Faks: +49 30 2601 1231
postmaster@din.de
<http://www.din.de>

DKE Deutsche Kommission
Elektrotechnik Elektronik Informationstechnik
im DIN und VDE
Stresemannallee 15
D-60596 Frankfurt am Main
Tel.: +49 69 63 08 332
Faks: +49 69 96 31 52 18
dke.zbi@vde.com
<http://www.dke.de>

ESTONIA

Estonian Centre for Standardization – EVS
Aru Street, 10
EE-10317 TALLIN
Tel.: +372 605 50 50
Faks: +372 605 50 70
info@evs.ee
<http://www.evs.ee>

GRECJA

Hellenic Organisation for Standardisation (ELOT)
Acharnon 313
GR-111 45 Athens
Tel.: +30 210 21 20 100
Faks: +30 210 21 20 131
E-mail: info@elot.gr
<http://www.elot.gr>

HISZPANIA

Asociación Española de Normalización y Certificación (AENOR)
Génova 6
E-28004 Madrid
Tel.: +34 91 432 60 00
Faks: +34 91 310 31 72
info@aenor.es
<http://www.aenor.es>

FRANCJA

Association Française de Normalisation (AFNOR)
11, avenue Francis de Pressensé
F-93571 Saint-Denis La Plaine Cedex
Tel.: +33 1 41 62 80 00
Faks: +33 1 49 17 90 00
norminfo@afnor.fr

<http://www.afnor.fr>
Union Technique de l'Electricité (UTE)
33, avenue de Général Leclerc B.P. 23
F-92262 Fontenay-aux-Roses Cedex
Tel.: +33 1 40 93 62 00
Faks: +33 1 40 93 44 08
ute@ute.asso.fr
<http://www.ute-fr.com>

IRLANDIA

National Standards Authority of Ireland (NSAI)
Glasnevin
IRL-Dublin 9
Tel.: +353 1 807 38 00
Faks: +353 1 807 38 38
nsai@nsai.ie
<http://www.nsai.ie>

Electro-Technical Council of Ireland Limited – ETCI
Unit H12, Centrepont Business Park
Oak Road
IRL-Dublin 12
Tel.: +353 1 807 3905
Faks: +353 1 807 3838
etci@nsai.ie
<http://www.etcie.ie>

WŁOCHY

Ente Nazionale Italiano di Unificazione (UNI)
Via Battistotti Sassi, 11b
I-20133 Milano
Tel.: +39 02 70 02 41
Faks: +39 02 70 10 61 06
uni@uni.com
<http://www.uni.com>

Comitato Elettrotecnico Italiano – CEI
Via Saccardo, 9
I-20134 Milano
Tel.: +39 02 21 00 61
Faks: +39 02 21 00 62 10
cei@ceiuni.it
<http://www.ceiuni.it>

CYPR

Cyprus Organization for the Promotion of Quality – CYS
Ministerstwo Handlu, Przemysłu i Turystyki
CY-1421 Nicosia
Tel.: +357 22 409 313/ +357 22 375 053
Faks: +357 22 75 41 03
E-mail: director@cys.mcit.gov.cy
<http://www.cys.mcit.gov.cy>

ŁOTWA

Latvian Standard – LVS
K. Valdemara Street, 157
LV-1013 Riga
Tel.: +371 7371 308
Faks: +371 7371 324
lvs@lvs.lv
<http://www.lvs.lv>

LITWA

Lithuanian Standards Board – LST
T. Kosciuskos g., 30
LT-01100 Vilnius
Tel.: +370 5 270 93 60
Faks: +370 5 212 62 52
lstboard@lsd.lt
<http://www.lsd.lt>

LUKSEMBURG

Service de l’Energie de l’Etat (SEE)
Organisme Luxembourgeois de Normalisation
B.P. 10
L-2010 Luxembourg
Tel.: +352 46 97 46 1
Faks: +352 46 97 46 39
see.normalisation@eg.etat.lu
<http://www.see.lu>

WĘGRY

Hungarian Standards Institution – MSZT
Üllői út. 25
HU-1091 Budapest
Tel.: +36 1 456 68 00
Faks: +36 1 456 68 823
h.pongrcz@mszt.hu
<http://www.mszt.hu>

MALTA

Malta Standards Authority (MSA)
Ing. Francis E. Farrugia
Przewodniczący
Second Floor, Evans Building
Merchant Street
MT-Valletta VLT 03
Tel.: +356 21 24 24 20
Faks: +356 21 24 24 06
fefarr@msa.org.mt
info@msa.org.mt

NIDERLANDY

Nederlands Normalisatie-instituut – NEN
Vlinderweg, 6
Postbus 5059
NL-2600 GB Delft
Tel.: +31 15 2 690 390
Faks: +31 15 2 690 190
info@nen.nl
<http://www.nen.nl>

Netherlands Elektrotechnisch Comité – NEC
Vlinderweg, 6
Postbus 5059
NL-2600 GB Delft
Tel.: +31 15 269 03 90
Faks: +31 15 269 01 90
nec@nen.nl
<http://www.nen.nl>

AUSTRIA

Österreichisches Normungsinstitut (ON)
Postfach 130
Heinstrasse 38
A-1020 Vienna
Tel.: +43 1 213 00 0
Faks: +43 1 213 00 818
office@on-norm.at
<http://www.onorm.at>

Österreichisches Elektrotechnisches Komitee (OEK) beim
Austrian Electrotechnical Association (OVE)
Eschenbachgasse 9
A-1010 Vienna
Tel.: +43 1 5876373-32
Faks: +43 1 5867408
Tel.: kom.: +43 664 1123 999
c.gabriel@ove.at
www.ove.at

POLSKA

Polski Komitet Normalizacyjny (PKN)
ul. Świętokrzyska 14
PL-00-950 Warszawa
Tel.: +48 22 55 67 591
Faks: +48 22 55 67 786
intdoc@pkn.pl
<http://www.pkn.pl>

PORTUGALIA

Instituto Português da Qualidade (IPQ)
Rua António Gião, 2
P-2829-513 Caparica
Tel.: +351 21 294 81 00
Faks: +351 21 294 81 01
info@mail.ipq.pt
<http://www.ipq.pt>

SŁOWENIA

Slovenian Institute for Standardization (SIST)
Šmartinska cesta 140
SI-1000 Ljubljana
Tel.: +386 1 478 30 13
Faks: +386 1 478 30 94
Sist@sist.si
<http://www.sist.si>

SŁOWACJA

Slovak Standards Institute (SUTN)
Karloveská 63
PO Box 32
SK-840 00 Bratislava 4
Tel.: +421 2 60 29 44 74
Faks: +421 2 65 41 18 88
ms_post@normoff.gov.sk
<http://www.teleoff.gov.sk>

Slovak Electrotechnical Committee – SEV
Karloveska, 63
PO Box 32
SK-840 00 Bratislava 4
Tel.: +421 2 6029 4468
Faks: +421 2 6541 1888
sev@sutn.gov.sk
<http://www.sutn.gov.sk>

FINLANDIA

Suomen Standardisoimisliitto SFS ry
PO Box 32
FI-00241 Helsinki
Tel.: +358 9 149 93 31
Faks: +358 9 146 49 25
sfs@sfs.fi
<http://www.sfs.fi>

SESKO Standardisation in Finland
Särkiniementie 3
PO Box 32
FI-00211 Helsinki
Tel.: +358 9 696 391
Faks: +358 9 677 059
info@sesko.fi
<http://www.sesko.fi>

Telehallintokeskus (THK)
Vattuniemenkatu 8
PO Box 32
FI-00211 Helsinki
Tel.: +358 9 696 61
Faks: +358 9 696 64 10
info@thk.fi
<http://www.tnk.fi>

SZWECJA

SIS, Swedish Standards Institute
Sankt Paulsgatan 6
S-118 80 Stockholm
Tel.: +46 8 555 520 00
Faks: +46 8 555 520 01
info@sis.se
<http://www.sis.se>

Svenska Elektriska Kommissionen (SEK)
Kistagårngen 19
Box 1284
S-164 29 Kista Stockholm
Tel.: +46 84 44 14 00
Faks: +46 84 44 14 30
snc@sekom.se
<http://www.sekom.se>

ITS – Information Technology Standardisation
Box 1284
S-164 29 Kista
Tel.: +46 8 444 1424
info@its.se
<http://www.its.se>

ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

British Standards Institution (BSI)
Chiswick High Road 389
GB-London W4 4AL
Tel.: +44 208 996 90 00
Faks: +44 208 996 74 00
info@bsi-global.com
<http://www.bsi-global.com>

British Electrotechnical Committee (BEC)
Siedziba Główna Grupy BSI
Chiswick High Road 389
GB-London W4 4AL
Tel.: +44 208 996 74 59
Faks: +44 208 996 74 60
mike.graham@bsi-global.com
<http://www.bsi-global.com>

Komisja Europejska

**Dyrektywa 98/34/WE: instrument współpracy między instytucjami i przedsiębiorstwami
w celu zapewnienia sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego**

**Przewodnik po procedurze udzielania informacji w zakresie norm i przepisów
technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego**

Luksemburg: Urząd Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich

2006 — 93 str. — 29,7 x 21 cm

ISBN 92-894-6930-7

SPRZEDAŻ I PRENUMERATA

Odpłatne publikacje, wydane przez Urząd Oficjalnych Publikacji, dostępne są w naszych biurach sprzedaży w różnych częściach świata.

Jaka jest procedura nabycia dowolnej publikacji?

Po otrzymaniu listy biur sprzedaży należy wybrać odpowiednie biuro i skontaktować się z nim w celu złożenia zamówienia.

Jak dotrzeć do listy biur sprzedaży?

- Można ją przejrzeć na stronie internetowej Urzędu <http://publications.europa.eu/>
- Bądź wysłać faksem zamówienie pod numer (352) 292 94 27 58, aby otrzymać jej wersję papierową.

Niniejsza broszura jest przewidziana jako przewodnik po systemie stworzonym w celu zapobiegania barierom w swobodnym przepływie towarów oraz w swobodzie zakładania przedsiębiorstw i świadczenia usług w takim zakresie, w jakim to dotyczy usług społeczeństwa informacyjnego. Broszura zawiera komentarz do dyrektywy 98/34/WE, aktu prawnego przyjętego w celu wdrożenia tego mechanizmu. Obejmuje ona późniejsze zmiany wprowadzone 20 lipca 1998 r. na mocy dyrektywy 98/48/WE, które spowodowały istotną zmianę procedury, rozszerzając ją w taki sposób, by obejmowała informacje w dziedzinie zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego. Każdy z przepisów dyrektywy jest przytaczany w całości i opatrzony jest szczegółowym komentarzem wyjaśniającym jego znaczenie i skutki dla wszystkich zainteresowanych stron: państw członkowskich, krajowych i europejskich instytucji normalizacyjnych, a także obecnych lub potencjalnych podmiotów gospodarczych działających na obszarze Unii Europejskiej.

Niniejsza broszura została przygotowana przez departamenty Komisji i w żaden sposób nie stanowi zobowiązania Komisji. Sam tekst dyrektywy 98/34/WE zmienionej dyrektywą 98/48/WE jest prawnie wiążący. Niniejszą broszurę napisano w języku angielskim.

